alastair reynolds

câinii de diamant • zile pe turcoaz

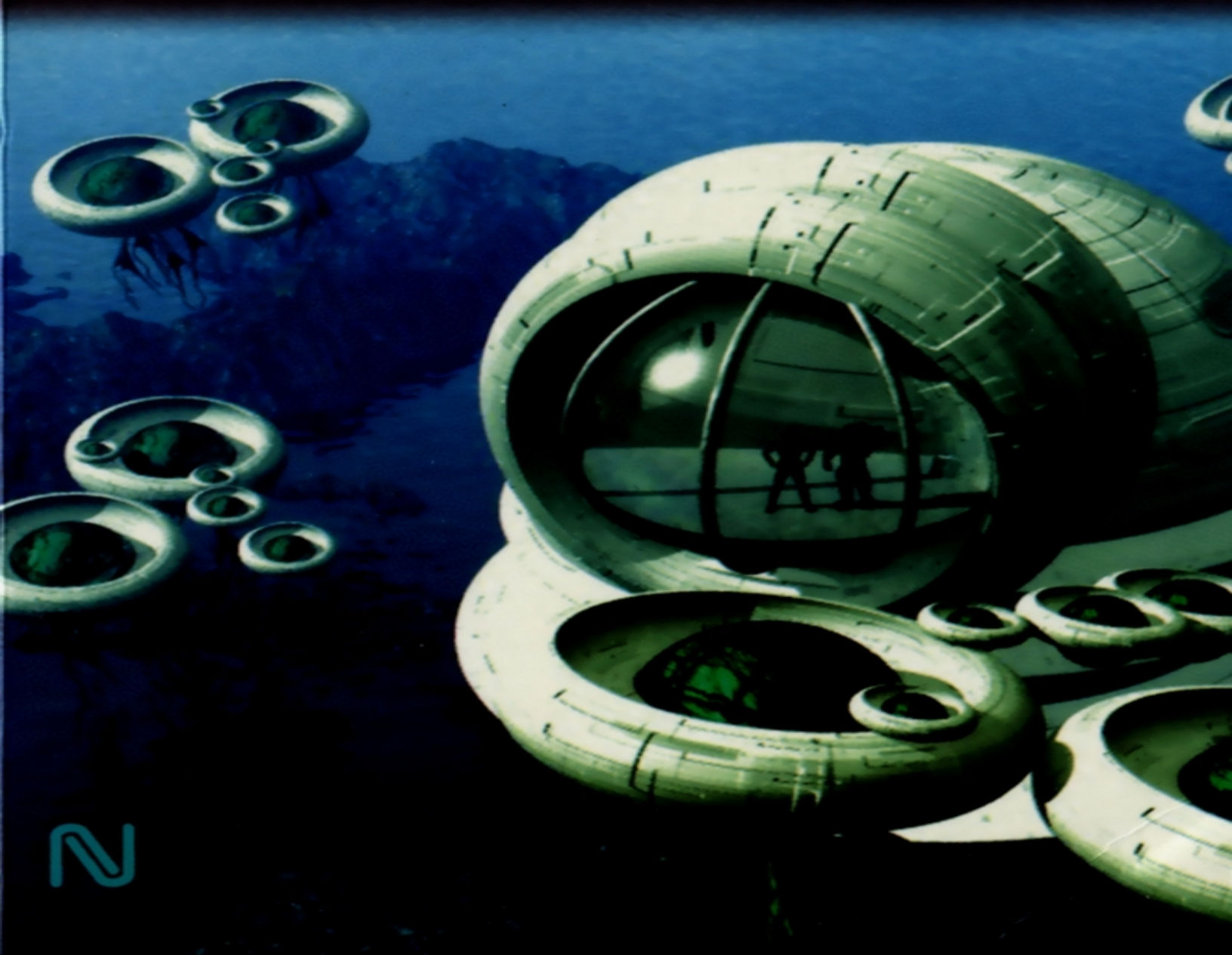

Alastair Preston Reynolds s-a născut în 1966 în Barry, în sudul Ţării Galilor. A absolvit astronomia la Newcastle, obţinând doctoratul în acelaşi domeniu la St Andrews, în Scoţia. A debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenţia Spaţială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008, a revenit în Ţara Galilor. Autor de *space opera* cu elemente de hard SF, Alastair Reynolds se bazează pe cunoştinţele sale de fizică şi astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termeni consecvenţi cu ştiinţa actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* (al doilea din seria *Revelation Space)* a fost răsplătit cu premiul British SF. Seria amintită are cinci volume, două nuvele (cuprinse în volumul de faţă) şi opt povestiri, care urmăresc istoria speciei umane într-un viitor situat peste trei sute de ani.

ALASTAIR REYNOLDS

CÂINII DE DIAMANT

•

ZILE PE TURCOAZ

Traducere din limba engleză
ADRIANA MOȘOIU

CUPRINS

CÂINII DE DIAMANT

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

ZILE PE TURCOAZ

1.

2.

3.

CÂINII DE DIAMANT

Nuvelă publicată prima dată în anul 2001 de PS Publishing sub titlul original „*Diamond Dogs*”. A fost nominalizată în anul 2002 la *British Fantasy Award* la categoria *Best Short Fiction*.

1.

M-am întâlnit cu Childe în Monumentul Celor Optzeci.

Era una dintre acele zile în care aveam tot acel loc numai pentru mine, să mă plimb dintr-o parte în alta fără să văd pe altcineva; doar paşii mei tulburau atmosfera funebră de tăcere şi nemişcare.

Vizitam mormântul părinţilor mei. Arăta destul de modest: un bloc neted de obsidian, în forma unui metronom, fără alte decoraţiuni decât cele două camere cu portrete, de forma unor elipse. Singura parte care se mişca era axul negru, ataşat de baza altarului, care se balansa înainte şi înapoi cu o lentoare distinsă. Mecanismele din interior îi încetineau pendularea, care număra zilele şi anii cu fiecare balans. În cele din urmă, doar măsurătorile precise îi vor putea detecta mişcarea.

Priveam acel ax când o voce mi-a distras atenţia.

— Iar vizitezi morţii, Richard?

— Cine-i acolo? am întrebat, privind în jur şi recunoscându-l vag pe vorbitor, dar neştiind sigur de unde să-l iau.

— Doar o altă fantomă.

Mai multe variante posibile – răpire, asasinare – mi-au trecut prin minte, în timp ce ascultam vocea adâncă şi sarcastică a bărbatului, înainte de a înceta să mă mai flatez singur că meritam atâta atenţie.

Apoi, bărbatul ieşi dintre cele două morminte aflate la mică distanţă de metronom.

— Dumnezeule! am exclamat.

— Acum mă recunoşti?

Zâmbi şi se apropie: era la fel de înalt şi impunător cum mi-l aminteam. De la ultima noastră întâlnire pierduse coarnele de drac, fuseseră întotdeauna doar o fandoseală bioinginerească, dar era încă ceva satanic în apariţia lui, impresie datorată şi barbişonului mic şi ascuţit, pe care şi-l lăsase între timp.

Venind înspre mine ridică un vârtej de praf, care lăsa să se înţeleagă că nu este o proiecţie.

— Am crezut că eşti mort, Roland.

— Nu, Richard, spuse el, apropiindu-se să-mi strângă mâna. Dar cu siguranţă este efectul pe care am dorit să-l obţin.

— De ce? l-am întrebat.

— Poveste lungă.

— Atunci, începe cu începutul.

Roland Childe atinse cu mâna altarul lucios al părinţilor mei.

— N-aş fi crezut că-i stilul tău.

— Atât am reuşit să fac, luptând cu ceva mai ostentativ şi morbid. Dar nu schimba subiectul. Ce s-a întâmplat cu tine?

Îşi retrase mâna, lăsând o urmă uşor umedă.

— Mi-am înscenat propria moarte. „Cei Optzeci" au fost acoperirea perfectă. A fost mai bine că totul a mers îngrozitor de prost. Nici dacă aş fi vrut nu ar fi ieşit aşa.

Nu te pot contrazice, am zis în sinea mea. *Mersese* îngrozitor de prost.

Cu peste un secol şi jumătate în urmă, un grup de cercetători, condus de Calvin Sylveste, reveni la vechea idee a copierii esenţei unei fiinţe umane într-o simulare pe calculator. Procedura, aflată atunci în fază incipientă, avea dezavantajul că omora subiectul. Totuşi, se găseau voluntari, iar părinţii mei fuseseră printre primii care se înscriseră în program şi sprijiniseră experimentele lui Calvin. Îi oferiră protecţie politică atunci când puternicul lobby al celor de la Mixmaster se opusese proiectului şi fuseseră printre primele persoane scanate.

Cu nici patrusprezece luni mai târziu, simulările lor fuseseră de asemenea printre primele făcute praf.

Nici una nu a mai putut fi restartată. Mare parte din proiectul Celor Optzeci se prăbuşise, şi doar o mică parte rămăsese neafectată.

— Cu siguranţă îl urăşti pe Calvin pentru ceea ce a făcut, spuse Childe, cu o voce la fel de sarcastică.

— Te-ar mira dacă aş spune că nu?

— Atunci de ce ai pornit atâta scandal împotriva familiei lui după acea tragedie?

— Pentru că am simţit că trebuie să se facă dreptate.

M-am întors cu spatele la mormânt şi am plecat, curios să văd dacă mă va urma.

— Mi se pare corect, spuse el. Dar împotrivirea te-a costat mult, nu-i așa?

M-am oprit lângă ceva ce părea o sculptură foarte realistă, dar cu siguranță era un cadavru îmbălsămat.

— Cum adică?

— Expediția de pe Resurgam, desigur, care întâmplător era finanțată de Casa Sylveste. De drept, s-ar fi cuvenit să iei parte la ea. Erai Richard Swift, ce Dumnezeu! Ți-ai petrecut cei mai frumoși ani din viață gândindu-te la posibilele tipuri de organe senzitive ale extratereștrilor. Ar fi trebuit să existe un loc pentru tine pe acea navă, și tu știai asta foarte bine.

— Nu a fost chiar atât de simplu, am spus, plecând mai departe. Exista un număr limitat de locuri disponibile, și aveau nevoie mai întâi de științele practice: biologi, geologi, ceva de genul ăsta. După ce s-au ocupat locurile esențiale, pur și simplu nu a mai fost unul pentru un visător abstract ca mine.

— Și faptul că ai enervat Casa Sylveste nu a avut nici o legătură? Las-o baltă, Richard!

Am coborât niște scări până la nivelul inferior al Monumentului. Peste curtea interioară se întindeau o mulțime de sculpturi zimțate: împletituri de păsări metalice. Un grup de vizitatori se apropia, împreună cu însoțitorii și o mulțime de camere de filmat plutitoare, mici și sclipitoare. Childe trecu printre vizitatori, încruntându-se plictisit, fără să recunoască pe nimeni, deși unul sau doi dintre ei erau cunoștințe vagi de-ale mele.

— Despre ce este vorba? am întrebat când am ajuns afară.

— Despre grija pentru un vechi prieten. Am stat cu ochii pe tine, și a fost evident că te-a dezamăgit profund faptul că nu ai fost ales pentru acea expediție. Ți-ai petrecut viața studiind creaturile de pe alte planete. Ți-ai distrus căsnicia pentru că erai atât de captivat. Cum o chema?

Amintirea ei era îngropată atât de adânc, încât a fost nevoie de un efort real pentru a-mi reaminti vreun detaliu exact al căsniciei mele.

— Celestine. Cred.

— Ai avut câteva relații, dar nici una nu a durat mai mult de zece ani. În orașul ăsta, zece am înseamnă o perioadă scurtă, Richard.

— Viața mea privată mă privește doar pe mine, am răspuns posac. Hei, unde e volantorul meu? Îl parcasem aici.

— L-am trimis de aici. Vom merge cu al meu.

Pe locul volantorului meu se afla un model mai mare, roșu ca focul. Avea niște ornamente baroce, de parcă era dric. Se deschise la un semn făcut de Childe, lăsând să se vadă un interior de catifea aurie cu patru locuri, din care unul era ocupat de o siluetă întunecată, gârbovită.

— Ce se întâmplă, Roland?

— Am găsit ceva. Ceva surprinzător, la care vreau să iei parte. O provocare. Face să pălească toate jocurile pe care le-am jucat noi doi în tinerețe.

— O provocare?

— Provocarea supremă, cred.

Îmi stârnise curiozitatea, dar speram că nu se observase.

— Orașul are ochi. Va deveni public faptul că am fost în Monument și că am fost filmați împreună de acele camere de filmat.

— Exact, spuse Childe, încuviințând cu entuziasm. Astfel că nu riști nimic dacă te urci în volantor.

— Și dacă voi fi cumva sătul de prezența ta, la un moment dat?

— Îți dau cuvântul meu că te voi lăsa să pleci.

Am decis ca temporar să intru în joc. Childe și cu mine ne-am așezat pe locurile din față ale volantorului. Odată instalați, m-am întors să fac cunoștință cu celălalt pasager, dar am ezitat după ce l-am văzut mai bine.

Purta o haină de piele cu guler înalt, care îi ascundea mare parte din jumătatea inferioară a feței. Partea de sus era umbrită de borul larg al unei pălării de fetru, îndesată până la sprâncene. Cu toate acestea, ceea ce rămăsese vizibil a fost suficient ca să mă șocheze. Era o simplă mască argintie, a cărei formă exprima calm și liniște. Ochii erau niște goluri argintii, și am putut zări o fantă subțire, zâmbitoare, în dreptul gurii.

— Doctorul Trintignant, am spus.

Îmi întinse o mană înmănușată, pe care am strâns-o așa cum aș fi procedat cu o mână de femeie. Sub catifeaua neagră a mănușii am simțit armătura tare de metal. De metal care ar putea zdrobi un diamant.

— Plăcerea este în întregime de partea mea, spuse el.

În aer, ornamentele baroce ale volantorului deveniră netede ca oglinda. Childe împinse manetele de control ivorii, câștigând astfel altitudine și viteză. Părea că ne mișcăm mai repede decât permiteau ordinele municipalității, evitând coridoarele uzuale de trafic. M-am gândit la modul în care mă urmărise, îmi cercetase trecutul și îmi alungase propriul volantor. Probabil trebuise să dea dovadă de multă ingeniozitate pentru a-l localiza pe sihastrul Trintignant și a-l convinge să iasă din ascunzătoare.

Evident, influența lui Childe în acest oraș era mult mai mare decât a mea, deși lipsise atâta timp.

— Locul ăsta nu s-a schimbat prea mult, spuse Childe, gonind printr-o aglomerare de clădiri aurii, înșirate extravagant precum pagodele de vis ale unui împărat chinuit de friguri.

— Tu chiar ai fost plecat? Când mi-ai spus că ți-ai înscenat moartea, m-am gândit că doar te-ai ascuns.

— Am fost plecat, răspunse el cu ușoară ezitare, dar nu așa departe pe cât crezi. A apărut o problemă de familie și a fost mai bine să procedez cu discreție. Chiar nu puteam explica tuturor de ce aveam nevoie de puțină liniște și pace.

— Și înscenarea propriei tale morți a fost cea mai bună soluție?

— Precum spuneam, nici dacă voiam nu aș fi putut pune la cale proiectul Celor Optzeci. Desigur, a trebuit să mituiesc mai mulți jucători neimportanți, nu voi intra în detalii privind modul în care am făcut rost de cadavru... dar totul a mers ca pe roate, nu-i așa?

— Nu m-am îndoit niciodată că ai murit odată cu ceilalți.

— Nu mi-a plăcut să-mi înșel prietenii. Dar, după atâtea eforturi, nu puteam să-mi ruinez planul cu câteva indiscreții.

— Pe vremea aceea erați prieteni? îl întrebă Trintignant.

— Da, Doctore, răspunse Childe, privindu-l. Pe vremea când Richard și cu mine eram niște copii bogați, destul de bogați, în orice caz, și nu prea aveam ce face. Nici unul dintre noi nu era interesat de piața bursieră sau de lumea mondenă. Ne interesau numai jocurile.

— Aha. Fascinant. Pot să întreb ce fel de jocuri?

— Construiam simulări ca să ne testăm unul pe celălalt – niște lumi extraordinar de complicate, pline de pericole și tentații subtile.

Labirinturi, coridoare secrete, trape, temnițe și dragoni. Petreceam luni întregi înăuntru, înnebunindu-ne reciproc. După aceea, ieșeam și le făceam mai dificile.

— Dar a sosit și clipa în care v-ați înstrăinat, spuse Doctorul.

Vocea sintetizată i se schimbase, avea un sunet ascuțit ciudat.

— Mda, spuse Childe. Dar nu am încetat niciodată să fim prieteni. Numai că el petrecuse atâta timp născocind scenarii cu extratereștri tot mai elaborate, încât devenise mai interesat de aspectele psihologice ale testelor. Iar eu am devenit interesat numai de jocuri, nu de construcția lor. Din păcate, Richard nu mai era să mă provoace.

— Ai fost întotdeauna un jucător mai bun ca mine, am spus. În cele din urmă, devenise prea greu să găsesc ceva suficient de complicat pentru tine. Știai prea bine cum îmi merge mintea.

— Este convins că-i un ratat, spuse Childe, întorcându-se și zâmbind spre Doctor.

— Ca noi toți, răspunse Trintignant. Nu fără motiv, trebuie să recunoaștem. Mie nu mi s-a îngăduit niciodată să-mi urmăresc până la capăt interesele evident controversate. Domnule Swift, dumneata ai fost ocolit de cei care trebuiau să-ți aprecieze contribuția în domeniul psihologiei extraterestre speculative. Iar dumneata, domnule Childe, nu ai descoperit niciodată o provocare demnă de incontestabilele talente cu care ești înzestrat.

— N-am crezut că-mi dai atâta atenție, Doctore.

— Nici nu ți-am dat. Am bănuit doar, după ce ne-am întâlnit.

Volantorul coborî sub nivelul solului, ajungând într-un centru comercial luminat puternic, înțesat de magazine și buticuri. Impasibil, Childe ne strecură prin coridoarele aeriene, după care pătrunse într-un tunel întunecat. Acceleră, și luminile roșii de pe pereții tunelului erau singurul indiciu al vitezei cu care ne deplasam. Din când în când, trecea pe lângă noi un alt vehicul, dar după ce tunelul se ramifică de câteva ori, traficul se rări. Luminile din tunel dispăruseră, iar când farurile volantorului luminară pereții, lăsară să se vadă crăpăturile urâte și golurile uriașe din armătură. Aceste canale subterane datau de la începuturile orașului, dinainte de astuparea craterului.

Chiar dacă mi-aș fi dat seama prin ce zonă a orașului intrasem în tunel, m-aș fi rătăcit fără speranță.

— Ce spui, Doctore, ne-a adus Childe aici ca să râdă de succesele noastre? am întrebat, începând să mă simt iar agitat, în ciuda eforturilor mele anterioare de a mă liniști.

— Aș lua în considerare această posibilitate dacă Childe însuși n-ar fi fost afectat în mod vizibil de același insucces.

— Atunci, trebuie să existe un alt motiv.

— Pe care îl voi dezvălui la momentul potrivit, spuse Childe. Aveți răbdare, da? Voi doi nu sunteți singurii pe care i-am adus aici.

Am ajuns imediat undeva.

Era o peșteră de forma unei emisfere aproape perfecte, al cărei tavan imens se arcuia la peste trei sute de metri înălțime. Cu siguranță, ne aflam acum mult în adâncul lui Yellowstone. Era posibil chiar să fi trecut de zidul orașului, și deasupra noastră să fie numai cerul otrăvitor.

Dar încăperea cu boltă nu era locuită.

Tavanul era înțesat de o mulțime de surse de lumină, care scăldau interiorul într-o lumină artificială. În mijlocul încăperii se afla o insulă, înconjurată de luciul unei ape deloc atrăgătoare. Un singur pod, alb ca un schelet și arcuit ca un femur, ducea acolo. Insula era dominată de un desiș de plopi zvelți și întunecați, care ascundeau parțial structura neclară din centrul ei.

Childe parcă volantorul în apropierea apei și ne invită să coborâm.

— Unde suntem? m-am interesat, când am pus piciorul jos.

— Întreabă municipalitatea și află singur, spuse Trintignant.

Rezultatul nu a fost cel la care mă așteptam. Pentru o clipă, în mintea mea a fost un gol înspăimântător, echivalentul neural al unei amputări făcute brusc, pe neașteptate.

Chicotitul Doctorului semăna cu un arpegiu cântat la orgă.

— Nu am mai beneficiat de serviciile municipalității din momentul în care am urcat în vehiculul lui.

— Nu te îngrijora, spuse Childe. Nu beneficiezi de ele pentru că țin la caracterul secret al acestui loc. Dacă mi-aș fi imaginat că va fi un șoc pentru tine, ți-aș fi spus de la început.

— Aș fi apreciat dacă măcar mă avertizai.

— Te-ai fi răzgândit în privința venirii aici?

— Posibil.

Ecoul râsului său deconspiră acustica deosebită a încăperii.

— În cazul ăsta, te surprinde că nu ți-am spus?

M-am întors spre Trintignant.

— Ce părere ai?

— Recunosc, nici eu nu am beneficiat de serviciile municipalității, dar din motive diferite.

— Bunul Doctor trebuia să se dea la fund, mă lămuri Childe. Adică nu putea participa foarte activ la treburile primăriei. Dacă voia să nu fie găsit și asasinat.

Am bătut din picioare, începea să-mi fie frig.

— Bine. Și acum?

— O mică plimbare până la clădirea aceea, răspunse Childe, privind spre insulă.

Un zgomot se auzea tot mai aproape. Era un sunet ca din alt timp, hodorogit, însoțit de un răpăit ciudat și cadențat, care nu semăna cu nici o mașinărie cunoscută. Mi-am îndreptat privirea spre podul femural, bănuind că era exact așa cum părea: un os gigantic produs de bioinginerie, pe care era cioplită o parte carosabilă. Pe aceasta se apropia de noi o drăcie neagră, complicată și necunoscută, care părea a fi, la prima vedere, o tarantulă de fier.

Am simțit mâncărimi pe ceafă.

Chestia trecuse podul și se îndrepta clătinându-se înspre noi. Forța motrice era asigurată de doi cai mecanici. Erau două schelete negre, cu membre viguroase acționate de un piston, care scoteau aburi și fornăiau prin supape. Niște ochi ostili, de laser roșu, ne măsurară. Caii erau înhămați la o trăsură cu patru roți, puțin mai mare decât volantorul, deasupra căreia era agățat un robot umanoid fără cap. Mâinile scheletice țineau cablurile metalice de control care intrau în cefele cailor.

— Asta vrea să inspire încredere, nu-i așa? am întrebat.

— Este o veche bijuterie de familie, spuse Childe, deschizând o ușă neagră de pe partea laterală a trăsurii. Giles, unchiul meu, construia roboți. Din păcate, veți afla curând motivele, a fost cam ticălos. Dar nu trebuie să-ți piară cheful din cauza asta.

Ne ajută să urcăm, după care se caţără şi el, închise uşa şi ciocăni în acoperiş. Am auzit caii mecanici fornăind, iar copitele metalice loviră nerăbdătoare pământul. Apoi am început să ne mişcăm, ne-am întors şi am început să urcăm panta uşoară a podului de os.

— Aici ai stat tot timpul cât ai lipsit, domnule Childe? întrebă Trintignant.

Ca răspuns primi o încuviinţare din cap.

— De când a apărut acea problemă de familie, mi-am permis nişte vizite ocazionale în oraş, ca astăzi, dar am încercat să reduc la minimum numărul acestor ieşiri.

— Parcă aveai coarne ultima dată când ne-am întâlnit, nu? m-am arătat curios.

Îşi frecă pielea fină unde se aflasară coarnele.

— A trebuit să le dau jos. Altfel, nu mă puteam deghiza prea bine.

Am trecut de pod şi apoi am înaintat pe o alee dintre copacii înalţi care ascundeau structura de pe insulă. Trăsura lui Childe opri în faţa unei clădiri şi mi-a fost îngăduită o primă vedere liberă asupra locului de destinaţie. Nu a fost o privelişte care să-mi taie respiraţia. Casa avea o arhitectură complet la întâmplare: simetria care probabil existase cândva se pierdea sub abundenţa de completări şi modificări. Acoperişul era un talmeş-balmeş de fleşe, turle, turnuleţe şi temniţe sinistre. Nu toate ornamentele fuseseră amplasate la unghiul potrivit faţă de celelalte, iar stilul şi vechimea aparentă a casei variau din loc în loc. De la sosirea noastră în peşteră, luminile din tavan se diminuaseră, simulând un apus de soare, dar numai câteva ferestre erau luminate, toate în aripa stângă. Restul casei avea un aspect ameninţător, paloarea pietrei, iregularitatea construcţiei şi întunericul din majoritatea ferestrelor sugerând o stivă de cranii.

Cu puţin înainte de a coborî din trăsură, din casă năvăliră servitorii să ne întâmpine. Era o trupă de roboţi casnici umanoizi, genul cu care în oraş oricine s-ar fi simţit confortabil, dar aceştia fuseseră prelucraţi astfel încât să semene cu nişte vampiri scheletici şi cavaleri descăpăţânaţi. Mecanismele lor fuseseră modificate, toţi şchiopătau şi scârţâiau, iar cutiile vocale fuseseră scoase din funcţiune.

— Unchiul tău a avut o groază de timp la dispoziţie, am spus.

— Richard, ţi-ar fi plăcut de Giles. Era un tip foarte amuzant.

— Te cred pe cuvânt.

Servitorii ne conduseră în partea centrală a casei, apoi printr-un labirint de coridoare reci și întunecate.

În cele din urmă, am ajuns într-o cameră spațioasă, cu pereții acoperiți de catifea roșie. Într-un colț se afla un holo-pian, și partitura era deschisă deasupra proiecției claviaturii. Mai erau acolo un birou de malahit, câteva biblioteci pline de cărți, o lustră simplă, trei sfeșnice mici și două șeminee într-un evident stil gotic, un foc adevărat arzând într-unui dintre ele. Dar piesa centrală a încăperii era masa de mahon, în jurul căreia se adunaseră alți trei musafiri.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, spuse Childe, închizând în urma noastră două uși masive de lemn. Acum, prezentările.

Ceilalți ne priviră cu interes scăzut.

Singurul bărbat din grup purta un exoschelet bogat în decorațiuni: o structură barocă de vergele, plăci articulate, cabluri și servomecanisme. Fața avea pielea de un alb cadaveric, cu nuanțe întunecate sub obrajii ascuțiți. Ochii erau ascunși de ochelari. Părul – niște șuvițe negre, aspre.

Din când în când, trăgea dintr-o pipă de sticlă, conectată la un mini-dispozitiv ce bolborosea pe masa din fața lui.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe Căpitanul Forqueray, spuse Childe. Căpitane, acesta este Richard Swift și... Doctorul Trintignant.

— Încântat să vă cunosc, am spus eu, întinzându-mă peste masă, să dau mâna cu Forqueray.

Parcă aș fi strâns în palmă tentaculul rece al unui calmar.

— Căpitanul este un ultranaut, stăpânul lui *Apollyon,* un vânător de lumină care orbitează în jurul lui Yellowstone, adăugă Childe.

Trintignant se abținu să se apropie de el.

— Timid, Doctore? spuse Forqueray, cu voce deopotrivă adâncă și stridentă, de clopot spart.

— Nu, doar prudent. Este bine cunoscut faptul că am dușmani printre ultranauți.

Trintignant își scoase pălăria și își mângâie creștetul, de parcă ar fi aranjat niște fire de păr rebele. Pe cap îi fuseseră sculptate niște valuri argintii, care îl făceau să pară un filfizon cu perucă de pe vremea regilor, cufundat în mercur.

— Aveți dușmani peste tot, spuse Forqueray trăgând din pipa bolborositoare. Dar nu vă port pică pentru atrocitățile comise și garantez că și echipajul meu vă va face aceeași favoare.

— Sunteți foarte amabil, spuse Trintignant, după care strânse mâna ultranautului un timp suficient pentru a fi considerat politicos. Dar de ce ar trebui să mă îngrijoreze echipajul?

— Nu contează, interveni una dintre cele două femei. Cine e tipul ăsta și de ce îl urăște toată lumea?

— Dați-mi voie să v-o prezint pe Hirz, spuse Childe, arătând spre femeia care vorbise adineauri.

Avea statura unui copil, însă fața ei era fără îndoială a unei femei. Era îmbrăcată cu niște haine negre, sobre, strâmte pe corp, care nu făceau altceva decât să-i pună în evidență constituția miniaturală.

— Hirz este – căută cuvântul potrivit – o mercenară.

— Prefer să mă consider o specialistă în recuperarea de informații. Domeniul meu este infiltrarea clandestină pentru firmele de nivel înalt din Centura Scânteietoare – uneori chiar spionaj fizic. Deși, de cele mai multe ori sunt un hacker. Și sunt a naibii de bună.

Hirz se opri să soarbă niște vin.

— Dar destul despre mine. Cine-i fantele argintiu și ce a vrut să spună Forqueray prin atrocități?

— Chiar nu cunoașteți reputația lui Trintignant? am întrebat mirat.

— Uite ce e. Între contracte, eu stau congelată. Asta înseamnă că pierd o mare parte din rahatul din Orașul Abis. Așa că las-o baltă.

Am dat din umeri și, cu un ochi la Doctor, i-am povestit lui Hirz ceea ce știam despre Trintignant. Am schițat în linii mari începuturile carierei sale de cibernetician experimental, modul în care reputația sa de inovator temerar l-a adus în cele din urmă în atenția lui Calvin Sylveste.

Calvin l-a recrutat în echipa lui de cercetători, dar colaborarea nu a fost una fericită. Dorința lui Trintignant de a descoperi contopirea perfectă între trup și mașină devenise o obsesie; chiar perversă – susțineau unii. În urma unui scandal legat de experimentele realizate pe subiecți fără acordul acestora, Doctorul a fost obligat să-și continue singur cercetările, metodele sale fiind prea extreme chiar și pentru Calvin.

Astfel că Trintignant s-a dat la fund, continuându-și experimentele îngrozitoare pe singurul subiect care îi rămăsese.

El însuși.

— Așadar, spuse al treilea oaspete. Pe cine avem aici? Un cibernetician obsedat și înverșunat, căruia îi plac transformările extreme. Un specialist în infiltrări, care se pricepe să pătrundă în medii protejate și foarte periculoase. Un tip cu o navă la dispoziția lui, împreună cu echipajul care să o conducă.

Privi apoi spre Childe, timp în care i-am admirat profilul fin, oarecum familiar. Părul ei lung era negru ca spațiul interstelar, prins la spate cu o clamă-bijuterie, care sclipea într-o constelație de culori pastelate. Cine era? Eram sigur că ne mai întâlnisem o dată sau, cine știe, de două ori. Poate că trecusem unul pe lângă celălalt printre mormintele din Monumentul Celor Optzeci, în timp ce vizitam morții.

— Și Childe, continuă ea. Un tip cunoscut cândva drept pasionat de provocările complexe, dar considerat mort mult timp.

Apoi își întoarse spre mine privirea pătrunzătoare.

— Și tu, în cele din urmă.

— Cred că te cunosc, am spus, simțindu-i numele pe vârful limbii.

— Bineînțeles că mă cunoști.

Deodată, privirea ei era plină de dispreț.

— Sunt Celestine. Cândva, ai fost căsătorit cu mine.

Childe știuse tot timpul că ea se afla acolo.

— Ce se întâmplă aici? am spus, străduindu-mă să par cât mai rezonabil cu putință, și nu pe cale de a-mi pierde cumpătul într-o companie așa de aleasă.

Celestine își retrase mâna dintr-a mea, după ce ne-am salutat.

— Roland m-a invitat aici, Richard. La fel a procedat și cu tine, folosind aceleași aluzii la nu știu ce descoperire.

— Dar ești...

— Fosta ta soție?

Încuviință din cap.

— Mai precis, ce anume îți amintești, Richard? Să știi că am auzit niște zvonuri foarte ciudate. Cum că m-ai fi șters din memoria ta de lungă durată.

— Te-am ascuns doar, nu te-am șters. Este o mică diferență.

Încuviință cu subînțeles.

— Bănuiesc.

I-am privit pe ceilalți musafiri, care ne studiau. Chiar și Forqueray aștepta, cu pipa la câțiva centimetri distanță de gură. Toți așteptau să spun ceva, orice.

— De ce ești aici, Celestine?

— Nu-ți aduci aminte, nu-i așa?

— Ce să-mi aduc aminte?

— Ce făceam pe vremea când eram căsătoriți, Richard.

— Mărturisesc că nu.

Childe tuși.

— Richard, soția ta era la fel de fascinată de extratereștri ca și tine. Era unul dintre cei mai renumiți specialiști din oraș în jonglerii minții, deși a fost prea modestă ca să recunoască.

Se opri, parcă așteptând permisiunea lui Celestine să continue.

— I-a vizitat cu mult înainte ca voi să vă întâlniți și a petrecut mai mulți ani în stația de cercetare de pe planeta Spindrift. Ai înotat cu jonglerii, nu-i așa, Celestine?

— O dată sau de două ori.

— Și le-ai permis să-ți remodeleze mintea, să-ți transforme sistemul nervos, fie și numai temporar, într-unul profund extraterestru.

— Nu a fost chiar așa mare lucru, spuse Celestine.

— Într-adevăr, pentru că ai avut norocul de a ți se întâmpla ție. Dar pentru cineva ca Richard, care dorea cu fiecare fibră a ființei sale să cunoască formele de viață extraterestre, ar fi fost ceva cu totul excepțional.

Se întoarse spre mine.

— Mă înșel?

— Recunosc, am făcut tot ce-am putut ca să ajung în contact cu jonglerii, am răspuns, știind că ar fi inutil să neg. Dar nu a fost posibil. Familia mea nu a avut resursele financiare necesare pentru a mă trimite pe una dintre lumile lor, iar instituțiile care finanțau de regulă aceste expediții, de exemplu, Institutul Sylveste, și-au îndreptat atenția în altă parte.

— Atunci Celestine a avut un mare noroc, nu-i așa?

— Nu cred că cineva ar putea să nege. Una e să speculezi forma conştiinţei extraterestre, dar să bei din ea, să te afunzi în ea, să o cunoşti intim, ca un amant...

M-am oprit o clipă.

— Ia staţi puţin. Celestine, n-ar trebui să fii pe Resurgam? Este imposibil ca expediţia să fi ajuns acolo şi să se fi întors deja.

Mă privi ca o pasăre de pradă, înainte de a-mi răspunde.

— Nu m-am mai dus.

Childe se aplecă şi-mi umplu paharul.

— A fost refuzată în ultimul moment, Richard. Sylveste avea ciudă pe toţi cei care îi vizitaseră pe jongleri, aşa că a hotărât deodată că sunt instabili şi nu poate avea încredere în ei.

M-am uitat surprins la Celestine.

— Atunci, în tot acest timp...

— Am fost aici, în Oraşul Abis. Richard, nu fi aşa dărâmat. Când am aflat că fusesem refuzată, tu deja hotărâseşi să mă elimini din trecutul tău. În felul ăsta, a fost mai bine pentru amândoi.

— Şi înşelătoria...

Childe puse o mână pe umărul meu, împăciuitor.

— Nu a fost nici o înşelătorie. Pur şi simplu nu te-a mai contactat niciodată. Nici o minciună, nici o înşelătorie, nu ai de ce să fii ranchiunos.

L-am privit mânios.

— Atunci de ce naiba se află aici?

— Pentru că, întâmplător, am nevoie de cineva cu talentele dobândite de Celestine de la jongleri.

— Care presupun?

— Iscusinţă nemaivăzută la matematică.

— Şi la ce ţi-ar folosi asta?

Ghilde se întoarse spre ultranaut, făcând un semn înspre instalaţia care făcea bulbuci.

— O să-ţi arăt imediat.

Pe masă se afla un sistem antic de holo-proiecţie. Childe ne înmâna un fel de lorniete, iar noi, ca nişte spectatori miopi, am studiat formele ce-şi făceau apariţia deasupra mesei lustruite de mahon.

Un număr infinit de stele, de un alb intens sau roşii ca focul, desenară un model dantelat pe albastrul închis, de catifea.

Childe începu să povestească:

— Cu mai bine de două secole şi jumătate în urmă, unchiul Giles, ale cărui creaţii artizanale, oarecum pesimiste, le-aţi văzut deja, a luat o decizie foarte importantă. S-a angajat în ceva numit în familia noastră, şi doar în mare taină, „Programul".

Childe ne spuse că Programul fusese o încercare tainică de explorare îndepărtată a spaţiului.

Giles plănuise toată munca, pe care o finanţa direct din resursele familiei. A făcut asta cu atâta pricepere, încât aparenta bogăţie a Casei Childe nu a fost niciodată pusă în pericol, deşi Programul intrase în cele mai costisitoare faze. Doar câţiva membri ai dinastiei noastre îi cunoşteau existenţa, şi numărul acestora se micşoră pe măsură ce trecea timpul.

Majoritatea banilor s-au dus la ultranauţi, care ajunseseră deja un grup puternic.

Aceştia construiseră sonde spaţiale autonome, în conformitate cu dorinţele unchiului, după care le-au lansat spre o varietate de sisteme. Ultranauţii le-ar fi putut lăsa ei în sistemele din raza de acţiune a vânătorilor de lumină, dar ideea era ca numai familia să aibă acces la orice eventuală descoperire. Astfel că sondele au traversat singure spaţiul, cu o fracţiune din viteza luminii, iar ţintele spre care au fost trimise erau toate nişte sisteme puţin cercetate, la limita spaţiului cunoscut.

Sondele au redus viteza cu ajutorul pânzelor solare, au ales pentru explorare lumile mai interesante, apoi au intrat pe orbita acestora.

Au fost coborâţi roboţii, echipaţi pentru a supravieţui zeci de ani la suprafaţă.

Childe îşi mişcă mâna deasupra mesei. Începură să pornească linii de la una dintre stelele cele mai roşii, care am bănuit că era a lui Yellowstone. Razele ajungeau la alte stele, formând o păpădie stacojie tridimensională, mare de câteva zeci de ani-lumină.

— Cu siguranţă maşinăriile astea au fost destul de inteligente, spuse Celestine. Mai ales după standardele vremii.

Childe încuviinţă cu entuziasm.

— Bineînțeles! Niște belele mici și viclene. Subtile și ascunse, și harnice. Trebuiau să fie așa, pentru a putea funcționa atât de departe de supravegherea umană.

— Și presupun că au găsit ceva? am întrebat.

— Au găsit, răspunse morocănos Childe, ca un magician a cărui vrajă a fost stricată de un cârcotaș insistent. Dar nu imediat. Giles înțelegea că era imposibil – sondele aveau nevoie de zeci de ani ca să ajungă la cele mai apropiate sisteme la care fuseseră trimise, mai trebuiau luate în considerare și decalajele de timp din comunicare. Așa că s-a resemnat să aștepte patruzeci sau cincizeci de ani, care reprezentau varianta optimistă.

Făcu o pauză și sorbi din vin.

— A naibii de optimistă. Au trecut cincizeci de ani... apoi șaizeci... dar pe Yellowstone nu a ajuns nici o veste, cel puțin nu în timpul vieții lui. Din când în când, sondele găseau câte ceva, dar deja alți exploratori umani făcuseră aceleași descoperiri. Și pe măsură ce anii au trecut, iar descoperirile nu s-au confirmat, unchiul meu a devenit tot mai trist și mai amărât.

— N-aș fi ghicit niciodată, spuse Celestine.

— În cele din urmă, a murit, amărât și nemulțumit, simțind că universul îi jucase o festă cosmică sinistră. Cu tratamentele potrivite, ar mai fi trăit vreo cincizeci sau șaizeci de ani, dar cred că știa deja că e o pierdere de vreme.

— Tu ți-ai înscenat moartea cu un secol și jumătate în urmă, am spus. Nu mi-ai spus că era ceva legat de o problemă de familie?

Dădu din cap spre mine.

— Asta a fost când unchiul mi-a povestit despre Program. Până atunci, nu am știut nimic, nu auzisem nici cel mai mic zvon. Nimeni din familie nu auzise. Desigur, atunci proiectul nu ne costa aproape nimic, așa că nu trebuia ascunsă nici o scurgere de bani.

— Și după aceea?

— Am jurat să nu fac greșeala unchiului meu. M-am hotărât să dorm până când mașinăriile trimit un raport, și să adorm la loc, dacă raportul se dovedește a fi o alarmă falsă.

— Să dormi?

Pocni din degete și un perete întreg al încăperii se dădu la parte, lăsând să se vadă o încăpere goală, în care se aflau doar niște dispozitive.

Am studiat interiorul camerei.

Era acolo o cutie de genul acelora pe care Forqueray și neamul lui le foloseau la bordul navelor, în timpul inducerii comei de lungă durată, înconjurată de instalații numeroase și complicate necesare funcționării, pe care pâlpâiau o sumedenie de luminițe verzui. Cu ajutorul unei asemenea dispozitiv, ciclul de viață de peste patru sute de ani al unui om se putea prelungi cu mai multe secole, deși coma indusă avea riscurile sale.

— Am petrecut un secol și jumătate în drăcovenia asta, trezindu-mă la fiecare cincisprezece sau douăzeci de ani, când ajungea un mesaj de la vreo sondă. Trezirea e partea cea mai nasoală. Te simți ca de sticlă, de parcă la următoarea mișcare pe care o faci, la următoarea răsuflare, o să te spargi într-un miliard de bucăți. Trece de fiecare dată, și întotdeauna uiți după o oră, dar niciodată nu este ușor, spuse, vizibil înfiorat. De fapt, mă gândesc uneori că devine mai dificil de fiecare dată.

— Asta înseamnă că echipamentele tale au nevoie de întreținere, spuse cu indiferență Forqueray. Bănuiam că este o cacealma. Unii dintre ultranauți își împletesc o șuviță la fiecare trecere prin spațiul interstelar, să le aducă aminte de faptul că au supraviețuit nenumăratelor ghinioane prin care poate trece o navă. Dar părul împletit simboliza, de asemenea, fiecare trezire din morți, la sfârșitul călătoriei.

Simțeau durerea la fel ca și Childe, deși nu erau dispuși să recunoască.

— Cât timp stăteai treaz de fiecare dată? am întrebat.

— Nu mai mult de treisprezece ore. Asta era de obicei suficient pentru a-mi da seama dacă mesajul era sau nu interesant. Îmi îngăduiam o oră sau două pentru a mă pune la curent cu știrile, cu ce se petrecea în universul larg. Dar trebuia să fiu disciplinat. Dacă rămâneam treaz mai multă vreme, riscam să mă copleșească ideea de a reveni la viața obișnuită. Camera începea să semene a închisoare.

— De ce? Cu siguranță timpul subiectiv se scurgea foarte repede.

— Se vede că nu ai trecut niciodată printr-o comă indusă, Richard. E adevărat, când ești înghețat, nu ești conștient de nimic, dar tranzițiile către și de la starea rece par o eternitate, pline de vise ciudate.

— Dar sperai să merite efortul?

Childe încuviință.

— Poate că da. Ultima dată m-am trezit acum șase luni, și de atunci nu m-am mai întors în această cameră. În schimb, mi-am petrecut timpul adunând resursele și oamenii pentru o expediție cu totul și cu totul ieșită din comun.

Făcu să se schimbe proiecția de deasupra mesei, apropiind o anumită stea.

— Nu vă voi plictisi cu numere de catalog, e suficient să vă spun că este un sistem de care nimeni de la această masă, poate cu excepția lui Forqueray, nu a mai auzit vreodată. Nici o colonie umană nu a fost vreodată acolo și nici o navetă cu echipaj nu a trecut vreodată la mai puțin de trei ani-lumină de el. Cel puțin, nu în ultima vreme.

Apropie și mai mult imaginea, cu o viteză amețitoare.

Își făcu apariția o planetă de mărimea unui craniu, suspendată deasupra mesei.

Era în întregime colorată în nuanțe de gri și ruginiu-închis, cu cratere și gropi pe ici, pe colo, din cauza impacturilor și, probabil, a vechilor condiții meteorologice. Deși părea a avea atmosferă, un halo albăstrui-fumuriu înconjura planeta și existau calote de gheață la ambii poli, lumea nu părea nici locuită, nici îmbietoare.

— Primitor loc, nu-i așa? spuse Childe. Eu îl numesc Golgotha.

— Frumos nume, spuse Celestine.

— Din păcate, nu este o planetă prea frumoasă.

Childe mări din nou imaginea, astfel că am trecut razant pe lângă suprafața aridă, aparent lipsită de viață.

— Să fiu sincer, e destul de lugubru pe-aici. Este aproape de mărimea lui Yellowstone, primește aproape aceeași cantitate de lumină de la steaua sa. Nu are satelit. Gravitația la suprafață este aproape 1G, astfel încât în costum nu se simte diferența. Ușoară atmosferă de dioxid de carbon și nici un semn că s-ar fi întâmplat ceva acolo. Suprafața este intens radiată, dar ăsta e singurul risc, și îl putem rezolva. Din punct de

vedere tectonic, Golgotha este moartă, nu au mai existat impacturi majore la suprafață de câteva milioane de ani.

— Sună plictisitor, spuse Hirz.

— Probabil așa și este, dar nu asta era ideea. Vedeți voi, pe Golgotha se află ceva.

— Ce anume? întrebă Celestine.

— Acel lucru, răspunse Childe.

Se arăta la orizont.

Era înalt și întunecat, fără trăsături precise. La prima vedere, semăna cu turla unei biserici în ceața dimineții. Se îngusta pe măsură ce se înălța, ca un gât subțire, înainte de a se lărgi înspre capăt, până la a semăna cu un bulb, ceea ce-i dădea în final forma unui ac cu gămălie.

Deși nu i se putea preciza nicidecum mărimea sau compoziția, era cu siguranță o structură, și nu o ciudată formațiune biologică sau minerală. Pe Grand Teton, mai multe microorganisme unicelulare au reușit să ridice din sedimente turnuri zvelte, care au devenit cea mai renumită atracție naturală a lumii. Deși turnurile au atins înălțimi impresionante, având adesea forme ciudate, erau cu siguranță rezultatul unor procese biologice întâmplătoare, și nu fuseseră produse în mod conștient. Structura de pe Golgotha era prea asimetrică și prea solitară. Dacă ar fi fost o creatură vie, m-aș fi așteptat să văd mai multe la fel, drept dovadă a unei ecologii care sprijină diferitele organisme.

Chiar dacă era o fosilă, moartă de milioane de ani, nu aș fi crezut că era singura de pe întreaga planetă.

Nu. Mai mult ca sigur, acel lucru fusese adus acolo.

— O structură? l-am întrebat pe Childe.

— Da. Sau o instalație. Nu e ușor de precizat, spuse zâmbind. L-am botezat „Turnul Sângeros”. Arată chiar inocent, nu-i așa? Până te uiți mai de aproape.

Ne-am învârtit în jurul Turnului sau ce-o fi, privindu-l din toate direcțiile. Acum, că îl vedeam mai de aproape, devenise evident că suprafața era extrem de detaliată, plină de modele și texturi cu forme geometrice complexe, în jurul cărora șerpuiau tuburi interne și umflături ca niște vene. Asta îmi clătină încrederea în varianta unui obiect non-biologic.

Părea acum o contopire puternică între animal şi maşină: ceva grotesc, care i-ar fi plăcut unchiului dement al lui Childe.

— Cât de înalt este? am întrebat.

— Două sute cincizeci de metri, spuse Childe.

Pe suprafaţa Golgotei apărură câteva luminiţe, ca nişte fulgi metalici desprinşi de pe partea laterală a structurii.

— Astea ce sunt?

— Ce-ar fi să-ţi arăt? îmi răspunse Childe.

Mări şi mai mult imaginea, până când luminiţele căpătară forme distincte.

Erau oameni.

Sau, mai precis, nişte rămăşiţe care aparţinuseră cândva unor oameni. Era imposibil de spus câţi se aflau acolo. Toţi fuseseră mutilaţi: zdrobiţi sau retezaţi sau tăiaţi în două, pe ici, pe colo se vedeau resturile împrăştiate ale costumelor spaţiale. Părţi retezate din trup pluteau chiar şi la zeci de metri de stăpânul lor.

De parcă ar fi fost aruncate într-o criză de nervi.

— Cine erau? întrebă Forqueray.

— Membri ai unui echipaj care a încetinit în acest sistem pentru a-şi repara scutul, răspunse Childe. Pe căpitanul lor îl chema Argyle. Au dat întâmplător peste Turn şi au început să-l exploreze, convinşi că avea o imensă valoare tehnologică.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Au intrat în echipe mici, uneori chiar singuri, înăuntrul Turnului au trecut printr-o serie de provocări, fiecare mai dificilă decât cea anterioară. Dacă făceau o greşeală, Turnul îi pedepsea. La început, pedepsele au fost uşoare, dar au devenit în mod constant mai violente. Secretul era să ştii când să te recunoşti învins.

M-am aplecat în faţă.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că Argyle a supravieţuit. E drept, nu mult timp, dar suficient pentru ca sonda mea să afle câte ceva de la el. Vedeţi voi, sonda a fost tot timpul pe Golgotha, a văzut sosirea lui Argyle, s-a ascuns şi a înregistrat lupta echipelor cu Turnul. Şi l-a văzut târându-se afară, cu puţin înainte ca ultimul dintre colegii săi să fie aruncat.

— Nu știu dacă sunt pregătit să am încredere în mărturia unei mașini sau a unui om aflat în pragul morții, am spus.

— Nici nu trebuie să fii, răspunse Childe. Trebuie doar să crezi ceea ce vezi. Vezi acele urme lăsate în praf? Toate duc la Turn, și aproape nici una nu duce spre cadavre.

— Și asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că au pătruns în Turn, așa cum a afirmat Argyle. Observă și modul în care sunt distribuite rămășițele. Nu toate se află la aceeași distanță. Cu siguranță au fost aruncate de la înălțimi diferite, asta însemnând că unii dintre ei au ajuns mai aproape de vârf decât ceilalți. Din nou, asta se potrivește cu varianta lui Argyle.

Am avut senzația inevitabilă că știu unde bate.

— Și vrei ca noi să mergem acolo, să aflăm ce anume i-a interesat. Am dreptate?

Zâmbi.

— Mă cunoști atât de bine, Richard.

— Credeam că te cunosc. Dar ar trebui să fii nebun să vrei să te apropii de acel lucru.

— Nebun? Poate. Sau poate doar foarte, foarte curios. Întrebarea e...

Făcu o pauză și se aplecă peste masă să-mi umple paharul, privindu-mă în ochi în tot acest timp.

— Tu cum ești?

— Nici una, nici alta, am răspuns.

Dar Childe putea fi foarte convingător. O lună mai târziu, eram congelat la bordul navei lui Forqueray.

2.

Am intrat pe orbită în jurul Golgothei.

Treziți din coma indusă, ne-am strâns să luăm micul dejun și am luat un mini-transportor spre o punte din compartimentele superioare ale vânătorului de lumină.

Toți erau acolo, inclusiv Trintignant și Forqueray, acesta din urmă trăgând din aceleași impresionante retorte și tuburi întortocheate pe care le adusese cu el de pe Yellowstone. Trintignant nu dormise cu noi, dar nu părea deloc obosit. Avea, spunea Childe, propriile pretenții referitoare la toaletă, incompatibile cu sistemele standard de comă indusă.

— Ei, cum a fost? întrebă Childe, prinzându-mă camaraderește de umeri.

— La fel de... îngrozitor cum mă așteptam. Vocea îmi sunase nedesluşit, propozițiile se formau după o veșnicie în acea parte din creier destinată limbajului. Sunt încă un pic în ceață.

— Păi, rezolvăm asta imediat. Trintignant poate sintetiza ceva care stimulează funcțiile neurale, nu-i așa, Doctore?

Trintignant mă privi cu mina lui generoasă, imobilă.

— Nici o problemă, prietene...

— Mulțumesc.

Mi-am făcut curaj. Mintea mea era înțesată de frânturi de imagini ale experimentelor cibernetice compromise, pentru care Trintignant era atât de faimos. Gândul că el mi-ar putea vârî în creier niște mașinării minuscule făcea să mi se zbârlească pielea.

— Mulțumesc, dar deocamdată o să sar peste asta. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Absolut deloc.

Trintignant arătă spre un scaun liber.

— Vino. Stai cu noi și ia parte la discuție. Subiectul, destul de interesant, se referă la visele pe care unii din noi le-au avut în timpul

călătoriei.

— Vise?... Credeam că doar eu am visat. Nu am fost singurul?

— Nu, spuse Hirz, nu ai fost singurul. Într-unul din vise, eram pe o lună. Pe cea a Pământului, cred. Și tot încercam să pătrund în această structură străină. Afurisita mă tot omora, dar mă întorceam de fiecare dată, de parcă eram readusă la viață special pentru asta.

— Și eu am avut visul ăsta, am intervenit uimit. Și încă un altul, în care mă aflam în interiorul unui...

M-am oprit, așteptând să mi se formeze cuvintele în creier.

— Unui mormânt subteran. Mi-amintesc de o imensă bilă de piatră, care mă urmărea pe un coridor și era cât pe ce să mă strivească.

Hirz dădu din cap.

— Visul cu pălăria, nu-i așa?

— Dumnezeule, da! m-am înflăcărat, rânjind ca un nebun. Mi-am pierdut pălăria, și am simțit o nevoie ridicolă de a o găsi!

Celestine îmi aruncă o privire ce sugera ceva între detașare glacială și ostilitate fățișă.

— Și eu am avut același vis.

— Și eu, chicoti Hirz. Dar am zis la naiba cu pălăria. Scuze, dar având în vedere cât ne plătește Childe, nu va fi o problemă să-mi cumpăr una nouă.

Urmă un moment ciudat, întrucât doar Hirz părea dispusă să discute onorariile generoase pe care Childe ni le plătea pentru această expediție. Avansul fusese destul de mare, dar la întoarcerea pe Yellowstone urma să mai primim de nouă ori pe atât; sumă corectată pentru a ține pasul cu inflația ce ar putea avea loc în acest timp, între șaizeci și optzeci de ani, cât spusese Childe că va dura expediția.

Generoase, da.

Cred totuși că Childe știa că unii dintre noi l-ar fi urmat și fără să primească acel bonus irezistibil.

Celestine rupse tăcerea, întorcându-se spre Hirz.

— L-ai avut și pe cel cu cuburile?

— Iisuse, da, spuse specialista în infiltrări, de parcă și-ar fi amintit brusc. Cuburile. Dar tu, Richard?

— Și eu, am răspuns, înfiorându-mă la amintirea acestuia.

Eram într-un grup de oameni prinşi în interiorul unei serii nesfârşite de camere cubice, dintre care multe conţineau surprize letale.

— Am fost retezat de o capcană. Tăiat cubuleţe, dacă îmi amintesc bine.

— Mda. Nu este nici pe lista mea cu moduri preferate de a muri.

Childe tuşi.

— Simt că trebuie să-mi cer scuze pentru aceste vise. Au fost nişte poveşti pe care le-am introdus în minţile voastre, cu excepţia Doctorului Trintignant, în timpul tranziţiei spre şi dinspre coma indusă.

— Poveşti? am spus.

— Le-am adaptat din mai multe surse, gândind că ne-ar pregăti pentru ceea ce ne aşteaptă.

— O moarte urâtă, la asta te referi? întrebă Hirz.

— De fapt, la rezolvarea problemei.

Childe îşi bău cafeaua neagră în timp ce vorbea, de parcă nu ne-ar fi aşteptat decât o liniştită plimbare în aer liber.

— Desigur, nimic din acele vise nu poate reflecta ce vom găsi în interiorul Turnului... dar nu vă simţiţi mai bine că le-aţi avut?

M-am gândit puţin înainte de a răspunde.

— Nu, nu chiar.

Treisprezece ore mai târziu ajunsesem la suprafaţa planetei şi inspectam costumele pe care Forqueray le pregătise pentru expediţie.

Erau nişte drăcovenii albe, lucioase, blindate, acţionate electric şi echipate cu suficientă inteligenţă artificială pentru a păcăli o încăpere plină de informaticieni. Se înfăşurau singure pe tine, formând o suprafaţă albă dintr-o singură bucată, care clădea celui ce o purta înfăţişarea unei figurine sculptate în săpun. Costumul învăţa repede cum te mişcai, se adapta şi anticipa mereu, ca un partener perfect de dans.

Forqueray ne spuse că fiecare costum era capabil să-şi ţină ocupantul în viaţă aproape nelimitat. Reziduurile personale se refoloseau într-un ciclu teoretic perfect închis şi ocupantul putea fi îngheţat dacă circumstanţele impuneau acest lucru. Costumele puteau

zbura și își protejau utilizatorul în orice mediu extern, de la vid la abisul oceanului.

— Dar armele? întrebă Celestine, după ce ni s-a arătat cum să comandăm costumelor să execute ordinele.

— Arme? întrebă indiferent Forqueray.

— Am auzit de aceste costume, Căpitane. Ar trebui să conțină suficientă putere de foc pentru a distruge un mic munte.

Childe tuși.

— Mă tem că nu va fi nici un fel de armă. I-am cerut lui Forqueray să le scoată de pe costume. Nu există nici unelte pentru tăiat. Și nu vă veți putea folosi de forța brută. Servo-mecanismele nu vor permite.

— Cred că nu am înțeles bine. Ne pui în dezavantaj înainte de a intra?

— Nu, nici pe departe. Eu doar respect regulile impuse de Turn. Înăuntru nu sunt permise armele sau orice altceva care ar putea fi folosit împotriva lui, precum torțele de fuziune. Simte aceste lucruri și acționează în consecință. Este foarte deștept.

L-am privit.

— Mergem pe bâjbâite?

— Bineînțeles că nu. Argyle a aflat deja asta. Nu trebuie să facem din nou aceleași greșeli, nu-i așa?

— Eu tot nu înțeleg, interveni Celestine când ne-am adunat lângă navetă, ca niște statuete albe de săpun. De ce trebuie să luptăm după regulile lui? Cu siguranță pe nava lui Forqueray există niște arme pe care le-am putea folosi de pe orbită. L-am putea deschide ca pe o conservă.

—Da, spuse Childe, și astfel să distrugem motivul pentru care am bătut atâta drum?

— Nu zic să-l ștergem de pe fața Golgotei. Mă refer la o disecție curată, chirurgicală.

—Nu va merge, Turnul este o creatură vie. Sau cel puțin o mașinărie mult mai inteligentă decât orice am întâlnit până în prezent. Nu va tolera uzul violenței împotriva lui. Argyle a aflat asta pe propria piele. Chiar dacă nu se poate apăra împotriva unor asemenea atacuri, și nu avem cum să știm asta, cu siguranță își va distruge conținutul. Vom pierde totul.

— Dar, totuși... fără arme?

— Nu chiar, spuse Childe, bătând ușor costumul în dreptul frunții. La urma urmelor, avem propriile noastre creiere. De aceea am adunat această echipă. Dacă forța brută ar fi fost de ajuns, nu aș fi fost nevoit să răscolesc Yellowstone în căutarea unor asemenea intelecte de temut.

— Sper că nu-ți râzi de noi, spuse Hirz din versiunea micșorată a costumului ei blindat.

— Forqueray? spuse Childe. Aproape am ajuns. Lasă-ne la suprafață, la doi kilometri de baza Turnului. Vom merge pe jos mai departe.

Forqueray îi făcu pe plac, așezând pe sol formațiunea triunghiulară. Costumele noastre fuseseră blocate în acest timp, dar acum ne recăpătasem controlul asupra lor.

Prin nenumăratele straturi de căptușeală și blindaj ale costumului am simțit textura grunjoasă a solului de sub picioare. Am ridicat mâna cu mănușa groasă de protecție și am simțit briza din atmosfera subțire a Golgothei mângâindu-mi palma. Transmisia tactilă era fără cusur, și când m-am mișcat, costumul a alunecat odată cu mine atât de ușor, încât nu m-am simțit deloc stânjenit. Privelișteа era deopotrivă impresionantă, costumul proiecta imaginea direct în câmpul meu vizual, fără a mă obliga să mă uit printr-o vizieră.

O fâșie în partea superioară a câmpului vizual prezenta o vedere la 360° în jurul meu și puteam mări orice parte din ea aproape fără să mă gândesc. Diverse straturi, sonarul, radarul, de măsurare a temperaturii și umidității, puteau aluneca la fel de ușor în câmpul vizual existent. Dacă mă uitam în jos, puteam chiar să cer costumului să mă scoată din imagine, astfel încât să pot vedea scena dintr-o perspectivă extracorporală. În timp ce mergeam, costumul trimitea lumini de cercetare în jur, formând uneori o gravură de neon, care din timp în timp cuprindea o stâncă de formă ciudată sau un model deosebit al urmelor de pe sol. După câteva minute, am modificat pragul de alertă al costumului până la un nivel suficient de protecție, nici prea vigilent, nici prea îngăduitor.

Childe și Forqueray preluară conducerea. Erau greu de distins, dar costumul meu șterseseparțial imaginile costumele lor, astfel încât

păreau că merg protejați doar de o piele fantomatică. Când se uitau la mine, și ei aveau aceeași iluzie în ceea ce mă privea.

Trintignant venea ceva mai în spate, mișcându-se cu rigiditatea unui robot cu care mă obișnuisem deja.

După aceea venea Celestine, și eu cu puțin în urma ei.

Hirz încheia coloana, mărunțică, letală și, acum că o cunoșteam ceva mai bine, deosebită de puținii copii pe care îi întâlnisem vreodată.

În fața coloanei, crescând într-una, se afla acel lucru pentru care venisem până aici.

Desigur, fusese vizibil cu mult înainte de a fi fost lăsați la sol. La urma urmei, Turnul avea înălțimea de un sfert de kilometru. Dar cred că alesesem cu toții să îl ignorăm, să îl scoatem din percepțiile noastre, până când ne apropiem de el. De-abia acum ne îngăduiam coborârea acelor scuturi mentale, ne forțam imaginația să se confrunte cu existența turnului.

Imens și tăcut, acesta străpungea cerul.

Era așa cum ni-l arătase Childe, doar că părea mult mai masiv, mult mai prezent. Eram încă la un sfert de kilometru de baza lui, și totuși vârful lui voluminos, în formă de bulb, părea înclinat spre noi, mereu pe punctul de a cădea și de a ne zdrobi. Efectul era intensificat de vreun nor care trecea ocazional la mare altitudine deasupra lui, producând curenți rapizi de aer la suprafața Golgothei. Întregul turn părea că se răstoarnă. Mult timp, văzând imensitatea lucrului din fața noastră, vechimea lui, capacitatea de a face rău, ideea de a încerca să ajungem în vârf a părut aproape o nebunie.

După aceea, o voce mică, rațională, mi-a adus aminte faptul că exact acest efect îl urmăriseră cei care construiseră Turnul.

Știind asta, a fost mult mai ușor să fac următorul pas spre baza lui.

— Ei bine, spuse Celestine, se pare că l-am găsit pe Argyle. Childe aprobă din cap. Da. Sau ce a mai rămas din amărât. Găsisem până atunci mai multe fragmente de cadavre, dar al lui era singurul aproape complet. Pierduse un picior înăuntrul Turnului, dar fusese în stare să se târască afară, înainte să fie ucis deopotrivă prin asfixiere și sângerare. În acest loc, nu mult înainte de a muri, fusese intervievat de reprezentantul lui Childe, care de abia atunci a ieșit din ascunzătoare.

Poate se imaginase în prezența unui înger milostiv, de oțel.

Nu se păstrase prea bine. Pe Golgotha nu existau bacterii și nici ceva ce putea fi numit cu indulgență climă, dar existau violente furtuni de nisip, care probabil acoperiseră și descoperiseră pe rând cadavrul, erodându-l. Mai multe părți din costum lipseau, iar casca era spartă, lăsând să i se vadă craniul. Straturile albe de piele se lipiseră de os pe ici, pe colo, dar nu suficient pentru a sugera o față.

Childe și Forqueray priviră stingheriți cadavrul, iar Trintignant îngenunche și îl examină mai în amănunt. O cameră de filmat aparținând ultranautului pluti în preajmă, observând scena cu numeroasele sale lentile.

— Orice i-o fi tăiat piciorul, a lucrat curat, raportă Doctorul, dând la o parte straturile sfâșiate din materialul costumului, pentru a dezveli ciotul. Vedeți cum osul și mușchiul au fost retezați pe același plan, ca o secțiune geometrică într-un solid? Aș spune că un laser a făcut asta, doar că nu văd nici un semn de cauterizare. Un jet de apă de mare presiune sau chiar o lamă extrem de ascuțită ar fi tăiat cu aceeași precizie.

— Fascinant, Doctore, spuse Hirz, îngenunchind lângă el. Pun pariu că a fost și al naibii de dureros, nu-i așa?

— Nu neapărat. Intensitatea durerii depinde de modul în care se sfârșește nervul atunci când este retezat. Se pare că nu șocul a fost cauza principală a decesului său.

Doctorul Trintignant atinse resturile unei fâșii de material roșu de lângă capătul piciorului.

— Nici pierderea de sânge nu a fost atât de rapidă cum s-ar presupune, dată fiind absența cauterizării. Această fâșie a fost probabil un bandaj din trusa de prim ajutor a costumului. Aproape sigur conținea și analgezice.

— Cu toate acestea, nu a fost suficient pentru a-l salva, spuse Childe.

— Nu. Trintignant se ridică, și mișcarea lui îmi semăna cu mișcarea unui ascensor. Dar trebuie să recunoști că s-a descurcat bine, ținând cont de împrejurările nefavorabile.

În cea mai mare parte, Turnul Sângeros nu era mai lat de câteva zeci de metri, și se îngusta considerabil chiar înainte de bulbul din vârf. Dar, ca o piesă zveltă de șah, partea inferioară se umfla mult, pentru a forma o bază lată. Masa aceea ca un podium avea probabil un diametru de cincizeci de metri: o cincime din înălțimea structurii. De la distanță, părea că se odihnește în siguranță pe bază: ca un obelisc grandios, care avea nevoie de o fundație adâncă să-l ancoreze de pământ.

Dar nu era așa.

Baza Turnului nu atingea deloc suprafața Golgothei, ci plutea deasupra ei, la cinci sau șase metri în aer. De parcă cineva ar fi construit o clădire deasupra solului, după care a îndepărtat stâlpii de susținere, iar aceasta a rămas pur și simplu în picioare.

Am mers cu toții încrezători spre marginea Turnului, apoi ne-am oprit. Nici unul dintre noi nu ținea morțiș să pășească imediat înăuntru.

— Forqueray? spuse Childe.

— Da?

— Să vedem ce are de spus jucăria aia a ta.

Forqueray dădu drumul camerei de filmat să plutească sub Turn, într-o spirală largă, lenește. Din când în când, atingea baza cu un mănunchi de raze laser, și chiar veni în contact o dată sau de două ori, alunecând ușor de-a lungul ei. Forqueray rămase impasibil, privind în jos în timp ce absorbea informațiile transmise către costumul său.

— Ei? spuse Celestine. Ce naiba îl ține în aer?

Forqueray păși sub Turn.

— Nu există nici un fel de câmp, nici cea mai mică perturbare a magnetosferei Golgothei. De asemenea, nici o modificare semnificativă în vectorul gravitațional local. Și, înainte de a presupune mai multe sofisticării decât este necesar, nu există nici un stâlp ascuns.

Celestine rămase tăcută pentru câteva clipe înainte de a răspunde.

— În regulă. Dar dacă Turnul nu are greutate? Există aer în atmosferă, nu prea mult, te asigur, dar dacă Turnul este gol pe dinăuntru? Poate că are suficientă flotabilitate care să-l mențină plutind ca un balon.

— Nu are, spuse Forqueray, deschizând palma să prindă camera, care veni spre el ca un vultur dresat. Indiferent ce se află deasupra

noastră, este materie solidă. Nu-i pot ghici masa, dar blochează un flux apreciabil de raze cosmice, și nici una dintre metodele noastre de scanare nu poate vedea prin el.

— Forqueray are dreptate, interveni Childe. Dar înțeleg de ce eziți să accepți, Celestine. Este perfect normal să ai un sentiment de negare.

— Negare?

— A faptului că ne confruntăm cu ceva în totalitate străin. Dar mă tem că îți va trece, așa cum mi-a trecut și mie.

— O să trec peste el atunci când voi avea chef să trec peste el, spuse Celestine, apropiindu-se de Forqueray sub tavanul întunecos.

Privi deasupra și în jurul ei, nu așa cum admiră cineva o frescă, ci mai mult așa cum se ghemuiește un șoarece sub cizmă.

Dar știam exact la ce se gândește.

În patru secole de călătorii în spațiul îndepărtat, creaturile extraterestre înzestrate cu conștiință fuseseră doar întrezărite. Bănuiam de multă vreme că ele se află undeva, acolo. Dar, pe măsură ce anii au trecut, această bănuială s-a mai stins. O lume după alta a dat la iveală doar niște urme slabe, erodate de timp, ale culturilor care fuseseră poate glorioase cândva, dar care erau acum cu desăvârșire distruse. Jonglerii minții erau în mod clar rezultatul unei inteligențe, dar ei nu erau neapărat inteligenți. Deși în trecutul îndepărtat fuseseră împrăștiați de la o stea la alta, acum nu depindeau de nici un fel de tehnologie cunoscut de noi. Sibilinicii stăteau ceva mai bine, erau niște minți ascunse în cochiliile de spațiu-timp restructurat.

Ei nu fuseseră niciodată zăriți, iar natura și intențiile lor rămâneau îngrijorător de neclare.

Cu toate acestea, Turnul Sângeros era diferit.

În ciuda caracterului său straniu și a faptului că își bătea joc de presupunerile noastre înguste, legate de modul în care se comportă materia și gravitatea, era evident un lucru făcut de cineva. Și, mi-am spus în sinea mea, dacă a reușit să plutească până acum la suprafața Golgothei, era extrem de improbabil să-și aleagă tocmai acest moment pentru a se prăbuși.

Am pășit peste prag, urmat de ceilalți.

— Te face să te întrebi ce fel de creaturi l-au construit, am spus. Dacă au avut aceleași temeri și speranțe ca noi sau dacă au fost atât de

mult înaintea noastră, încât să pară niște zei.

— Nu-mi pasă deloc cine l-a construit, a ripostat Hirz. Eu vreau doar să știu cum să intru în afurisitul de turn. Vreo idee strălucită, Childe?

— Ar fi un mod.

L-am urmat și ne-am adunat cu toții într-o grămadă mică și nervoasă sub centrul tavanului. Nu fusese vizibil mai înainte, dar chiar deasupra noastră se afla un cerc complet negru pe fundalul întunecat al părții de dedesubt a Turnului.

— Pe aici? întrebă Hirz.

— Este singurul mod de a intra, confirmă Childe. Și singurul mod de a ieși în viață.

— Roland, m-am arătat curios, cum au intrat Argyle și echipa lui?

— Probabil au avut ceva pe care să se urce. O scară sau ceva asemănător.

M-am uitat în jur.

— Acum nu se zărește nici o scară, nu-i așa?

— Nu, dar nu contează. Nu avem nevoie de așa ceva, nu îmbrăcați în aceste costume. Forqueray?

Ultranautul aprobă din cap și aruncă în sus camera de filmat.

Aceasta zbură și apoi dispăru în mica deschizătură. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic, în afară de lumina roșie intermitentă care venea de sus. După aceea, camera apăru și coborî iar în mâna lui Forqueray.

— Sus este o încăpere, ne informă Forqueray. Este rotundă, cu deschizătura în mijloc, are cam douăzeci de metri în diametru, podeaua este plată, iar tavanul suficient de înalt pentru a ne permite să stăm în picioare. Nu se află nimic înăuntru. Există un fel de ușă închisă, care leagă încăperea de restul Turnului.

— Putem fi siguri că nu este nici un pericol acolo? am întrebat.

— Nu, răspunse Childe. Dar Argyle a spus că prima încăpere este sigură. Va trebui să-l credem pe cuvânt.

— Și încăpem toți acolo? Forqueray încuviință din cap.

— Cu ușurință.

Mi se părea că ar fi trebuit să existe un caracter festiv, dar am urcat fără a simți însemnătatea momentului și fără a avea vreo premoniție.

De parcă am fi păşit pe nişte versanţi lini de munte, fără a lua în seamă pericolele care se aşterneau cu siguranţă înaintea noastră.

Interiorul era exact aşa cum ni-l descrisese Forqueray.

Încăperea era întunecoasă, dar camera de filmat o lumina puţin, iar senzorii costumelor noastre erau în stare să perceapă forma camerei şi să transpună această informaţie pe câmpurile noastre vizuale.

Podeaua părea a fi de metal, crestată în unele locuri, iar marginea din jurul deschizăturii era rotunjită şi deteriorată.

M-am aplecat să o ating, şi am simţit un aliaj dur, mat, care putea totuşi să cedeze la o anumită presiune. Pe ecranul meu vizual se derulară mai multe cifre, eram informat că temperatura podelei avea 160 de grade Celsius sub zero. Chemosenzorul din palmă raportă că în aliaj elementul principal era fierul, cu adaos de carbon aflat în nişte forme alotropice pe care nu le recunoştea. Existau urme microscopice ale aproape tuturor izotopilor stabili din tabelul periodic al elementelor, cu excepţia bizară a argintului. Ajunsese la această concluzie pe baza deducţiilor, întrucât atunci când încercase să răzuiască un strat microscopic din podea, pentru o analiză mai completă, dădu o serie de mesaje de eroare, după care rămase tăcut.

Am pus chemosenzorul în contact cu propriul meu costum.

Nu mai funcţiona.

— Repară-l, am ordonat costumului, autorizându-l să folosească pentru aceasta toate resursele necesare.

— Probleme, Richard? mă întrebă Childe.

— Costumul meu s-a stricat. Puţin, dar neplăcut. Nu cred că Turnul a fost prea încântat să iau o mostră din el.

— La naiba! Cred că ar fi trebuit să vă avertizez. Echipa lui Argyle a avut aceeaşi problemă. Nu îi place nici să fie tăiat. Presupun că te-ai ales cu un avertisment politicos.

— Generos din partea lui, am răspuns.

— Să ai grijă, bine?

Childe le spuse celorlalţi să îşi dezactiveze chemosenzorii până la noi ordine. Hirz bombăni, dar toţi ceilalţi acceptară în linişte.

Între timp, mi-am continuat studierea încăperii, considerându-mă norocos că nu am provocat o reacţie mai puternică. Zidul circular al încăperii părea făcut din acelaşi aliaj dur, mat, lipsit de detalii, cu

excepția zonei unde încadra ceva ce era cu siguranță o ușă, aflată la un metru deasupra podelei. Trei trepte formate din blocuri duceau spre aceasta.

Ușa era lată de un metru și probabil de două ori mai înaltă.

— Hei, spuse Hirz. Pune mâna aici.

Îngenunche, apăsând podeaua cu palma.

— Ai grijă, am spus. Eu am făcut la fel și...

— Stai liniștit, mi-am oprit chemo-cum-îi-spune.

— Atunci ce...

— Apleacă-te și vezi singur.

Încet, am îngenuncheat cu toții și am atins podeaua. Când o atinsesem eu, era rece și rigidă ca podeaua unui mormânt, dar acum se schimbase. Acum vibra, de parcă un motor puternic s-ar fi dezmembrat undeva în apropiere: o turbină pe punctul de a se desprinde din legături. Vibrația creștea și apoi se domolea. Se intensifica la fiecare treizeci de secunde, ca o respirație lentă.

— Este viu, spuse Hirz.

— Adineauri nu era așa.

— Știu.

Hirz se întoarse să mă privească.

— Afurisitul de turn s-a trezit, de-aia. Știe că suntem aici.

3.

M-am dus spre ușă și am studiat-o amănunțit.

Proporțiile erau liniștitor de normale, trebuia doar să ne aplecăm puțin pentru a păși. Dar ușa era acum închisă cu o placă netedă de metal, care probabil va aluneca într-o parte de îndată ce vom afla cum să o deschidem. Singurul indiciu venea de la cadrul gros, metalic, al ușii, pe care erau inscripționate niște semne geometrice șterse.

Nu le observasem mai devreme.

Semnele se aflau pe ambele laturi ale cadrului, începând din stânga jos, era un punct – prea perfect pentru a fi întâmplător acolo un triunghi echilateral cu baza sus, un pentagon și un heptagon. Pe partea dreaptă mai erau trei figuri, fiecare cu câte unsprezece, treisprezece și douăzeci de laturi.

— Ei bine? mă chestiona Hirz, privind peste umărul meu. Vreo idee strălucită?

— Numere prime, am spus. Cel puțin, asta este cea mai simplă explicație care îmi vine acum în minte. Numerele laturilor figurilor din stânga sunt primele numere prime: unu, trei, cinci și șapte.

— Și pe cealaltă parte?

Childe răspunse în locul meu.

— Figura cu unsprezece laturi este următoarea din șir. Treisprezece este tot un număr prim, dar prea mare, iar douăzeci nu este prim.

— Așadar, dacă alegem figura cu unsprezece laturi câștigăm?

Hirz întinse mâna, gata să atingă figura aflată cel mai jos pe partea dreaptă, la care putea ajunge fără să urce cele trei trepte.

— Sper că restul testelor sunt la fel de simp...

— Ușurel, coniță, o tempera Childe, prinzând-o de încheietura mâinii. Nu trebuie să te grăbești așa. Nu facem nimic până nu suntem cu toții de acord. S-a înțeles?

Hirz își retrase mâna.

— Înțeles.

După câteva minute, toată lumea era de acord că figura cu unsprezece laturi era alegerea potrivită. Celestine nu a consimțit imediat, s-a uitat mult și bine la figurile de pe partea dreaptă înainte de a ajunge la aceeași concluzie.

— Am vrut doar să fiu prudentă, atâta tot. Nu ne putem da cu presupusul. Poate că ei gândesc de la dreapta la stânga, astfel încât figurile din dreapta formează o secvență care trebuie completată de figurile din stânga. Sau poate că gândesc în diagonală, sau într-o direcție mai puțin evidentă.

Childe dădu din cap.

— Iar alegerea evidentă s-ar putea să nu fie întotdeauna cea corectă. Ar putea exista o secvență mai complexă, mai elegantă, pe care noi să nu o vedem. Acesta este motivul pentru care am vrut să ne însoțească și Celestine. Dacă poate cineva să vadă acele subtilități, atunci ea este aceea.

Celestine se întoarse spre el.

— Childe, nu te încrede prea mult în talentele pe care mi le-au dat jonglerii minții.

— Nu voi face asta. Decât dacă trebuie.

Se întoarse apoi spre specialista în infiltrări, care stătea încă lângă ușă.

— Hirz... poți continua.

Femeia întinse mâna și atinse rama ușii, acoperind cu palma figura cu unsprezece laturi.

După o pauză de infarct, se auzi un bubuit și am simțit podeaua vibrând mai tare ca înainte. Ușa se deschise greoi, lăsând să se vadă o altă încăpere întunecoasă.

Ne-am uitat cu toții în jur, studiindu-ne unii pe alții.

Nimic nu se schimbase, nici unul nu se alesese cu vreo rană subită, violentă.

— Forqueray? spuse Childe.

Ultranautul pricepuse. Camera zbură prin ușa deschisă, apoi se întoarse după câteva secunde.

— O altă încăpere metalică, mult mai mică. Podeaua se află la nivelul ușii, așa că am câștigat aproape un metru în înălțime. Mai există

o ușă, pe partea opusă, și aceasta cu semne. Nu văd nimic altceva, doar metal.

— Dar pe partea cealaltă a *acestei* uși? întrebă Childe. Sunt și acolo semne?

— Camera nu a văzut nimic de genul ăsta.

— În cazul acesta, lasă-mă pe mine să fiu cobaiul. O să trec dincolo și o să văd ce se întâmplă. Dacă ușa se închide după mine, presupun că voi putea să o deschid. Argyle spunea că Turnul nu a împiedicat pe nimeni să plece, atâta timp cât nu au încercat să pătrundă într-o altă încăpere.

— Încearcă și vezi, spuse Hirz. Noi așteptăm pe partea asta. Dacă ușa se închide după tine, te lăsăm un minut, apoi o vom deschide noi.

Childe urcă cele trei trepte și trecu peste prag. Se opri, privi în jur, apoi se întoarse cu fața spre noi, privindu-ne de sus.

Nu se întâmplase nimic.

— Se pare că ușa rămâne deocamdată deschisă. Cine vine cu mine?

— Stai puțin, am intervenit. Înainte de a trece cu toții dincolo, nu ar trebui să studiem problema? Nu vrem să fim prinși acolo, dacă este o problemă pe care nu o putem rezolva.

Childe merse spre ușa mai îndepărtată.

— Bună idee. Forqueray, conectează câmpul meu vizual cu al celorlalți, te rog.

— Terminat.

Vedeam exact ce vedea și Childe pe cadrul ușii. Semnele semănau cu cele descifrate adineauri, doar că simbolurile erau acum diferite. Patru figuri necunoscute erau inscripționate pe partea stângă a ușii, aliniate pe verticală. Fiecare figură era compusă din patru elemente rectangulare de mărimi diferite, îmbinate în diverse configurații. Childe privi spre partea cealaltă a ușii. Acolo erau alte patru figuri, oarecum similare cu cele văzute deja.

— Categoric, nu este o progresie geometrică, spuse Childe.

— Nu. Pare a fi mai degrabă un test de conservare a simetriei prin diferite translații, murmură Celestine. Primele trei figuri din stânga jos au fost rotite peste un număr întreg de unghiuri drepte, rezultând astfel formele corespondente din partea cealaltă. Dar cele două figuri din vârf nu sunt rotite simetric. Sunt imagini în oglindă, plus o rotație.

— Aşadar, apăsam figura din dreapta sus, da?

— Probabil. Dar şi cea din stânga ar merge.

— Mda, spuse Hirz. Dar numai dacă nu luăm în considerare lecţia învăţată la testul dinainte. Tâmpiţii care au făcut chestia asta au gândit de la stânga la dreapta.

Childe ridică mâna deasupra figurii din partea dreaptă.

— Sunt gata să apăs.

— Stai. Am urcat treptele şi am trecut peste prag, apropiindu-mă de Childe. Nu cred că ar trebui să fii singur aici.

Mă privi cu un fel de recunoştinţă. Nici unul dintre ceilalţi nu i se alăturase încă, şi m-am întrebat dacă aş fi făcut acest lucru, presupunând că eu şi Childe nu am fi fost vechi prieteni.

— Dă-i drumul, apasă, l-am îndemnat. Chiar dacă greşim, pedeapsa nu poate fi prea severă în acest stadiu.

Încuviinţă din cap şi apăsă simbolul din partea dreaptă.

Nu se întâmplă nimic.

— Poate cel din partea stângă...?

— Încearcă. Nu are ce să strice. Este evident că deja am făcut *ceva* greşit.

Childe apăsă celălalt simbol de pe rândul de sus.

Nimic.

Am scrâşnit din dinţi.

— În regulă. Ai putea încerca unul din simbolurile despre care ştim cu siguranţă că sunt greşite. Eşti gata să faci asta?

Childe mă privi şi încuviinţă.

— Nu m-am ostenit că îl aduc pe Forqueray până aici doar ca să se plimbe. Costumele astea sunt proiectate să reziste la multe lovituri.

— Chiar şi din partea extratereştrilor?

— Suntem pe cale de a afla, nu-i aşa?

Îşi mişcă palma şi apăsă una din figurile simetrice de jos.

Eram încordat, neştiind la ce să mă aştept în situaţia în care făceam o greşeală intenţionată, şi întrebându-mă dacă în acest caz era pus în aplicare codul de pedeapsă al Turnului. La urma urmelor, răspunsul considerat corect nu a reuşit să obţină nici un răspuns, astfel încât ce rost avea să fim penalizaţi pentru un răspuns greşit?

Apăsă figura, tot nu se întâmplă nimic.

— Aşteaptă, spuse Celestine, venind lângă noi. Am o idee. Poate că nu va răspunde, pozitiv sau negativ, până când nu suntem toţi în aceeaşi încăpere.

— Există doar un singur mod de a afla, adăugă Hirz, apropiindu-se.

Forqueray şi Trintignant ni se alăturară.

Când ultimul dintre ei trecu peste prag, uşa din spatele lor, cea prin care intrasem cu toţii, se închise. Nu exista nici un semn pe ea, totuşi, nimic din ce încercă Forqueray nu reuşi să o deschidă.

Ceea ce, bănuiesc, avea sens. Acceptasem deja următoarea provocare, trecuse vremea retragerilor pline de demnitate. Gândul acesta nu era prea liniştitor. Încăperea era mai mică decât precedenta, iar mediul era dintr-o dată cu mult mai claustrofobic.

Stăteam aproape umăr lângă umăr.

— Ştiţi, cred că prima încăpere a fost doar încălzirea, spuse Celestine. De-abia aici treaba începe să devină mai serioasă.

— Apasă odată afurisitul de simbol, se oţărî Hirz.

Childe făcu întocmai cum i se spusese. Ca şi mai înainte, urmă o pauză neplăcută, care dură probabil doar jumătate de secundă, dar păru infinit de lungă, de parcă soarta noastră ar fi fost cântărită de o maşinărie judiciară îndepărtată. După aceea, nişte bufnituri şi vibraţii semnalizară deschiderea uşii.

Simultan, se deschise iar uşa din spatele nostru. Ieşirea din Turn era liberă din nou.

— Forqueray... se auzi vocea lui Childe.

Ultranautul trimise în beznă camera de filmat.

— Ei bine?

— Devine puţin cam monoton. Altă încăpere, altă uşă, alt set de semne.

— Nici o capcană?

— Nici una care să poată fi observată de cameră, ceea ce nu înseamnă mare lucru.

— De data asta, mă duc eu, spuse Celestine. Nu vine nimeni până nu verific problema, s-a înţeles?

— Sunt de acord, încuviinţă Hirz, uitându-se în urmă, spre calea de ieşire.

Celestine păşi în întuneric.

Mi-am dat seama că nu-mi mai plăcea să îi văd pe ceilalţi de parcă nu ar fi purtat costume, deodată, păream cu toţii prea vulnerabili, şi pentru asta am ordonat oprirea editării câmpului meu vizual. Tranziţia a fost înceată, costumele se formară în jurul nostru ca nişte aure groase. Doar căştile rămaseră semitransparente, astfel încât îi puteam identifica pe ceilalţi fără ajutorul unor etichete vizuale greoaie.

— Este o altă şaradă matematică, spuse Celestine. Destul de uşoară şi acesta. Încă nu suntem solicitaţi prea tare.

— Mda, păi, îmi convine să nu prea fiu solicitată, comentă Hirz.

Childe nu păru impresionat.

— Eşti sigură de răspuns?

— Ai încredere în mine. Puteţi intra.

De data aceasta, semnele păreau mai complicate, şi la început mi-a fost teamă că Celestine fusese prea încrezătoare.

Pe partea stângă a uşii, întinzându-se deasupra acesteia, se afla o bandă verticală marcată cu mai multe canale orizontale situate la distanţe egale, semănând cu o riglă. Doar că unele dintre aceste canale tăiate cu mare grijă erau mai adânci decât altele. Pe partea cealaltă a uşii se afla o riglă similară, dar cu un alt aranjament al canalelor mai adânci, nici unul aliniat cu cel din stânga.

M-am uitat câteva secunde la cadrul uşii, gândindu-mă că soluţia îmi va trece pur şi simplu prin minte. M-am străduit să-mi recapăt inspiraţia care venea atât de natural altădată. Dar canalele refuzau să se potrivească vreunei ordini matematice.

L-am privit pe Childe, nici pe faţa lui nu se citea mai multă pricepere.

— Nu înţelegi? mă întrebă Celestine.

— Nu prea.

— Richard, sunt nouăzeci şi unu de canale, vorbi cu tonul unei profesoare care începe să-şi piardă răbdarea cu un elev mai leneş. Dacă numărăm de jos în sus, canalele următoare sunt mai adânci decât celelalte: al treilea, al şaselea, al zecelea, al cincisprezecelea... să mai continui?

— Cred că ar fi bine, recunoscu Childe.

— Mai sunt șapte canale adânci, terminând cu al nouăzeci și unulea. Acum le vedeți cu siguranță. Gândiți geometric.

— Așa fac! am replicat, morocănos.

— Explică-ne, Celestine! ceru Childe, scrâșnind din dinți.

Celestine oftă.

— Sunt numere triunghiulare.

— În regulă, admise Childe. Dar nu cred că știu ce e acela un număr triunghiular.

Celestine se uită în tavan pentru o clipă, de parcă și-ar fi căutat inspirația.

— Așa, gândește-te la un punct, bine?

— Mă gândesc.

— Acum înconjoară acel punct cu alte șase, toate la aceeași distanță unul de celălalt. Ai priceput?

—Da.

— Continuă să adaugi puncte, întinzându-te în toate direcțiile, cât de mult îți poți imagina, fiecare punct având șase puncte în jurul său.

— Până aici am înțeles.

— Ar trebui să vezi ceva asemănător cu jocul de dame chinezesc. Acum, concentrează-te din nou asupra unui singur punct, aproape de centru. Trage o linie de la acesta la unul dintre cele șase puncte învecinate, apoi o altă linie la unul dintre cele două puncte aflate de o parte și de cealaltă a vecinului ales. Apoi unește cele două capete. Ce ai obținut?

— Un triunghi echilateral.

— Bun. Am avut grijă de trei. Acum închipuie-ți că laturile triunghiului sunt de două ori mai lungi. Câte puncte sunt acum unite?

Childe răspunse după o mică ezitare.

— Șase. Cred.

—Da.

Celestine se întoarse spre mine.

— Richard, ai înțeles?

— Mai mult sau mai puțin... am recunoscut, încercând să vizualizez mintal formele.

— Atunci, să continuăm. Dacă triplăm laturile triunghiului, unim nouă puncte, plus încă unul aflat în centru. În total, zece. Urmează un

triunghi de patru ori mai mare şi avem cincisprezece.

Se opri, să ne dea timp să-i urmărim raţionamentul.

— Mai sunt opt până la nouăzeci şi unu, care are treisprezece puncte pe fiecare latură.

— Ultimul canal, am spus, recunoscând în sinea mea că, indiferent despre ce fusese vorba în această problemă, Celestine o înţelesese cu siguranţă.

— Dar în acel interval sunt numai şapte canale adânci, continuă ea. Asta înseamnă că ne rămâne doar să găsim canalul din partea dreaptă corespunzător numărului triunghiular lipsă.

— Doar? se miră Hirz.

— Uite, este simplu. Eu *ştiu* răspunsul, dar nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Triunghiurile urmează o secvenţă simplă. Dacă pe rândul de jos al ultimului triunghi sunt N puncte, următorul va avea N+1. Unu plus doi fac trei. Unu plus doi plus trei fac şase. Unu plus doi plus trei plus patru fac zece. Apoi cincisprezece, apoi douăzeci şi unu…

Celestine făcu o pauză.

— Nu are rost să mă credeţi pe cuvânt. Desenaţi pe costumele voastre o tablă de şah – Forqueray, mă ajuţi? – şi începeţi să aranjaţi punctele în modele triunghiulare.

Aşa am făcut. Ne-a luat un sfert de oră, dar după aceea cu toţii, inclusiv Hirz, ne-am convins că Celestine avea dreptate. Singurul model care lipsea era cel pentru al cincizeci şi cincilea punct, care tocmai se potrivea cu unul dintre canalele adânci din partea dreaptă a uşii.

Era evident. *Acela* trebuia apăsat.

— Nu-mi place, comentă Hirz. Acum înţeleg… dar numai după ce am văzut. Dacă există vreun model pe care nici unul dintre noi nu îl poate vedea?

Celestine o privi cu răceală.

— Nu există.

— Uitaţi ce e, nu trebuie să vă certaţi, interveni Childe. Celestine a fost prima care a văzut soluţia, dar ştiam că aşa va fi. Hirz, nu trebuie să te simţi jignită. Nu te afli aici pentru talentul tău matematic. Nici Trintignant, nici Forqueray.

— Mda, păi să-mi spuneţi când pot să vă ajut cu ceva, spuse Hirz.

Întinse mâna și apăsă canalul de pe partea dreaptă a ușii.

Totul a mers ca pe roate în următoarele cinci încăperi. Problemele ce trebuiau rezolvate deveniră tot mai grele, dar după ce ne consultam soluţia nu era niciodată atât de ascunsă încât să nu ne punem de acord. Pe măsură ce creștea complexitatea, se întâmpla la fel și cu suprafața ocupată de cadrul ușii, dar în afară de asta nu se schimbase nimic în natura provocărilor. Nu am fost nici măcar o dată obligaţi să acţionăm mai rapid decât vroiam, și întotdeauna Turnul ne-a oferit o cale de întoarcere, de fiecare dată după ce traversam o încăpere. Ușa din spatele nostru se închidea doar după ce intram cu toţii în încăperea unde se afla problema actuală, ceea ce însemna că putem să evaluăm orice problemă înainte de a ne angaja să o rezolvăm. Pentru a ne convinge că puteam într-adevăr să renunţăm, i-am spus lui Hirz să se întoarcă. A plecat nestânjenită, ușile din spate s-au deschis și s-au închis pe rând, pentru a-i permite să treacă, după care reveni folosind soluțiile deja găsite.

Dar la întoarcere ne-a spus ceva ce ne-a atras atenţia.

— Nu știu dacă mi se pare sau...

— Ce e? sări Childe.

— Cred că ușile se micșorează tot mai mult. Cu siguranţă, tavanul este mai înalt în prima încăpere decât aici. Probabil că nu ne-am dat seama pentru că ne-a luat atât de mult să trecem dintr-o încăpere în alta.

— Nu prea are sens, comentă Celestine.

— Cum spuneam, poate doar mi s-a părut.

Dar știam cu toţii că nu i se păruse. Ultimele două daţi când am trecut peste pragul ușii, costumul mi s-a lovit de cadrul acesteia. Atunci nu am dat atenție, nu mi-a păsat, dar aș fi vrut să nu fie adevărat.

— M-am întrebat și eu ce e cu ușile, am spus. Nu vi se pare prea convenabil că prima ușă prin care am trecut a avut exact mărimea potrivită pentru noi? De parcă era dintr-o clădire omenească.

— Atunci de ce se micșorează? întrebă Childe.

— Nu știu. Dar cred că Hirz are dreptate. Și mă îngrijorează chestia asta.

— Și pe mine. Dar nu va deveni o problemă prea curând.

Childe se întoarse spre ultranaut.

— Forqueray, fă onorurile, te rog.

M-am întors și am privit spre încăperea din fața noastră. Ușa era acum deschisă, dar nici unul dintre noi nu trecuse încă dincolo. Ca întotdeauna, am așteptat ca Forqueray să-și trimită camera să filmeze și să arate dacă în încăpere se afla vreo capcană vizibilă.

Camera zbură prin ușa deschisă.

Am văzut obișnuitele raze roșii măturând încăperea.

— Nu există nici o surpriză, ne comunică Forqueray, cu tonul obișnuit, ușor absent, cu care raporta informațiile primite de la cameră. Este o încăpere metalică goală... doar cu puțin mai mică decât cea în care ne aflăm acum. La capătul îndepărtat se află o ușă, a cărei margine se întinde jumătate de metru în ambele părți. De data asta, inscripțiile sunt complexe, Celestine.

— Mă descurc, nu-ți fă probleme.

Forqueray se apropie de ușă, cu brațul ridicat și palma deschisă. Expresia lui facială rămase calmă, în timp ce aștepta ca dispozitivul să se întoarcă la stăpânul său. Priveam cu toții, după care, întrucât momentul se prelungea, am început să bănuim că s-a întâmplat ceva.

Încăperea din față era complet întunecată, nu se mai vedea pâlpâind nici o rază.

— Camera... spuse Forqueray.

Childe privi iute fața ultranautului.

— Ce-i cu ea?

— Nu mai transmite. Nu știu unde e.

— Nu se poate.

— Dacă îți spun. Ultranautul se uită la noi, fără să-și ascundă prea bine teama. A dispărut.

Childe păși în întuneric, prin cadrul ușii.

Tocmai îi admiram curajul, când am simțit podeaua vibrând. Am zărit cu colțul ochiului o mișcare rapidă, ca o pleoapă închizându-se.

Ușa din spate, cea prin care pătrunsesem în încăperea unde ne aflam, se închisese brusc.

Celestine căzu. Stătuse în pragul ușii.

— Nu... spuse, lovind serios podeaua.

— Childe! am strigat, fără să fie necesar, rămâi acolo unde eşti, tocmai s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Uşa din spatele nostru a prins-o pe Celestine. E rănită...

Mă temeam de ce era mai rău, că uşa i-a retezat un braţ sau un picior în timp ce s-a trântit, dar din fericire nu era atât de grav. Îi deteriorase costumul în dreptul coapsei, zgâriindu-l puţin, dar ea nu fusese rănită. Partea deteriorată era încă etanşă, iar mobilitatea costumului şi sistemele vitale rămăseseră neafectate.

De fapt, mecanismele de autorefacere intraseră deja în funcţiune, reparând stricăciunea.

Celestine se aşeză în fund.

— Sunt bine. Impactul a fost puternic, dar nu cred că am produs vreo pagubă iremediabilă.

— Eşti sigură? am întrebat, oferindu-i o mână.

— Perfect sigură, răspunse, ridicându-se fără ajutorul meu.

— Ai avut noroc, spuse Trintignant. Ai blocat doar parţial uşa. Dacă nu era aşa, cred că rănile ar fi fost mult mai serioase.

— Cum s-a întâmplat? se interesă Hirz.

— Cred că Childe a declanşat asta, spuse Forqueray. De îndată ce a păşit în cealaltă încăpere, uşa din spate s-a închis.

Ultranautul se apropie de deschizătură.

— Ce s-a întâmplat cu camera mea, Childe?

— Nu ştiu. Nu este aici. Nu văd nici urmă din ea, şi nici nu ştiu ce ar fi putut să o distrugă.

Se aşternu liniştea, întreruptă de vocea ascuţită a lui Trintignant.

— Cred că este destul de logic, deşi într-un mod bizar.

— Serios? m-am arătat intrigat.

— Da, dragul meu. Bănuiesc că Turnul a tolerat camera, ademenindu-ne, dacă vrei, cu o falsă impresie de siguranţă. Dar acum a hotărât că trebuie să renunţăm la acest sprijin mintal. Nu ne va mai permite să cunoaştem conţinutul unei încăperi înainte de a intra în aceasta. Şi în acel moment nu ne va mai lăsa *să plecăm* până nu rezolvăm problema respectivă.

— Vrei să spui că schimbă regulile în timpul jocului? întrebă Hirz.

Doctorul își întoarse masca argintie spre ea.

— La ce reguli te referi, Hirz?

— Nu mă enerva, Doc. Știi bine la ce mă refer.

Trintignant își atinse cu un deget bărbia.

— Mărturisesc că nu știu. Doar dacă nu cumva te gândești că Turnul a fost de acord până la un punct cu un set de constrângeri, ceea ce este departe de realitate.

— Nu-i chiar așa, am intervenit eu. Într-un fel, Hirz are dreptate. *Au existat* reguli. Este evident că nu va tolera să-i producem vreun rău. Și nu ne va permite să intrăm într-o încăpere până nu ne aflăm cu toții în cea de dinainte. Cred că astea sunt niște reguli destul de importante.

— Dar camera de filmat și ușa? întrebă Childe.

— Este așa cum a spus Trintignant. A tolerat faptul că nu am respectat regulile până acum, dar nu trebuia să presupunem că va fi mereu așa.

Hirz dădu din cap.

— Minunat. Și acum ce ne mai tolerează?

— Nu știu.

Am reușit să zâmbesc.

— Nu putem afla decât dacă mergem mai departe.

Am trecut prin alte opt încăperi, și la fiecare am stat cam o oră sau două să rezolvăm problema.

De câteva ori am discutat dacă să continuăm sau nu, Hirz fiind, ca de obicei, cea mai puțin dornică dintre noi, dar până în acel moment problemele nu fuseseră extraordinar de grele. Făceam un oarecare progres. Majoritatea încăperilor erau goale, dar pe ici pe colo era câte o fereastră cu zăbrele, și ochiurile acestea de geam erau făcute dintr-o substanță mult mai rezistentă decât sticla sau chiar diamantul. Uneori, ferestrele dădeau spre niște spații interioare întunecoase, dar o dată am putut privi afară, și am putut estima înălțimea la care am ajuns. Forqueray, care ne monitoriza drumul cu o busolă inerțială și un gravitometru, confirmă că urcasem cel puțin cincisprezece metri pe verticală, de la prima încăpere. Asta suna destul de impresionant, dacă nu țineai cont de faptul că ne așteptau cu siguranță câteva sute de

metri de parcurs înăuntrul Turnului. Câteva sute de încăperi, fiecare conținând o provocare mai mare decât precedenta?

Categoric, ușile se micșorau.

Ne strecuram cu efort. Deși costumele își reveneau în oarece măsură la forma inițială, exista o limită până la care se puteau compacta.

Ne-a luat șaisprezece ore să ajungem până aici. În ritmul acesta, puteam ajunge în vârf după mai multe zile.

Dar nici unul dintre noi nu își imaginase că se va termina rapid.

— Complicat, ne informă Celestine, după ce studie ultima șaradă câteva minute. Cred că știu despre ce este vorba, dar...

Childe o privi.

— Crezi sau știi?

— Exact cum am spus. Să știi că nu-i simplu. Ai prefera să las pe altcineva să încerce?

I-am pus o mână pe umăr și am vorbit doar cu ea.

— Încetișor. E doar nervos, atâta tot.

Celestine îmi îndepărtă mâna.

— Nu ți-am cerut să-mi iei apărarea, Richard.

— Scuze. N-am vrut...

— Nu contează.

Celestine închise modul de adresare privat și vorbi grupului.

— Cred că semnele acestea sunt umbre. Priviți!

Ne obișnuisem deja cu proiecțiile sistemelor de vizualizare din costumele noastre. Aceste iluzii puteau fi schițate pe orice suprafață, și erau vizibile pentru toți.

Celestine, care știa cel mai bine să facă asta, desenă pe perete o liniuță roșie.

— Vedeți? Este o linie unidimensională. Acum priviți.

Transformă linia într-un pătrat, adăugând o altă liniuță paralelă sub prima și unindu-le capetele. După aceea, roti pătratul cu latura spre noi, până când nu am mai văzut decât o linie.

— Se vede... spuse Childe.

— Puteți considera că o linie este umbra unidimensională a unui obiect bidimensional, în cazul nostru un pătrat. Pricepeți?

— Cred că am prins ideea, confirmă Trintignant.

Celestine reveni la pătrat, pe care îl duplică și-l deplasă pe diagonală, apoi uni colțurile.

— Iată acum o figură bidimensională, umbra unui cub tridimensional. Vedeți cum se schimbă dacă învârt cubul, cum se alungește și se contractă?

— Da, am înțeles, recunoscu Childe, privind cum cele două pătrate unite alunecă unul peste celălalt cu o mișcare înceată, hipnotizantă, până la a fi vizibil doar unul, în momentul când cubul ajunse cu una dintre fețe lipit de perete.

— Ei bine, cred că figurile acestea... continuă Celestine, trecând cu mâna la câțiva centimetri de inscripțiile complicate de pe cadrul ușii. Cred că ele reprezintă umbrele bidimensionale ale unor obiecte cvadridimensionale.

— Da-m-aș dracului, ce chestie, se auzi Hirz.

— Uite, vrei să te concentrezi? Prima este ușoară. Este un hipercub. Adică analogul cvadridimensional al unui cub. Iei cubul și îl extinzi *în afară,* așa cum ai face ca să obții un cub dintr-un pătrat.

Celestine se opri și un moment am crezut că o să-și ridice mâinile a disperare.

— Uite! Privește aici!

Mai desenă ceva pe perete: un cub aflat în interiorul altui cub ceva mai mare, de care era unit prin diagonale.

— Așa ar arăta umbra tridimensională a unui hipercub. Nu mai trebuie decât să scoateți o dimensiune a umbrei, să rămână două, pentru a obține *asta,* proclamă ea, împungând cu degetul spre semnele de lângă ușă.

— Cred că văd, susținu Childe, fără să pară prea sigur pe el.

Poate că și eu vedeam, deși simțeam aceeași nesiguranță. În tinerețile noastre, eu și Childe ne tachinasem cu șarade multidimensionale, dar niciodată nu depinsese ceva atât de mult de abordarea intuitivă a acelor imprevizibile tărâmuri matematice.

— În regulă, am spus. Să presupunem că *este* umbra unui teseract... unde este șarada?

— Aici, răspunse Celestine, arătând spre partea cealaltă a ușii, spre ceea ce părea un desen complet diferit, dar nu mai puțin complicat. Este același obiect, după o rotație.

— Umbra se schimbă așa de mult?

— Începe să te obișnuiești cu asta, Richard.

— Bine.

Mi-am dat seama că era încă supărată pentru faptul că o atinsesem.

— Dar celelalte?

— Toate sunt obiecte cvadridimensionale, forme geometrice relativ simple. Acesta este un 4-simplex; un hipertetraedru. Este o hiperpiramidă cu cinci fețe tetraedrice...

Celestine se opri, privindu-ne cu o expresie ciudată.

— Nu contează. Ideea este că toate formele corespondente din dreapta trebuie să fie umbrele aceloraşi politopi, după o rotație simplă prin spațiul multidimensional. Dar una nu este.

— Care?

Arătă spre una dintre forme.

— Iat-o.

— Ești sigură de asta? o chestiona Hirz. Pentru că eu la naiba dacă-s!

Celestine aprobă din cap.

— Da. Acum sunt foarte sigură.

— Dar nu poți să arăți vreunuia dintre noi că așa stau lucrurile?

Dădu din umeri.

— Ori vezi, ori nu.

— Da? Păi, poate că ar fi trebuit să înotăm toți cu jonglerii minții. Atunci poate că nu aș fi aproape să fac pe mine.

Celestine nu spuse nimic, dar întinse mâna și atinse figura care nu se potrivea.

— Am vești bune și vești proaste, ne anunță Forqueray, după ce am trecut prin mai mult de zece încăperi fără a fi răniți.

— Spune-ne întâi veștile proaste, dori Celestine.

Forqueray se conformă, și vocea lui arătă că nu-i făcea deloc plăcere.

— Nu vom reuși să trecem prin mai mult de două sau trei uși. Nu îmbrăcați în costume.

Era inutil să ne spună. La ultimele trei sau patru încăperi, devenise extrem de evident că ne aflam la limită, arhitectura internă subtil de schimbătoare a Turnului nu va mai îngădui să ne mișcăm în costumele

noastre greoaie. Ne strecurasem cu efort prin ultima ușă, doar Hirz nu-și dăduse seama de dificultăți.

— În cazul ăsta, am putea renunța, am spus.

— Nu chiar.

Forqueray afișă zâmbetul lui vampiric.

— Am spus că am și vești bune, nu-i așa?

— Care-s alea? întrebă Childe.

— Ți-amintești când am trimis-o pe Hirz înapoi spre prima cameră, să vadă dacă Turnul ne dă voie oricând să plecăm?

—Da.

Hirz nu s-a mai dus până la capăt, dar a trecut prin vreo zece camere, descoperind că Turnul era la fel de cooperant ca și mai înainte. Nu aveam nici un motiv să credem că nu va reuși să iasă, dacă dorea.

— Ceva mi-a atras atenția, continuă Forqueray. Atunci când s-a dus înapoi, Turnul a deschis și a închis pe rând ușile, pentru a-i da voie să treacă. Nu înțelegeam de ce procedase așa. De ce nu deschisese toate ușile din drum?

— Mărturisesc că și mie mi-a atras atenția acest lucru, interveni Trintignant.

— Astfel că m-am mai gândit, și am ajuns la concluzia că trebuie să existe un motiv să nu deschidă toate ușile în același timp.

Childe oftă.

— Cum ar fi?

— Aerul, spuse Forqueray.

— Glumești, nu-i așa?

Ultranautul scutură din cap.

— La început, ne mișcăm în vid, sau cel puțin aerul era la fel de rarefiat ca la suprafața Golgothei. Situația a fost la fel în primele camere. După aceea, a început să se schimbe. Foarte încet, vă garantez, dar senzorii din costumul meu au detectat imediat schimbarea.

Childe se strâmbă.

— Și nu ți-a trecut prin minte să ne spui și nouă?

— Am crezut că este mai bine să aștept până devine evident.

Forqueray se uită la Celestine, a cărei față era impasibilă.

— Are dreptate, spuse Trintignant. Și eu mi-am dat seama de schimbarea condițiilor atmosferice. Forqueray a observat, de

asemenea, că temperatura în fiecare încăpere era puțin mai mare decât în precedenta. Am extrapolat aceste modificări și am ajuns la o concluzie provizorie. După două, poate trei, încăperi, vom putea să ne scoatem costumele și să respirăm normal.

— Să ne scoatem costumele? se alarmă Hirz, și îl privi ca pe un nebun. Asta-i o glumă dată naibii!

Childe ridică mâna.

— Staţi o clipă. Doctore Trintignant, atunci când ai spus aer, nu ai menționat că îl vom putea respira.

Răspunsul veni ca o muzică liniștită.

— Dar este adevărat. Proporțiile diferitelor gaze simt foarte apropiate de cele folosite în costumele noastre.

— Imposibil. Nu-mi amintesc să fi dat vreo mostră.

Trintignant clătină din cap.

— Cu toate acestea, se pare că a fost luată o mostră. Din întâmplare, acest amestec corespunde exact preferințelor atmosferice ale ultranauților. Cu siguranță, expediția lui Argyle a folosit un amestec ușor diferit, așa că nu putem spune că Turnul se folosește de memorie.

M-am înfiorat.

Gândul că Turnul, obiectul ăsta ce respira, prin care mișunam ca niște șobolani, pătrunsese cumva în interiorul costumelor noastre blindate pentru a lua o mostră de aer, fără ca noi să știm, făcu să mi se zbârlească părul. Nu doar știa de prezența noastră, dar știa, în amănunt, din ce eram făcuți.

Mi-am dat seama cât eram de fragili.

De parcă ar fi vrut să îl răsplătească pe Forqueray pentru observația sa, următoarea încăpere conținu o atmosferă mult mai groasă decât cele dinainte și mult mai caldă. Nu putea încă să întrețină viața, dar nu ai fi murit pe loc fără protecția unui costum.

Provocarea din această încăpere era de departe cea mai dificilă, chiar și pentru Celestine. Din nou, era vorba de niște figuri inscripționate pe ambele părți ale ușii, dar acum erau unite prin diverse simboluri și bucle, semănând cu harta metroului dintr-un oraș străin. Mai întâlnisem o parte dintre aceste hieroglife, erau un fel de operatori matematici, precum simbolul de adunare și scădere, dar nu mai văzusem niciodată atât de multe. Problema în sine nu era pur și simplu

un exercițiu numeric, ci, după câte spunea Celestine, o problemă referitoare la transformările topologice în patru dimensiuni.

— Te rog, spune-mi că vezi imediat soluția, o aborda Childe.

— Eu...

Celestine făcu o pauză.

— Cred că îl văd. Nu sunt absolut sigură. Trebuie să mă gândesc un minut.

— Bine. Nu te grăbi.

Intră într-o stare de visare care dură niște minute bune, apoi câteva zeci de minute. O dată sau de două ori deschise gura și inspiră, de parcă ar fi fost gata să vorbească, iar altădată se apropiase promițător de ușă, dar nici unul dintre aceste lucruri nu adusese cu sine descoperirea bruscă pe care o așteptam cu toții. Se întorcea de fiecare dată la starea ei de tăcere. Timpul trecea. O oră, apoi aproape două ore.

Și asta, gândeam eu, înainte ca Celestine să aibă răspunsul.

Ar putea trece zile întregi, dacă ar trebui să-i urmărim raționamentul.

În sfârșit, ne vorbi într-un final.

— Da. Știu soluția.

Childe fu primul care îi răspunse.

— Este aceeași la care te-ai gândit prima dată?

— Nu.

— Minunat, comentă Hirz.

— Celestine, am intervenit, încercând să calmez spiritele, știi de ce primul răspuns a fost greșit?

— Da. Cred că știu. A fost o întrebare înșelătoare, o soluție aparent exactă, care includea un punct slab foarte subtil. Și ceea ce părea un răspuns categoric greșit s-a dovedit a fi cel corect.

— Bun. Acum ești sigură?

— Richard, nu sunt sigură de nimic. Mi se pare că este răspunsul corect. Atât pot spune.

Am încuviințat.

— Presupun că nu putem spera la mai mult. Crezi că există vreo șansă să-ți putem urmări raționamentul?

— Nu știu. Cât de bine cunoașteți spațiile Kaluza-Klein?

— Nu prea bine, trebuie să recunosc.

— De asta mi-era teamă. Aș putea explica unora dintre voi cum am judecat, dar va fi mereu cineva care să nu înțeleagă...

Celestine se uită fix la Hirz.

— Am putea sta în această încăpere mai multe săptămâni, până ca vreunul să vadă soluția. Și s-ar putea ca Turnul să nu tolereze o asemenea întârziere.

— Nu știm, am atenționat-o.

— Nu, spuse Childe. Pe de altă parte, nu ne putem permite să stăm săptămâni întregi ca să trecem de fiecare încăpere. Va veni un moment când va trebui să ne încredem în judecata Celestinei. Cred că momentul a sosit.

L-am privit, amintindu-mi că fusese întotdeauna mai bun la matematică decât mine. Rareori se întâmplase să nu rezolve șaradele pe care i le dădusem, chiar dacă treceau săptămâni până când mintea lui metodică găsea soluția. Dimpotrivă, mă învingea de multe ori cu o problemă matematică de o complexitate similară celei cu care se confrunta acum Celestine. Nu erau la același nivel, știu, dar competențele lor nu se deosebeau radical. Doar că, mulțumită experiențelor avute cu jonglerii minții, Celestine va găsi întotdeauna soluția cu viteza supraomenească a unui savant.

— Vrei să spui că ar trebui să apăs pur și simplu, fără să mă consult cu nimeni? întrebă Celestine.

Childe încuviință.

— Doar dacă toți sunt de acord cu mine...

Nu era ușor de luat o decizie, mai ales după ce în atâtea încăperi trecusem printr-un proces extrem de democratic. Dar era clar pentru toți, într-un final chiar și Hirz fiind de acord cu noi.

— Ascultați-mă bine, spuse ea. După ce trecem de ușa asta, eu am plecat, cu bani sau fără bani.

— Renunți? întrebă Childe.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu amărâții de afară. Cu siguranță au crezut că pot rezolva și următoarea problemă.

Childe se întristă.

— Te înțeleg perfect. Sper totuși că vei reveni asupra deciziei tale după ce trecem de ușă.

— Îmi pare rău, dar m-am hotărât. Mi-a ajuns. Hirz se întoarse spre Celestine. Pune capăt suferinţei noastre, te rog. Alege!

Celestine ne privi pe fiecare în parte.

— Sunteţi gata?

— Gata, răspunse Childe în numele grupului. Dă-i drumul!

Celestine apăsă simbolul. Urmă obişnuitul moment plictisitor de aşteptare, care se prelungi în mod chinuitor. Ne holbam cu toţii la uşă, sperând că va începe să se deschidă.

De data asta, nu se întâmplă nimic.

— O, Doamne... începu Hirz.

După aceea, se întâmplă ceva, exact înainte ca ea să-şi încheie vorbele, dar se termină aproape înainte să percepem vreo schimbare în încăpere. De-abia mai târziu, derulând înregistrarea vizuală realizată de costumele noastre, am putut înţelege ce s-a întâmplat.

Pereţii încăperii, ca peste tot pe unde am trecut, păreau a fi dintr-o singură bucată. Dar, într-o clipită, din perete ţâşni ceva: o tijă metalică, ascuţită la vârf, aruncată la nivelul taliei noastre. Acesta fulgeră prin aer, trecând din perete în perete, dispărând ca o suliţă aruncată în apă. Nici unul dintre noi nu a avut timp să o vadă, cu atât mai puţin să reacţioneze. Chiar şi costumele, programate să se ferească din calea pericolelor, fuseseră prea încete. Până când începură să se mişte, suliţa deja dispăruse. Dacă ar fi fost doar acea suliţă, poate că nici nu am fi observat-o.

Dar apăru o alta, la o fracţiune de secundă după prima, trecând prin încăpere într-un unghi complet diferit.

Forqueray s-a nimerit în calea ei.

Suliţa îl străbătu de parcă ar fi fost făcut din fum, trecerea nu i-a fost împiedicată de prezenţa lui. Dar târa în urma ei o coadă de sânge, care se împrăştie din costumul lui acolo unde fusese străpuns, cu puţin mai jos de cot. În încăpere, presiunea era în continuare mai mică decât cea normală.

Costumul lui Forqueray reacţiona cu o viteză impresionantă, care părea totuşi prea mică în comparaţie cu cea a suliţei.

Estimă rana provocată braţului, dându-şi seama cât de rapid sistemele sale de autoreparare ar putea închide gaura de câţiva centimetri, apoi ajunse la o concluzie. Integritatea putea fi refăcută,

dar nu înainte de a pierde inacceptabil de mult sânge și presiune, întrucât datoria sa era de a-l ține în viață pe ocupantul său, indiferent de costuri, alese să taie brațul deasupra rănii. Lamele irizate superascuțite retezară într-o clipă carnea și osul.

Toate astea s-au întâmplat înainte ca semnalele de durere să-i ajungă la creier. Constată ce ghinion avusese abia atunci când își zări brațul la picioare.

— Cred... începu să spună.

Hirz se repezi la ultranaut și se strădui să îl sprijine.

Brațul retezat se termina cu o diafragmă netedă, argintie.

— Nu vorbi, îl sfătui Childe.

Forqueray, care stătea tot în picioare, își privi rana oarecum fascinat.

— Eu...

— Ți-am spus să nu vorbești.

Childe îngenunche și prinse brațul amputat, arătându-i-l lui Forqueray. Se vedea o gaură, cu marginile ghintuite ca țeava unei arme.

— O să supraviețuiesc, reuși să îngaime.

— Da, o să supraviețuiești, spuse Trintignant. Și te poți considera norocos. Dacă proiectilul îți străpungea corpul, și nu una dintre extremități, nu cred că am mai fi avut această conversație.

— Asta numești tu noroc?

— O astfel de rană poate fi vindecată cu o intervenție de rutină. La bordul navetei avem tot echipamentul necesar.

Hirz privi neliniștită în jur.

— Credeți că pedeapsa a luat sfârșit?

— Cred că am ști dacă nu s-a sfârșit, am subliniat. La urma urmei, e prima noastră greșeală. Desigur, pe viitor ne putem aștepta ca lucrurile să se înrăutățească.

— În cazul ăsta, ar fi bine să nu o mai dăm în bară, nu-i așa?

Atacul lui Hirz era îndreptat împotriva lui Celestine.

Mă așteptam la o replică dură. Ar fi avut perfectă dreptate să îi amintească lui Hirz că, dacă noi, ceilalți, am fi fost obligați să alegem, șansele noastre de a nimeri răspunsul corect ar fi fost doar de unu la șase.

În schimb, ea folosi vocea monotonă a cuiva căruia îi este greu să creadă că făcuse o astfel de greșeală.

— Îmi pare rău... Cred că...

— Ai luat o decizie greșită. Da, am încuviințat. Și cu siguranță vor mai fi și altele. Ai făcut tot ce ai putut, mult mai bine decât oricare dintre noi.

— Nu a fost suficient de bine.

— Nu, dar ai restrâns posibilitățile la doar două. Este cu mult mai bine decât șase.

— Are dreptate, spuse Childe. Celestine, nu te mai amărî. Fără tine, nu am fi ajuns atât de departe. Acum, du-te și apasă celălalt simbol, la care te gândiseși prima dată, și îl vom duce pe Forqueray la navetă.

Ultranautul îl privi.

— Mă simt bine, Childe. Pot continua.

— Poate, dar e timpul pentru o retragere provizorie. Ne vom uita cu atenție la brațul tău, și după aceea ne vom întoarce cu niște costume mai ușoare. Oricum, cu acestea nu mai putem continua prea mult, și nu mă încântă deloc ideea să mergem mai departe fără costume blindate.

Celestine se întoarse spre cadrul ușii.

— Nu vă pot promite că este răspunsul corect.

— Ne asumăm riscul. Apasă-le pe rând, începând cu cel considerat bun, până când Turnul va deschide drumul înapoi.

Celestine apăsă simbolul la care se gândise inițial, înainte de a analiza mai amănunțit problema și a găsi o capcană.

Ca întotdeauna, Turnul nu ne-a oferit un răspuns rapid. Pentru o clipă, am fost cu toții încordați, așteptându-ne să apară iar niște sulițe... dar de data asta nu am mai fost pedepsiți.

Ușa se deschise, lăsând să se vadă următoarea încăpere.

Desigur, nu am mers mai departe. În schimb, ne-am întors prin succesiunea de încăperi traversate deja, coborând și amuzându-ne cumva de simplitatea copilărească a șaradelor de la început, în comparație cu cele de dinaintea atacului.

Pe măsură ce ușile se deschiseră și se închiseră, aerul se rarefie, iar suprafața Turnului Sângeros se răci; nu mai părea o ființă vie, ci mai degrabă un incubator vechi. Totuși, vibrația aceea distantă se mai simțea în podea, dar mai puțin: Turnul ne înștiința că este conștient de prezența noastră și, poate, este ușor dezamăgit că ne retragem.

— În regulă, ticălosule, i se adresă Childe. Ne retragem, dar doar temporar. Ne vom întoarce, ai înțeles?

— Nu trebuie să o iei personal, am spus.

— A, ba o iau personal. O iau chiar foarte personal.

Am ajuns în prima încăpere, apoi am coborât prin gaura de intrare. După aceea, a urmat un zbor scurt înapoi spre naveta care ne aștepta.

Afară era întuneric.

Petrecusem mai bine de nouăsprezece ore în Turn.

4·

— Suficient de bine, spuse Forqueray, mișcându-și în toate direcțiile brațul cel nou.

— Suficient?

Trintignant păru jignit de moarte.

— Dragul meu, este o lucrare extraordinar de meșteșugită, o capodoperă. Nu vei mai întâlni așa ceva, decât dacă voi fi solicitat pentru o procedură similară.

Eram în interiorul navetei, aflată încă pe suprafața Golgothei. Naveta avea forma aerodinamică a unui disc gros, cu fețele rotunjite aerodinamic. Se așezase cu o față pe sol, după care desfăcuse în jurul său opt corturi ca niște bule: în șase locuiam noi, unul reprezenta zona comună și în celălalt se găseau toate echipamentele medicale de care avea nevoie Trintignant. Surprinzător, cel puțin pentru mine, care am recunoscut că nu sunt familiar cu astfel de lucruri, constructorii navetei au reușit să furnizeze diversele componente cibernetice solicitate de Doctor, iar instrumentele chirurgicale aflate la dispoziția lui erau fără îndoială niște capodopere – dispozitive strălucitoare, înzestrate cu semi-conștiință, care se mișcau aproape înainte ca el să-și exprime intenția de a le folosi.

— Da, păi, aș fi preferat să-mi pui la loc vechiul braț, continuă Forqueray, deschizând și închizând mănușa lucioasă, metalică, ce îi înlocuia mâna.

— Ar fi fost jignitor de banal să fac asta, răspunse Trintignant. O mână nouă ar fi fost cultivată și regrefată în câteva ore. Dacă nu ți-ar fi plăcut, aș fi putut programa ciotul să regenereze singur o mână, o treabă simplă de manipulare a celulelor sușă. Dar care ar fi fost rostul? Ai fi putut foarte ușor să o pierzi la următoarea pedeapsă. Așa, nu vei pierde decât un dispozitiv. Iată o perspectivă mult mai puțin traumatizantă.

— Îți place ce faci, nu-i așa? îl zgândări Hirz.

— Aș fi un bădăran dacă aș nega asta, recunoscu Trintignant. Când ai fost lipsit atât de mult timp de subiecți disponibili, este firesc să te bucuri de fiecare mică oportunitate pe care destinul ți-o scoate în cale.

Hirz dădu din cap cu subînțeles. Din câte îmi amintesc, la prima întâlnire nu îl cunoștea pe Trintignant, dar își formase imediat o părere despre el.

— Dar nu te vei mulțumi doar cu o mână, nu-i așa? Am făcut niște cercetări, Doc, după întâlnirea din casa lui Childe. Am accesat niște dosare medicale pe care autoritățile din Stoner nu le-au dat încă publicității, pentru că sunt al naibii de tulburătoare. N-ai umblat cu jumătăți de măsură. Chestiile găsite în acele dosare, ale victimelor tale, nu m-au mai lăsat să dorm noaptea.

Cu toate acestea, se hotărâse să vină cu noi, m-am gândit. Evident, recompensa promisă de Childe o atrăsese suficient, cât să treacă peste reținerile ei de a se afla în aceeași încăpere cu Trintignant. M-am întrebat, totuși, ce era cu acele dosare medicale. Desigur, informațiile date publicității conțineau destule elemente groaznice pentru a provoca un coșmar. Îți îngheța sângele în vine dacă te gândeai că cele mai oribile crime ale lui Trintignant nu fuseseră încă dezvăluite.

— Este adevărat? am întrebat. Erau niște chestii atât de grave?

— Depinde, răspunse Trintignant. Au existat subiecți pe care am folosit niște tehnici experimentale mai avansate, dacă la asta te referi. Dar m-am apropiat vreodată de ceea ce am considerat a fi adevăratele limite? Nu. Am avut întotdeauna niște rețineri.

— Până acum, poate, am subliniat.

Masca rigidă argintie se întoarse să ne privească pe toți.

— Cine știe. Dar te rog să iei în considerare următoarele: acum pot să vă îndepărtez pe cale chirurgicală toate membrele, cu complicații minime. Putem menține membrele detașate în mediu criogenie și să le înlocuim cu sisteme protetice până îndeplinim sarcinile care ne așteaptă.

— Mulțumesc! am spus, privindu-i pe ceilalți. Dar nu cred că vrem, Doctore.

Trintignant întinse cu generozitate mâinile.

— Dacă vă răzgândiți, vă stau la dispoziție.

Am petrecut o zi întreagă în navetă înainte de a ne întoarce în Turn. Eram răpus de oboseală, dar când am adormit în sfârşit, nu am făcut decât să mă scufund în nişte vise şi mai neguroase, asemănătoare celor acelea pompate de Childe în minţile noastre, în timpul comei induse. M-am trezit simţindu-mă nervos şi înşelat, hotărât să am o discuţie cu el despre asta.

Dar altceva mi-a atras atenţia.

Se întâmplase ceva cu încheietura mea. Aveam un dreptunghi întunecat înfipt în carne, pe sub piele. Mi-am rotit încheietura în toate direcţiile, admirând obiectul, conştient într-un mod acut, şi straniu, de rectiliniaritatea lui. Am privit în jur şi am simţit aceleaşi senzaţii viscerale faţă de alte forme. Nu ştiam dacă mă deranja mai mult prezenţa obiectului străin în carnea mea sau reacţia mea nenaturală la acesta.

M-am dus, împleticindu-mă ca după beţie, în sala comună, arătându-i încheietura lui Childe, care se afla acolo împreună cu Celestine.

Aceasta mă privi înainte ca Childe să apuce să-mi răspundă.

— Deci ai şi tu una, spuse, arătându-mi o formă similară ascunsă sub pielea ei.

Forma rima, nu există un alt cuvânt mai potrivit, cu pereţii şi proeminenţele din jurul nostru.

— Ei, Richard? continuă ea.

— Mă simt puţin ciudat.

— Pomeneşte-l de bine pe Childe. El le-a pus acolo. Nu-i aşa, şobolan mincinos?

— Se pot scoate cu uşurinţă, ne răspunse el cu inocenţă. Oricum, a părut mai înţelept să implantez dispozitivele în timp ce dormeaţi, ca să nu pierdem mai mult timp decât e necesar.

— Nu-i vorba doar de chestia de la încheietură, am spus, indiferent ce-o fi aia.

— Este un dispozitiv care ne menţine treji, mă lămuri Celestine, abia stăpânindu-şi furia.

Simţindu-mă mai straniu ca oricând, priveam cum i se deformează faţa în timp ce vorbea, conştientizând armătura de muşchi şi oasele de sub piele.

— Treji? am îngăimat.

— Un... fel de implant, spuse ea. Se pare că ultranauții îl folosesc. Absoarbe din sânge toxinele produse de oboseală și le înlocuiește cu alte substanțe chimice, care perturbă ciclul normal de somn al creierului. Cu un astfel de implant, poți sta treaz săptămâni întregi, aproape fără să ai nici o problemă de ordin psihologic.

M-am forțat să zâmbesc și să nu iau în seamă sentimentul ciudat pe care îl aveam.

— Acel „aproape" mă îngrijorează.

— Și pe mine.

Îl privi pe Childe.

— Dar oricât de mult îl urăsc pe șobolanul ăsta că a făcut-o fără permisiunea mea, trebuie să recunosc că înțeleg de ce a procedat așa.

Am simțit iar încheietura zvâcnind.

— Presupun că este opera lui Trintignant.

— Consideră-te norocos că nu ți-a tăiat brațele și picioarele, dacă tot era în preajmă.

Childe o întrerupse.

— Eu i-am cerut să facă implanturile. Putem să mai tragem câte un pui de somn, dacă avem ocazia. Dar dispozitivele ne vor permite să rămânem în stare de veghe atunci când avem nevoie. Pe bune, nu va fi mai rău de atât.

— Mai e ceva... am ezitat.

Am privit-o pe Celestine, încercând să-mi dau seama dacă și ea se simțea la fel de ciudat ca și mine.

— De când m-am trezit, m-am... simțit altfel. Văd formele într-o lumină nouă. Ce mi-ai făcut, mai exact, Childe?

— Repet, nimic ireversibil. Doar ceva sintetizat...

Am încercat să mă stăpânesc.

— Și anume?

— Modificatori neurali. Ridică o mână în semn de apărare și am văzut că și el are același dreptunghi sub piele.

— Richard, în creierul tău deja roiesc implanturile demarhiste și mașinăriile celulare, așa că de ce să pretindem că am făcut altceva decât să continui ceea ce deja începuse?

— Despre ce dracu' vorbește? se miră Hirz, care se afla de câteva clipe la intrarea în sala comună. Are vreo legătură cu starea de rahat pe care o am de când m-am trezit?

— Este foarte probabil, am spus, ușurat că măcar nu înnebunisem. Dă-mi voie să ghicesc... percepere sporită a matematicii și spațiului?

— Dacă așa se cheamă, da. Văd forme peste tot, și mă gândesc cum să le potrivesc...

Hirz se întoarse spre Childe. Deși mică, părea capabilă să rănească pe cineva.

— Vorbește, nenorocitule!

Childe i se adresă calm.

— Prin implantul din încheietură v-am introdus modificatori în creier. Nu efectuează nici o schimbare neurală radicală, dar suprimă și intensifică anumite funcții ale creierului. Efectul, general vorbind, constă în sporirea abilităților voastre spațiale, în detrimentul altor funcții mai puțin importante. Ați fost înzestrați cu o fărâmă din capacitățile cognitive cu care Celestine este deja obișnuită.

Celestine deschise gura să vorbească, dar o opri ridicând mâna.

— Nu mai mult decât o fărâmă, e adevărat, dar cred că sunteți de acord, având în vedere provocările

la care ne supune Turnul, că modificatorii ne vor da niște avantaje care ne lipseau până acum.

— Adică ne-ai transformat pe toți, peste noapte, în niște genii în ale matematicii?

— În linii mari, da.

— Păi, o să-ți prindă bine.

— Da?

— Da. Când o să încerci să-ți lipești la loc bucățile de penis.

Se repezi spre el.

— Hirz, eu...

— Oprește-te! am intervenit. Childe a greșit că nu ne-a cerut permisiunea, dar în situația în care ne aflăm acțiunea lui are sens.

— Tu de partea cui ești? mă repezi Hirz, retrăgându-se cu o privire furioasă în ochi.

— De partea nimănui. Dar vreau să fac tot ce pot pentru a învinge Turnul.

Hirz se uită la Childe.

— În regulă. De data aceasta. Dar dacă mai încerci vreo figură de genul ăsta...

Era însă evident că și Hirz ajunsese la aceeași concluzie ca și mine: având în vedere testele pe care ni le pregătea Turnul, era mai bine să acceptăm aceste mașinării decât să cerem îndepărtarea lor din organismele noastre.

Mai era totuși un gând tulburător, peste care nu puteam trece.

Aș fi primit de bunăvoie aceste mașinării înainte ca ele să-mi invadeze creierul, sau mi-au influențat decizia?

Habar nu aveam.

Dar m-am hotărât să-mi fac griji mai târziu.

5.

— Trei ore, spuse Childe triumfător. Data trecută ne-a luat nouăsprezece ore ca să ajungem până aici. Asta înseamnă ceva, nu?

— Mda, răspunse Hirz cu sarcasm. Înseamnă că e floare la ureche atunci când știi răspunsurile.

Ne aflam lângă ușa unde Celestine greșise data trecută. Acum apăsă simbolul topologic corect, iar ușa se deschise pentru a ne permite să intrăm în încăperea unde nu mai fuseserăm. Ne așteptau iarăși provocări noi, nu mai treceam pur și simplu pe lângă cele deja rezolvate. Se părea că Turnul era mai interesat să testeze limitele puterii noastre de înțelegere decât să ne pună să rezolvăm permutări ale provocării inițiale.

Voia să ne zdrobească, nu să ne streseze.

Din ce în ce mai mult, mă gândeam la el ca la un lucru înzestrat cu conștiință: iscoditor, răbdător și, când avea chef, capabil de o imensă cruzime.

— Ce-i pe-acolo? se interesă Forqueray.

Hirz intrase prima în încăperea neexplorată.

— Păi, să fiu a naibii dacă nu-i tot o șaradă.

— Poți s-o descrii?

— Are o formă ciudată rău.

Hirz tăcu pentru câteva clipe.

— Mda. Iar forme în patru dimensiuni. Celestine, vrei să arunci o privire? Cred că e în domeniul tău.

— Ai vreo idee despre ce-i vorba? întrebă Celestine.

— La dracu'. Nu știu. Cred că se referă la întinderi...

— Deformări topologice, șopti Celestine, înainte de a se duce în încăpere, lângă Hirz.

Cele două s-au consultat un minut, studiind ca doi critici de artă cu greutate cadrul inscripționat al ușii.

La provocarea precedentă, Hirz și Celestine nu se înțeleseră deloc: era descurajam să vezi cât de multe știa Hirz acum. Mașinăriile instalate de Childe în creierele noastre îmbunătățiseră aptitudinile matematice ale tuturor, poate cu excepția lui Trintignant, care, bănuiesc, nu beneficiase de această terapie, dar efectele fuseseră diferite ca nuanță, intensitate și stabilitate. Geniul meu matematic venea în valuri febrile, imprevizibile, ca inspirația unui poet dependent de laudanum. Forqueray devenise uimitor de fluent în aritmetică, în stare să numere cantități impresionante de obiecte doar uitându-se la ele pentru o clipă.

Dar schimbarea lui Hirz fusese cea mai drastică dintre toate, ceva care îl luase prin surprindere până și pe Childe. La a doua trecere prin Turn, intuise dintr-o privire răspunsurile la multe probleme, și sunt sigur că nu-și amintea întotdeauna răspunsul corect. Acum, întâlnind sarcinile care erau o provocare chiar și pentru Celestine, Hirz putea percepe esența problemei, chiar dacă nu reușea să formuleze detaliile în limbajul matematic oficial.

Și chiar dacă nu reușea să găsească răspunsul corect, cel puțin vedea unul sau două care erau categoric greșite.

— Hirz are dreptate, consimți în cele din urmă Celestine. Se referă la deformările topologice, la operațiunile de întindere ale formelor solide.

Aveam iar în fața noastră proiecțiile unor umbre ale structurilor cvadridimensionale. Pe partea dreaptă a ușii, umbrele aparțineau acelorași obiecte, după ce fuseseră întinse, comprimate, pe scurt, deformate. Problema consta în identificarea acelei umbre care putea fi obținută prin secționarea obiectului, alături de celelalte operații.

După o oră, Celestine simți în sfârșit că alesese răspunsul corect. Hirz și cu mine am încercat să-i urmărim raționamentul, dar nu am reușit decât să fim de acord cu faptul că alte două răspunsuri erau greșite. Cel puțin, reprezenta un progres față de aptitudinile noastre dinainte, dar nu era destul de îmbucurător.

Cu toate acestea, Celestine găsise răspunsul corect. Am trecut în următoarea încăpere.

— Până aici putem merge cu aceste costume, ne avertiză Childe, arătând spre ușa din față. Chiar și în costumele mai ușoare, tot va

trebui să ne înghesuim, cu excepţia lui Hirz, desigur.

— Cum este aerul aici? am întrebat.

— Se poate respira, răspunse Forqueray. Şi va trebui să-l respirăm, pentru scurt timp. Dar nu vă recomand asta pe o perioadă mai lungă, cel puţin până vom fi obligaţi să o facem.

— Obligaţi? se miră Celestine. Crezi că uşile vor continua să se micşoreze?

— Nu ştiu. Dar nu vi se pare că locul ăsta ne *forţează* să ne expunem, să ajungem cât mai vulnerabili cu putinţă? Nu cred că a terminat ce avea cu noi.

Se opri şi costumul lui începu să se desfacă singur.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i facem pe plac.

I-am înţeles nemulţumirea. Turnul îl rănise pe el, nu pe noi.

Pe sub costumele de ultranauţi, care ne ajutaseră să ajungem până aici, purtam cât mai mult posibil din modelele uşoare. Erau mulate pe piele, cu un design destul de modern, dar în comparaţie cu echipamentul ultranauţilor erau piese de muzeu. Fusese imposibil să ne punem căştile şi dispozitivele de respirat, aşa că a trebuit să purtăm piesele în plus ataşate pe spate. În ciuda temerilor mele, Turnul nu a obiectat, dar eram extrem de conştient că nu aflasem încă toate regulile jocului.

În doar câteva minute am ieşit din costumele masive şi am trecut în cele uşoare, verificările fiind cele mai lungi. Pentru aproximativ un minut, cu excepţia lui Hirz, am respirat cu toţii aerul din Turn.

Era înţepător, cald ca sângele, umed şi mirosea puţin a ulei industrial.

Am respirat cu uşurare când am primit aerul rece şi insipid în căşti, venit din dispozitivele de reciclare prinse de costume.

—Hei!

Hirz, singura care mai era îmbrăcată în costumul iniţial, îngenunche şi atinse podeaua.

— Ia priviţi aici!

M-am dus lângă ea şi am apăsat suprafaţa cu mănuşa mea subţire.

Vibraţiile structurii creşteau şi scădeau puternic, de parcă am fi excitat-o, scoţându-ne carcasele de protecţie.

— Parcă ar avea o erecţie, comentă Hirz.

— Să ne grăbim, spuse Childe. Suntem încă blindaţi, nu la fel de eficient ca mai înainte, dar dacă suntem deştepţi în continuare, nu va conta.

— Mda. Mă îngrijorează partea cu deşteptăciunea. Nici un deştept nu ar veni atât de aproape de afurisitul ăsta de loc.

— Şi tu cum eşti, Hirz? întrebă Celestine.

— Mai nesătulă decât crezi, îi răspunse.

Totuşi, am înaintat prin alte unsprezece încăperi. Din când în când, o fereastră cu vitralii ne îngăduia să privim suprafaţa Golgothei, care părea foarte jos sub noi. După estimarea lui Forqueray, câştigasem patruzeci şi cinci de metri în înălţime, de când intrasem în Turn. Deşi ne aşteptau alte două sute de metri, partea cea mai importantă a ascensiunii, de fapt, pentru prima dată reuşita păru posibilă. Asta, bineînţeles, depindea de mai multe ipoteze. Una era aceea ca problemele, deşi creşteau în dificultate, să nu devină imposibil de rezolvat. O alta era aceea ca uşile să nu continue să se micşoreze, după ce am renunţat la costumele cele greoaie.

Dar ele continuau să se micşoreze.

Ca de obicei, îngustarea era greu de perceput de la o uşă la alta, dar după cinci sau şase nu mai putu fi ignorată. După alte zece sau cincisprezece încăperi, va trebui iar să ne târâm prin ele.

Dar dacă vor continua să se îngusteze şi mai mult?

— Nu vom mai putea trece, am afirmat. Nu vom mai avea loc prin ele, nici măcar dezbrăcaţi.

— Eşti prea negativist, îmi reproşa Trintignant.

Childe aborda problema realist.

— Ce propunere ai, Doctore?

— Nimic altceva decât să modificăm puţin structura corporală. Suficient cât să ne permită să ne strecurăm prin deschiderile care, altfel, ar fi de netrecut cu... obstacolele noastre actuale.

Trintignant privi lacom spre braţele şi picioarele mele.

— Nu va merita. Voi accepta ajutorul tău dacă voi fi rănit, dar să te gândeşti că voi fi de acord cu ceva mai drastic... ei bine, mă tem că te înşeli îngrozitor, Doctore.

— Amin, se auzi Hirz. Pentru o clipă, chiar am crezut că începe să-ţi placă locul ăsta, Swift.

— Nu-mi place. Nici pe departe. Oricum, în fața noastră mai sunt o mulțime de încăperi, iar noi poate nu vom trece nici de următoarea.

— Sunt de acord, spuse Childe. Să le luăm pe rând. Doctore Trintignant, lasă-ți deoparte fanteziile, cel puțin pentru moment.

— Consideră-le simple vise, răspunse Trintignant.

Ne-am grăbit să trecem mai departe.

După ce străbătusem atâtea încăperi, se putea vedea că provocările Turnului veneau în valuri. De exemplu, putea exista o serie de probleme bazate pe teoria numerelor prime, urmată de o serie referitoare la proprietățile solidelor multidimensionale. În mai multe încăperi la rând ne-am confruntat cu întrebări legate de divizarea spațiului, iar în altele au existat secvențe prin care ni se testau cunoștințele cu privire la automatele celulare: armate ciudate de figuri de șah care ascultau de niște reguli simple, dar care interacționau în moduri uluitor de complexe. În fiecare set, provocarea finală era întotdeauna cea mai grea; acolo se putea adesea greși. Eram pregătiți să stăm trei sau patru ore pentru a trece de fiecare ușă, dacă atâta era necesar pentru a fi siguri, Celestine, cel puțin, că răspunsul era corect.

Deși implanturile ne absorbeau toxinele oboselii din sânge și deși modificatorii ne permiteau să gândim cu o claritate pe care nu o mai avusesem niciodată, o stare de sfârșeală ne toropea întotdeauna după rezolvarea unei probleme mai grele. De obicei, aceasta dispărea după câteva zeci de minute, dar în general așteptam înainte de a ne aventura prin ușa nou-deschisă, până ne recăpătăm forțele.

În acele momente liniștite, vorbeam unul cu celălalt, discutam despre ce s-a mai petrecut și la ce ne putem aștepta.

— Iar s-a întâmplat, i-am comunicat lui Celestine pe canalul privat.

Răspunse scurt, așa cum mă așteptam.

— Ce anume?

— Pentru un timp, am putut ține pasul cu tine. Chiar și Hirz. Sau, dacă nu să ținem pasul, măcar să nu te pierdem complet din vedere. Dar tu fugi iar, nu-i așa? Talentele jonglerilor minții se fac iar simțite, nu?

Nu se grăbi să răspundă.

— Voi aveți modificatorii lui Childe.

— Așa e. Dar ei nu pot decât să lucreze asupra topologiei neurale, să suprime și să intensifice activitatea, fără să aducă modificări importante asupra conexiunilor. Au spectru larg, nu sunt adaptate în mod specific vreunuia dintre noi.

Celestine se uită la singura care mai purta costumul inițial.

— Au funcționat în cazul lui Hirz.

— Probabil întâmplător. Dar ai dreptate. Ea nu poate vedea așa departe ca tine, chiar și cu ajutorul modificatorilor.

Celestine își atinse ușor implantul din încheietură, încă vizibil pe sub materialul mulat al costumului.

— Am luat și eu o doză mică de modificatori.

— Mă îndoiesc că ți-a dat mai multe avantaje decât aveai deja.

— Poate că nu. Făcu o pauză. Conversația noastră are vreun scop, Richard?

— Nu neapărat, am spus, jignit de răspunsul ei. Voiam doar...

— Să faci conversație, știu.

— Și tu nu voiai?

— Nu poți da vina pe mine pentru asta, nu-i așa? Nu este exact locul potrivit pentru o bârfă mică, mai ales cu cineva care s-a hotărât să mă șteargă din memoria sa.

— Ar conta dacă ți-aș spune că îmi pare rău?

După tonul vocii sale, mi-am dat seama că răspunsul meu nu fusese chiar cel pe care îl aștepta.

— Acum este ușor să spui că-ți pare rău... acum îți convine să spui. Dar atunci nu ai simțit la fel, nu-i așa?

Am căutat un răspuns care să nu fie prea departe de adevăr.

— Mă crezi dacă îți spun că te-am șters din memorie pentru că încă te mai iubeam, și nu din alt motiv?

— Ușor de zis, nu-i așa?

— Dar nu este neapărat o minciună. Poți da vina pe mine? Ne iubeam, Celestine. Nu poți nega asta. Doar pentru că s-a întâmplat ceva... în mintea mea își făcu iar apariția o întrebare pe care voiam să o rostesc de ceva vreme. De ce nu m-ai căutat, după ce ți s-a spus că nu poți merge pe Resurgam?

— Relația noastră se terminase, Richard.

— Dar ne despărţisem în termeni destul de amicali. Dacă nu ar fi intervenit expediţia pe Resurgam, poate că nu ne-am fi despărţit.

Celestine oftă cu disperare.

— Păi, dacă tot ai întrebat, află că *am încercat* să te caut.

— Ai încercat?

— Dar atunci când mă hotărâsem să o fac, am aflat că m-ai șters din memorie. Cum crezi că m-am simţit, Richard? Ca o parte infimă, un gunoi din trecutul tău, ceva ce poate fi strivit și aruncat atunci când te deranjează?

— Nu a fost deloc așa. Am crezut că nu te voi mai revedea vreodată.

Celestine râse.

— Și poate că nu m-ai mai fi văzut, dacă nu ar fi fost bunul de Roland Childe.

— Mi-a cerut să vin pentru că obișnuiam să ne punem la încercare unul pe celălalt cu astfel de teste, am spus cu același ton în voce. Presupun că avea nevoie de cineva cu calităţile pe care le ai tu de la jongleri. Pe Childe nu l-a interesat trecutul nostru.

Ochii îi sclipiră dincolo de viziera căștii.

— Și nici pe tine nu te interesează, nu?

— Motivele lui Childe? Nu. Nu mă privesc și nici nu mă interesează. În acest moment, nu mă interesează decât asta.

Am bătut cu palma în podeaua Turnului, care vibra.

— Richard, ceva e în neregulă aici.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai băgat de seamă că...

Mă privi câteva secunde, ca și cum ar fi fost pe punctul de a dezvălui ceva, apoi scutură din cap.

— Nu contează.

— Ce e, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu te frapează faptul că Childe a fost cam prea bine pregătit?

— N-aș putea spune că poţi fi prea bine pregătit pentru ceva ca Turnul Sângeros, Celestine.

— Nu la asta m-am referit.

Atinse materialul costumului său mulat.

— De exemplu, aceste costume. De unde știa că nu vom putea merge până la capăt cu cele mari?

Am scuturat din umeri, gest care a fost acum perfect vizibil.

— Nu știu. Poate a aflat de la Argyle, înainte să moară.

— Dar Doctorul Trintignant? Vampirul ăsta nu este nici pe departe interesat să rezolve provocările Turnului. Până acum, nu a contribuit la nici o problemă. Cu toate acestea, și-a demonstrat deja valoarea, nu-i așa?

— Nu înțeleg.

Celestine își frecă implantul de sub piele.

— Lucrurile astea. Și modificatorii neurali, Trintignant a supravegheat instalarea lor. Și nu am menționat încă brațul lui Forqueray, sau echipamentul medical de la bordul navetei.

— Tot nu știu unde bați.

— Nu știu ce pârghii a folosit Childe ca să-l facă să coopereze, probabil mită sau lăcomie, dar am o idee foarte, foarte urâtă. Și toate astea duc la ceva mult prea tulburător.

Conversația mă obosise. Provocarea unei alte uși se afla în fața noastră, și ultimul lucru de care aveam nevoie era o teorie paranoică.

— Cum ar fi?

— Childe știe prea multe despre locul ăsta.

Altă încăpere, alt răspuns greșit, altă pedeapsă.

În comparație cu aceasta, pedeapsa precedentă părea o mustrare neînsemnată. Mi-amintesc scânteierea metalică rapidă apărută din trapele care se deschiseră în pereții ce păreau dintr-o bucată: de data asta nu mai erau sulițe, ci niște clești și foarfece ciudat încovoiate. Mi-amintesc jeturile puternice de sânge arterial împroșcând încăperea, ca niște steaguri roz, și fragmentele de oase zdrobite lovindu-se de pereți ca niște gloanțe. Mi-amintesc o lecție brutală și nedorită de anatomie a corpului omenesc, eleganța cu care fiecare mușchi, os și tendon erau legate unul de celălalt și ușurința îngrozitoare cu care puteau fi retezate de niște instrumente metalice extrem de ascuțite.

Mi-amintesc țipetele.

Mi-amintesc durerea de nedescris, înainte ca analgezicele să își facă efectul.

Ulterior, când am avut timp să cumpănim la ce s-a întâmplat, nu cred că vreunul dintre noi s-a gândit să dea vina pe Celestine pentru că

făcuse o altă greşeală. Modificatorii lui Childe ne dăduseră un respect sănătos pentru dificultatea problemelor cu care se confrunta şi, ca mai înainte, al doilea răspuns a fost cel corect, cel care ne-a deschis calea înapoi spre ieşirea din Turn.

În plus...

Celestine fusese şi ea rănită.

Totuşi, Forqueray a fost cel mai afectat. Poate că Turnul, simţind anterior gustul sângelui său, hotărâse că vrea mai mult, mai mult decât putea obţine sacrificând doar o mână. Îl reteză în patru: cu două tăieturi perpendiculare ale unor foarfece de coşmar, o înjumătăţire urmată, după o clipă, de o secţionare hidoasă.

Patru bucăţi din corpul lui Forqueray se prăbuşiră pe podeaua Turnului, organele sale interne erau expuse ca un model din ceară la facultatea de medicină. Diverse dispozitive erau cuibărite în măruntaiele sale, tăiate toate în acelaşi plan. Rămăşiţele lui zvâcniră o dată sau de două ori, apoi, cu excepţia protezei ce îi înlocuia braţul, care continua să palpite, se liniştiră. După câteva clipe, nişte braţe articulate apucară bucăţile cu o viteză uluitoare şi îl traseră prin perete, lăsând în urmă nişte dâre roşii, lucioase.

Moartea lui Forqueray era o lovitură suficient de grea, dar Turnul provocase mult mai multă suferinţă.

Am văzut-o pe Celestine căzută la pământ, ţinându-şi cu o mână ciotul celeilalte mâini, şi sângele ţâşnind din rană, în ciuda presiunii aplicate. În spatele vizierei, faţa ei căpătase o paloare fantomatică.

Childe pierduse toate degetele de la mâna dreaptă. Îşi strângea la piept mâna rănită, suferea, dar nu se prăbuşise.

Trintignant pierduse un picior. Din rana lui nu ţâşnea sânge, nu se vedea nici un muşchi sau os retezat. Am văzut doar nişte mecanisme avariate, armături de plastic şi oţel, răsucite şi rupte, cabluri bâzâind şi fibre optice pocnind, ţevi întrerupte, din care se scurgeau nişte lichide verzi, scârboase.

Cu toate acestea, Trintignant căzu la podea.

Şi eu am simţit cum cad, am zărit pe jos piciorul meu drept retezat chiar sub genunchi; mi-am dat seama că propriul meu sânge ţâşnea ca un şuvoi puternic, roşu. M-am prăbuşit, durerea nu-mi ajunsese încă la creier, şi din reflex m-am întins după bucata tăiată. Dar nu am simţit

decât o mână, brațul meu stâng fusese retezat deasupra încheieturii. Am zărit cu coada ochiului mâna detașată, purtând încă mănușa, căzută la pământ ca un ciudat crab alb.

Durerea mi-a inundat creierul.

Am urlat.

6.

— M-am săturat de rahatul ăsta, spuse Hirz. Childe o privi din patul unde se refăcea.

— Ne părăseşti?

— Ba bine că nu!

— Mă dezamăgeşti.

— În regulă, dar eu tot plec.

Childe îşi scarpină fruntea, urmărindu-i forma cu ajutorul noii mănuşi de oţel, pe care Trintignant o ataşase braţului său.

— Dacă ar trebui să plece cineva, nu ai fi tu aceea, Hirz. Ai ieşit nevătămată din Turn. Uită-te cum am ajuns noi.

— Mulţumesc! dar tocmai am luat cina.

Trintignant îşi îndreptă spre ea masca de argint.

— Nu este nevoie să reacţionezi aşa. Recunosc, protezele făcute de mine au o *estetică* oarecum brutală, dar în termeni funcţionali sunt fără egal.

De parcă ar fi vrut să demonstreze că are dreptate, mişcă proteza care îi înlocuia piciorul.

Era o proteză, şi nu piciorul lui salvat, reparat şi reataşat. Hirz, care adunase cât mai multe bucăţi din trupurile noastre, nu reuşise să găsească piciorul lui Trintignant. Nici după ce am căutat în jurul Turnului, unde am găsit bucăţi din Forqueray, nu am găsit vreo parte importantă din corpul Doctorului. Turnul ne-a permis să recuperăm braţul lui Forqueray după ce fusese retezat, dar se părea că decisese să păstreze pentru el însuşi toate piesele metalice.

M-am ridicat din pat, să văd dacă piciorul meu cel nou îmi suporta greutatea. Trintignant făcuse o treabă excelentă, nu se putea nega. Proteza interacţiona perfect cu sistemul nervos existent, astfel încât deja o acceptasem ca parte din mine. Am păşit doar cu o uşoară şchiopătare, care va dispărea cu siguranţă după ce mă voi obişnui cu proteza.

— Ți l-aș putea înlocui și pe celălalt, chițăi Trintignant, frecându-și mâinile. Atunci vei avea un echilibru neural perfect… vrei?

— Tu vrei, nu-i așa?

— Asimetria m-a deranjat întotdeauna.

Mi-am pipăit celălalt picior, din carne și os, care părea deodată foarte vulnerabil ca să reziste până la sfârșit.

— Va trebui să ai răbdare.

— Cu răbdarea treci marea. Ce-ți face brațul?

Mă lăudam cu o mănușă de oțel în locul mâinii, cum avea și Childe. Am mișcat-o și am auzit scârțâitul supărător al mecanismelor de acționare. Când am atins ceva, am simțit furnicături, mâna era capabilă să înregistreze gradațiile subtile de căldură sau răceală. Proteza lui Celestine era similară, poate ceva mai netedă și mai feminină. Cel puțin, rănile noastre au necesitat niște reparații, m-am gândit, spre deosebire de Childe, care și-a pierdut doar degetele, însă părea că se bucură de mai multă meșteșugeală din partea Doctorului decât era necesar.

— Suficient de bine, am spus, amintindu-mi ce mult l-a iritat Forqueray pe Doctor cu aceeași remarcă.

— Nu înțelegi? se miră Hirz. Dacă ar fi după Trintignant, ai fi deja ca el. Numai Dumnezeu știe unde se va opri.

Trintignant ridică din umeri.

— Eu doar repar stricăciunile Turnului.

— Mda. Voi doi faceți echipă bună, Doc.

Hirz îl privi cu o expresie de scârbă maximă.

— Ei bine, scuze, dar pe mine nu o să pui mâna.

Trintignant o măsură din priviri.

— Pagubă-n ciuperci, oricum nu e prea multă materie primă cu care să lucrez.

— Du-te dracului, țicnitule!

Hirz părăsi încăperea.

— Se pare că vorbește serios atunci când spune că pleacă, am continuat discuția, spărgând liniștea așternută.

Celestine încuviință din cap.

— Nici eu nu pot spune că-i port pică.

— Nu? se miră Childe.

— Nu. Are dreptate. Toată treaba asta riscă să devină un exercițiu morbid de automutilare.

Celestine își privi mâna de oțel, fără să-și ascundă prea bine repulsia.

— Până unde va merge, Childe? Cum vom arăta când vom învinge?

Bărbatul scutură din umeri.

— Nu se va întâmpla nimic ireversibil.

— Dar poate atunci nu vom mai vrea să schimbăm ceva, nu-i așa?

— Celestine, uite ce e.

Childe se sprijini de perete.

— Încercăm să învingem un lucru elementar. Să ajungem la vârful lui, dacă vrei. Din acest punct de vedere, Turnul Sângeros nu se deosebește prea mult de un munte. Ne pedepsește când facem greșeli, dar și munții fac la fel. Din când în când, ucide. Uneori ne reamintește de ce este în stare. Turnul Sângeros retează un deget sau două. Muntele face același lucru, prin degerături. Care e diferența?

— În primul rând, muntele nu se bucură când face asta. Turnul în schimb, *da.* Este viu, Childe, este viu și respiră.

— Este o mașinărie, atâta tot.

— Dar este poate una mai inteligentă decât orice altceva am cunoscut noi până acum. Este o mașinărie căreia îi place sângele. Nu este o combinație care să ne bucure.

Acesta oftă.

— Asta înseamnă că renunți și tu?

— Nu am spus asta.

— Bun.

Childe ieși pe aceeași ușă pe unde ieșise și Hirz.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Să încerc să-i bag mințile în cap și atât.

7.

Zece ore mai târziu, zbârnâind într-o stare de sprinteneală nenaturală, nevoia de somn părea o amintire din ce în ce mai îndepărtată, ne-am întors la Turnul Sângeros.

— Ce ți-a spus de te-a făcut să te răzgândești? am chestionat-o pe Hirz, între două probleme.

— Tu ce crezi?

— Am o bănuială, a mărit cumva partea care ți se cuvenea?

— Să zicem că am renegociat termenii înțelegerii noastre. Poți să-i spui bonus proporțional cu rezultatele.

Am zâmbit.

— Așadar termenul de mercenar nu a fost prea deplasat, nu-i așa?

— Îți sare-n ochi... scuză-mă, în circumstanțele date, nu prea e un lucru de bun-augur, corect?

— Nu contează.

Ne chinuiam fără costume. Cu câteva încăperi mai înainte, ajunsesem la un punct în care era imposibil să ne strecurăm prin cadrul ușii fără să deconectăm aparatele de respirat și să ne scoatem rucsacii. Desigur, am fi reușit și fără rucsaci, dar nici unul nu voia să respire aerul Turnului dacă nu era neapărat necesar. Oricum, am fi avut nevoie de ei în caz de retragere prin camerele nepresurizate. Așa că i-am păstrat în periplul nostru prin încăperi, temându-ne să renunțăm la ei. Văzusem cum înhățase Turnul mai întâi camera lui Forqueray, apoi piciorul lui Trintignant, și părea posibil să facă același lucru cu echipamentul nostru dacă îl lăsam nesupravegheat.

— Tu de ce faci asta? mă întrebă Hirz.

— În orice caz, nu pentru bani.

— Mi-am dat și eu seama. Atunci, de ce?

— *Pentru că situația există.* Pentru că îl cunosc pe Childe de mult timp și nu-mi place să renunț la o provocare odată ce am acceptat-o.

— Cu alte cuvinte, încăpățânare de modă veche, interveni Celestine.

Hirz își punea pentru prima dată casca și rucsacul. Fusese nevoită să renunțe la costumul inițial și să-și pună unul mulat, chiar și statura ei măruntă era acum prea mare pentru a trece prin ușile micșorate. Childe atașase un strat blindat suplimentar costumului ei mulat, niște petice ca o pojghiță de fire de diamant, dar cu siguranță se simțea mult mai vulnerabilă.

I-am răspuns Celestinei.

— Dacă nu te îndeamnă același motiv ca pe mine, atunci despre ce-i vorba?

— Eu vreau doar să rezolv problemele, atâta tot. Pentru tine, ele sunt doar mijlocul prin care îți atingi scopul, dar pentru mine sunt singurul lucru interesant.

M-am simțit jignit, însă avea dreptate. Natura provocărilor era pentru mine mai puțin importantă decât descoperirea acelui lucru care se afla în vârf, a secretului pe care Turnul îl păzea cu atâta gelozie.

— Și speri ca prin intermediul problemelor să-i înțelegi în final pe cei care au făcut Turnul?

— Nu doar asta. Este un aspect semnificativ, dar vreau de asemenea să-mi cunosc propriile limite.

— Adică vrei să explorezi darul pe care îl ai de la jongleri?

Am continuat înainte de a apuca să-mi răspundă.

— Înțeleg. Înainte, nu a fost niciodată posibil, nu-i așa? Te-ai confruntat doar cu probleme concepute de alți oameni. Nu ai știut unde sunt limitele aptitudinilor tale, asemenea unui leu care își testează puterea cu o foaie de hârtie.

Celestine privi în jurul ei.

— Dar acum am întâlnit ceva care mă pune la încercare.

— Și?

Zâmbi ușor.

— Nu cred că-mi place.

Nu ne-am mai vorbit cât timp am traversat vreo șase încăperi, după care ne-am odihnit, lăsând implanturile să absoarbă excesul de oboseală apărut după un asemenea efort.

Problemele matematice au devenit atât de criptice, încât mi-ar fi fost greu să le descriu, darmite să bâjbâi după o soluție. Prin urmare,

Celestine trebuia să facă aproape toată munca, dar efortul emoţional pe care îl simţeam era la fel de obositor. Am moţăit timp de o oră din perioada de odihnă, dar apoi vioiciunea a apărut iar la orizont. Starea era puternică şi insensibilă, deloc firească, dar ne permitea să ne facem treaba, şi doar atât conta.

Am continuat, trecând prin încăperea cu numărul şaptezeci, cu cinciprezece mai mult decât data trecută. Ne aflam acum cu cel puţin şaizeci de metri mai sus decât atunci când am intrat şi, pentru o vreme, părea că găsisem un ritm convenabil. Celestine nu mai ezita atât de mult în alegerea răspunsului, chiar dacă avea nevoie de câteva ore să vadă soluţia. De parcă îşi găsise propriul mod de gândire, şi acum nici o problemă nu îi mai părea complet necunoscută. O vreme, trecând dintr-o încăpere în alta, ne-am simţit cuprinşi de un optimism periculos.

A fost o greşeală.

În încăperea şaptezeci şi unu, Turnul începu să aplice o regulă nouă. Ca de obicei, Celestine petrecu cel puţin douăzeci de minute studiind problema, trecându-şi degetele peste umbrele schiţate pe cadrul uşii, mişcându-şi în tăcere buzele în timp ce murmura variantele posibile.

Childe o studia cu o atenţie deosebită, pe care nu o mai văzusem înainte.

— Ai vreo idee? spuse, privind peste umărul ei.

— Nu mă grăbi, mă gândesc.

— Ştiu, ştiu. Dar încearcă să o faci mai repede, asta-i tot.

Celestine se întoarse spre el.

— De ce? Suntem deodată cu ochii pe ceas?

— Mă îngrijorează puţin timpul necesar pentru rezolvarea problemelor, atâta tot.

Îşi atinse umflătura de pe braţ.

— Implanturile nu sunt perfecte, şi...

— Hai, spune despre ce-i vorba?

— Stai liniştită. Concentrează-te asupra problemei.

De data asta însă pedeapsa a început înainte de a ne hotărî asupra soluţiei.

Presupun că a fost blândă, în comparaţie cu schilodirea sălbatică ce a încheiat încercarea noastră anterioară de a ajunge în vârf. A fost mai

mult o admonestare severă să găsim soluția, o pocnitură de bici, nu șuierul unei ghilotine.

Ceva țâșni din perete și căzu la podea.

Părea a fi o bilă metalică, nu mai mare de doi centimetri în diametru. Timp de câteva secunde, aceasta stătu nemișcată. Ne holbam cu toții la ea, știind că se va întâmpla ceva neplăcut, dar neștiind sigur ce anume.

După aceea, bila începu să tremure și, fără să se deformeze în vreun fel, sări până la înălțimea genunchiului.

Căzu și apoi sări iar, puțin mai sus.

— Celestine, i se adresă Childe, îți sugerez să te hotărăști...

Îngrozită, Celestine își concentra din nou atenția asupra șaradei de pe cadrul ușii. Bila continuă să sară. De fiecare dată ajungea tot mai sus.

— Nu-mi place chestia asta, mârâi Hirz.

— Nici pe mine nu prea mă încântă, consimți Childe, privind cum bila lovește tavanul și apoi cade iar la podea, ajungând în același loc unde începuse să sară.

De data aceasta, sări suficient de sus ca să lovească iar tavanul, dar după aceea trecu diagonal prin încăpere, lovi unul dintre pereți și plecă sub un alt unghi. Bila se izbi de Trintignant, ricoșa din piciorul lui metalic, apoi mai lovi de două ori pereții, întețindu-și mereu viteza, înainte de a mă nimeri în piept. Lovitura semăna cu un pumn zdravăn, care îmi goli plămânii de aer.

Am căzut la podea, gemând de durere.

Bila își continuă traseul prin încăpere, fără să dea semne că își încetinește viteza. De fapt, viteza sporea, astfel încât traiectoria ei începu să semene cu un război argintiu de țesut care uneori se intersecta cu unul dintre noi. Am auzit gemete, am simțit brusc o durere în picior, și am văzut cum bila se mișca tot mai repede. Zgomotul făcut de aceasta părea o salvă de focuri de armă, iar distanța dintre detonări se micșora într-una.

— Celestine, alege răspunsul! strigă Childe, rănit și el.

În acel moment, bila o lovi, făcând-o să icnească de durere. Se lăsă pe un genunchi, atingând în același timp unul dintre semnele de pe partea dreaptă a ușii.

Focurile de armă, ghergheful argintiu, bila însăși, dispărură.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi ușa din fața noastră începu să se deschidă.

Ne-am cercetat rănile. Nu era nimeni în pericol de moarte, dar eram cu toţii plini de vânătăi, și era posibil să avem un os sau două fracturate. Eu eram sigur de o coastă ruptă, iar Childe se strâmbă de durere când încercă să se sprijine pe glezna dreaptă. Piciorul mă durea acolo unde mă lovise bila, dar puteam merge, și după câteva minute durerea se domoli, calmată de o combinație între medicamentele mele și analgezicele produse de implant.

— Slavă Domnului că ne-am pus căștile la loc, am spus, pipăindu-mi o umflătură în creștet. Altfel, am fi fost făcuţi terci.

— Vrea să-mi spună și mie cineva ce-a fost asta? întrebă Celestine, inspectându-și propriile răni.

— Probabil Turnul a socotit că pierdem prea mult timp, răspunse Childe. Până acum, ne-a lăsat cât vrem, ca să rezolvăm problemele, dar mai departe se pare că vom fi contra cronometru.

— Și cât timp am avut? se interesă Hirz.

— După ce s-a deschis ultima ușă? Cam patruzeci de minute.

— Mai precis, patruzeci și trei, preciza Trintignant.

— Eu vă sugerez să trecem la următoarea ușă, spuse Childe. Cât timp crezi că avem, Doctore?

— Maximum? Cam douăzeci și opt de minute.

— Nu e nici pe departe suficient, am susținut. Ar trebui să ne retragem și să revenim mai târziu.

— Nu, interveni Childe. Nu ne retragem dacă nu suntem răniţi.

— Ești nebun! i-o trânti Celestine.

Dar Childe nu o băgă în seamă. Păși în încăperea următoare. Ușa se trânti cu zgomot în spatele nostru.

— Nu sunt nebun, afirmă, întorcându-se spre noi. Doar nerăbdător să continui.

Nimic nu se întâmpla de două ori la fel.

Celestine se hotărî cât de repede putu, cu toţi mușchii încordaţi la maximum, și asta ne oferi un răgaz de vreo cinci sau șase minute, după estimarea lui Trintignant, înainte ca Turnul să solicite un răspuns.

— Vom aştepta, hotărî Childe, privindu-ne pe toţi, să vadă dacă suntem de acord. Celestine îşi poate verifica răspunsul. Nu are rost să răspundem afurisitului de Turn înainte de a fi nevoiţi, nu când miza este atât de mare.

— Sunt sigură de răspuns, afirmă Celestine, arătând spre acel loc din cadrul uşii unde va apăsa.

— Atunci, relaxează-te cinci minute. Fă ce vrei. Dar nu apăsa până când nu vom fi nevoiţi.

— Childe, dacă trecem de încăperea asta...

— Da?

— Eu mă întorc. Nu mă poţi opri.

— Nu vei face asta, Celestine, ştii bine.

Celestine îl privi, dar nu spuse nimic. Cred că au urmat cele mai lungi cinci minute din viaţa mea. Nici unul dintre noi nu îndrăzni să vorbească, nu vru să înceapă nici o discuţie, nici măcar să scoată un cuvânt, de teamă că va apărea iar ceva similar cu bila. Vreme de cinci minute ne-am ascultat doar respiraţiile, pe fundalul îngrozitorului zbârnâit scos de Turn.

După aceea, ceva alunecă dintr-un perete.

Căzu pe podea şi se zvârcoli. Era făcut dintr-un metal flexibil, gros de trei centimetri şi lung de trei metri.

— Înapoi... ne avertiză Childe.

Celestine privi peste umăr.

— Apăs sau nu?

— Când îţi spun. Nici o clipă mai devreme.

Cablul continua să se zvârcolească: se îndoia şi se răsucea ca un tipar înnebunit. Childe se holba fascinat la el. Zvârcolirea deveni tot mai puternică, însoţită de şuieratul produs de un metal pe alt metal.

— Childe? întrebă Celestine.

— Vreau să văd ce este de fapt...

Cablul se îndoi şi se zvârcoli, apoi se năpusti pe podea, în direcţia lui Childe. Acesta se feri rapid, iar cablul îi trecu pe sub picioare. Nu se mai zvârcolea, ci pocnea ca un bici, iar noi ne-am lipit toţi de perete. Cablul, după ce trecuse pe lângă Childe, se retrăsese în mijlocul încăperii, sâsâind furios. Părea mai lung şi mai subţire decât cu un minut în urmă, de parcă s-ar fi lungit între timp.

— Childe, spuse Celestine. Apăs în cinci secunde, indiferent dacă îţi place sau nu.

— Aşteaptă, bine?

Cablul avea acum o viteză ameţitoare, înălţându-se, astfel încât mişcarea sa nu mai era limitată la câţiva centimetri deasupra podelei. Se zvârcolea foarte repede şi părea mult mai rezistent: un stâlp cu forma neregulată, dintr-un metal ce sclipea şi şuiera. Am privit-o pe Celestine, dorindu-mi să apese pe cadrul uşii, indiferent de ce spunea Childe. Îl admiram pentru fascinaţia lui, lucrul acela te fermeca privindu-l, dar, după părerea mea, împinsese prea departe curiozitatea.

— Celestine... am început.

Dar ce a urmat, s-a întâmplat cu o viteză fulgerătoare: un tentacul argintiu, o spiră subţire din cablu, ţâşni şi se înfăşură de două ori în jurul braţului lui Celestine. Cel operat deja de Trintignant. Celestine privi îngrozită cum cablul se strânse şi îi smulse mâna, apoi căzu urlând pe podea.

Tentaculul îi târî braţul spre mijlocul încăperii, şi se retrase în interiorul stâlpului de metal ce se răsucea, sâsâind şi scânteind.

M-am repezit spre uşă, amintindu-mi simbolul pe care apăsase. Cablul se întinse spre mine, dar m-am lipit de perete, astfel încât abia mi-a atins costumul în zona pieptului, după care se întoarse la loc. Bucăţele de carne şi os căzură din vârtej. Un alt braţ se ivi şi o prinse pe Hirz, înfăşurându-se în jurul taliei ei şi trăgând-o spre mijlocul încăperii.

Hirz se împotrivi, cu mâinile întinse şi picioarele alunecându-i pe podea, dar degeaba. Începu să ţipe, apoi să urle.

M-am întins spre uşă.

Mâna mea ezită deasupra semnelor. Era bine ce-mi aminteam sau Celestine intenţionase să apese un alt simbol? Toate îmi păreau la fel acum.

Ţinându-şi încă strâns braţul distrus, Celestine încuviinţă cu putere.

Am apăsat.

M-am holbat la uşă, vrând s-o fac să se mişte. Ce-ar fi fost ca, după toate astea, alegerea ei să fie greşită? Turnul păru să prelungească momentul cu sadism, în timp ce, în spatele meu, se auzea încă sâsâitul

înnebunit al cablului ce se zvârcolea. Şi se mai auzea ceva, dar am preferat să nu mă gândesc la asta.

Zgomotul încetă brusc.

Am văzut cu coada ochiului cum cablul se retrăgea înapoi în perete, ca limba unui şarpe.

În faţa mea, uşa începu să se deschidă.

Alegerea lui Celestine fusese corectă. După o privire introspectivă, am ajuns la concluzia că ar fi trebuit să mă simt uşurat. Poate că mă simţeam, întrucâtva. Cel puţin, acum aveam drum liber înapoi, spre ieşirea din Turn. Dar nu vom merge mai departe, şi ştiam că nu vom pleca toţi.

M-am întors, făcându-mi curaj pentru ceea ce urma să văd.

Childe şi Trintignant erau nevătămaţi.

Celestine îşi îngrijea deja rana, legându-şi un bandaj din trusa de prim ajutor, deasupra zonei unde îi fusese retezat braţul. Pierduse foarte puţin sânge, şi nu părea că o doare foarte tare.

— Eşti bine? am întrebat.

— Voi supravieţui, Richard.

Faţa i se schimonosi, când îi strânse mai tare bandajul.

— Ceea ce nu pot să spun despre Hirz.

— Unde este?

— A luat-o cu el.

Cu mâna teafără, Celestine arătă spre locul unde, cu câteva clipe mai înainte, fusese vârtejul. Pe podea, acolo unde plutise şi se zvârcolise cablul, se afla o grămăjoară de ţesut uman zdrobit.

— Nici urmă din mâna lui Celestine, m-am mirat. Sau din costumul lui Hirz.

— A făcut-o bucăţele, spuse Childe, cu o faţă foarte palidă.

— Unde este?

— S-a întâmplat foarte repede. A fost ca o umbră. A sfâşiat-o şi apoi bucăţile au dispărut în pereţi. Nu cred că a simţit prea multe.

— Sper din tot sufletul să nu fi simţit. Doctorul Trintignant se aplecă să examineze bucăţile rămase.

8.

Afară, în penumbra rece a răsăritului sau apusului, am găsit bucăţile din Hirz care nu i-au fost de folos Turnului.

Erau pe jumătate îngropate în praf, ca râpele şi bolţile unui peisaj antic redat în miniatură. Mintea mea scornea nişte jocuri groteşti din acele forme, le transforma din bucăţi dislocate cu brutalitate din anatomia corpului uman în sculpturi abstracte: formaţiuni articulate, care atrăgeau lumina într-un anumit mod şi îşi proiectau singure umbra. Deşi mai rămăseseră câteva bucăţi de material, Turnul reţinuse pentru sine toate părţile metalice din costum. Până şi craniul lui Hirz fusese despicat şi golit, pentru ca Turnul să poată alege cele câteva piese metalice pe care le avea în creier.

Ceea ce nu putuse folosi, zăcea aruncat.

— Nu putem să o lăsăm aici, m-am revoltat. Trebuie să facem ceva, să o îngropăm... să punem măcar un fel de semn.

— Are deja unul, mă lămuri Childe.

— Care-i acela?

— Turnul. Şi cu cât ne întoarcem mai repede în navetă, cu atât mai repede putem să vindecăm braţul lui Celestine şi să ne întoarcem acolo.

— Un moment, vă rog, ceru Trintignant, examinând o altă grămăjoară de rămăşiţe omeneşti.

— Alea nu au nici o legătură cu Hirz, îi explică Childe.

Trintignant se ridică, strecurând ceva în buzunarul de la centura costumului.

Era un obiect de mici dimensiuni, nu mai mare decât o bilă sau o pietricică.

— Eu plec, susţinu Celestine, când ne aflam în siguranţă pe navetă. Înainte de a încerca să mă faci să mă răzgândesc, află că este decizia finală.

Eram singuri în camera ei. Childe tocmai renunțase să o mai convingă să rămână, dar mă trimisese pe mine să văd dacă am mai mult noroc. Cu toate acestea, inima îmi spunea altceva. Văzusem ce poate face Turnul, și să fiu al naibii dacă voiam să răspund pentru vărsarea altui sânge decât al meu.

— Măcar lasă-l pe Trintignant să-ți îngrijească brațul.

— Nu am nevoie de oțel acum, declară, lovindu-și mâneca albastră, strălucitoare, cu care se termina brațul său. Pot să mă descurc fără mână până ajungem în Orașul Abis. Acolo pot avea unul nou în timp ce dorm.

Vocea muzicală a Doctorului ne întrerupse. Masca argintie impasibilă a lui Trintignant se iți în porțiunea ei de cort.

— Dacă pot să îndrăznesc... s-ar putea ca serviciile mele să fie cele mai bune de care poți beneficia.

Celestine îl privi pe Childe, apoi pe Doctor, după care își coborî privirea spre mâneca ei chirurgicală.

— Ce spui acolo?

— Nimic. Sunt doar câteva vești de acasă, pe care Childe mi-a îngăduit să le văd.

Trintignant păși neinvitat în cameră, închizând ușa în urmă.

— Ce este, Doctore?

— Din întâmplare, sunt veşti mai puțin plăcute. Nu mult după plecarea noastră, în Orașul Abis s-a întâmplat ceva tulburător. Un dezastru a distrus tot ce depindea de sistemul microscopic cu auto-reproducere. Cu alte cuvinte, nanotehnologia. Am înțeles că au fost milioane de victime...

— Nu trebuie să te bucuri așa tare.

Trintignant se îndreptă spre patul unde se odihnea Celestine.

— Eu doar subliniez faptul că medicina de cea mai înaltă clasă, așa cum o înțelegem noi, s-ar putea afla dincolo de posibilitățile prezente ale orașului. Desigur, până ajungem se pot întâmpla multe...

— În cazul ăsta, o să-mi asum riscul, da?

— Cum vrei.

Trintignant făcu o pauză, și puse pe masa lui Celestine un obiect mic și dur. Apoi se întoarse de parcă ar fi intenționat să plece, dar se opri și începu să vorbească iar.

— Sunt obișnuit, să știi.

— Cu ce anume? am întrebat.

— Cu teama și repulsia. Pentru că am ajuns acolo unde am ajuns, și am făcut ceea ce am făcut. Dar nu sunt un om rău. Pervers, da. Plin de dorințe ciudate, cu siguranță. Dar, în nici un caz, nu sunt un monstru.

— Dar victimele tale, Doctore?

— Am susținut întotdeauna că și-au dat acordul pentru procedurile aplicate, se corectă, efectuate.

— Dosarele medicale nu spun asta.

— Și cine suntem noi să contrazicem dosarele medicale?

Lumina care se lăsa pe masca lui îi punea în evidență zâmbetul abia schițat.

— Chiar, cine suntem noi.

După plecarea lui Trintignant, m-am întors spre Celestine și i-am spus:

— Eu mă întorc în Turn. Știi asta, da?

— Am bănuit, dar tot mai sper că pot face să te răzgândești. Atinse cu mâna teafără obiectul mic și dur pus de Trintignant pe masă. Semăna cu o piatră neagră diformă, fusese găsită de Doctor printre cadavre, și pentru o clipă m-am întrebat de ce a lăsat-o acolo.

Apoi am adăugat:

— Nu cred că mai contează. Acum, este între mine și Childe. Cu siguranță a știut că va veni o vreme când nu voi mai putea renunța.

— Indiferent de costuri? întrebă Celestine.

— Nu există nimic lipsit de risc.

Scutură surprinsă din cap.

— Te-a vrăjit complet, nu-i așa?

— Nu, am spus, simțind o nevoie perversă de a-mi apăra vechiul prieten, chiar dacă știam că era adevărat. La urma urmei, nu e vorba de Childe. E vorba de Turn.

— Te rog, Richard. Gândește-te bine, da?

Am zis că așa voi face. Dar știam amândoi că era o minciună.

9.

Childe și cu mine ne-am întors.

Am privit lung spre Turn, care ne domina ca un mausoleu brutal. L-am văzut cu o claritate uimitoare, de cristal. De parcă mi s-ar fi luat un văl de pe ochi, permițându-mi să zăresc mii de detalii și umbre și culori noi. Doar o ușoară urmă de pixelare, întâlnită de câte ori schimbam prea brusc unghiul de vizualizare, trăda faptul că nu era chiar o vedere normală, ci una intensificată cibernetic.

Ochii ne fuseseră scoși, orbitele curățate și îndesate cu dispozitive senzoriale mult mai eficiente, conectate la țesuturile optice. Globii oculari ne așteptau pe navetă, plutind în borcane, ca niște delicatese grotești. După ce cuceream Turnul, puteau fi puși la loc.

— De ce nu purtăm ochelari de protecție? am întrebat atunci când Trintignant ne-a explicat prima dată planurile sale.

— Sunt prea mari, și pot fi smulși cu ușurință. Categoric, Turnului îi place metalul. De acum înainte, tot ce este vital e mai bine să purtăm ca parte din noi, nu pe deasupra, ci în interiorul nostru.

Doctorul își împreună degetele argintii.

— Dacă acest lucru vă provoacă repulsie, vă sugerez să vă declarați învinși chiar acum.

— Eu hotărăsc ce-mi provoacă repulsie, am spus.

— Mai e ceva? întrebă Childe. Fără Celestine, va trebui să rezolvăm singuri problemele.

— Voi crește densitatea de medicamente din creierele voastre. Acestea vor țese o rețea de tuburi de fulerene, și aceste conexiuni neurale artificiale vor înlocui topologia sinaptică existentă.

— La ce ne vor folosi?

— Tuburile vor conduce semnalele nervoase de sute de ori mai rapid decât căile sinaptice existente. Va crește rata de calcul neural. Se va diminua simțul vostru subiectiv de percepere a timpului.

M-am holbat la Doctor, îngrozit și fascinat în același timp.

— Poţi să faci asta?

— Este destul de banal. Conjoinerii au făcut asta după Transluminare, şi metodele lor sunt bine documentate. Cu ajutorul lor, pot face ca timpul să se scurgă cu viteza melcului. Poate că Turnul vă va lăsa doar douăzeci de minute să rezolvaţi o problemă, dar pot face să pară că au trecut câteva ore, chiar o zi sau două.

M-am întors spre Childe.

— Crezi că va fi suficient?

— Cred că va fi cu mult mai bine decât nimic, dar vom vedea.

A fost mai bine.

Mașinăriile lui Trintignant au făcut mai mult decât doar să ia locul căilor noastre neurale existente, extrem de încete. Le-au remodelat, configurând o topologie care să sporească aptitudinile matematice, ceea ce ne-a adus la un nivel mai avansat faţă de posibilităţile modificatorilor neurali. Ne lipsea intuiţia sclipitoare a lui Celestine, dar aveam avantajul că puteam petrece mai mult timp, cel puțin subiectiv, la o anumită problemă.

Și, cel puțin pentru o perioadă, chestia asta a funcţionat.

10.

— Te transformi într-un monstru, îmi reproșa.

— Mă transform în orice pentru a învinge Turnul, am răspuns.

M-am îndepărtat de navetă, mișcându-mă pe picioarele articulate subțiri, asemănătoare unor catalige acționate de un piston. Nu mai aveam nevoie de stratul de blindaj: Trintignant mi-l grefase pe piele. Plăcile negre rezistente alunecau una peste cealaltă ca segmentele din carapacea unui homar.

— Ai început să și vorbești ca Trintignant, îmi reproșa Celestine, venind după mine.

I-am privit umbra asimetrică conturându-se lângă umbra mea: ea, înclinată pe o parte, eu, o fantomă lungă și slabă.

— Nu am ce să fac, am spus, și vocea mi-a fluierat din sintetizatorul de vorbire care îmi înlocuia gura, acum lipită.

— Poți să te oprești. Nu este prea târziu.

— Nu înainte să se oprească și Childe.

— Și după aceea? Va fi suficient să te facă să renunți, Richard?

M-am întors spre ea, privind-o cum încerca să-și ascundă repulsia pe care o simțea în mod evident.

— Childe nu va renunța.

Celestine întinse mâna. Întâi am crezut că îmi făcea un semn, apoi am văzut că ținea ceva în palmă. Un obiect mic, negru și dur.

— Trintignant l-a găsit afară, lângă Turn. L-a lăsat în camera mea. Cred că încerca să ne spună ceva. Încerca să-și răscumpere o greșeală. Îl recunoști, Richard?

Am mărit imaginea obiectului. În jurul lui scânteiau cifre. Îmbunătățiri efectuate. Suprafață iregulată. Contururi topologice. Coeficient de reflexie. Compoziție posibilă. Absorbeam informațiile ca un bețiv.

Acum trăiam pentru informații.

— Nu.

11.

— Aud ceva.

— Bineînţeles că auzi. Este Turnul, ca de obicei.

— Ba nu. Am tăcut câteva clipe, întrebându-mă dacă nu cumva sistemul meu auditiv sporit îmi trimitea semnale false către creier.

L-am auzit din nou: un huruit ocazional, îndepărtat, dar care se apropia.

— Acum îl aud şi eu, spuse Childe. Vine din spatele nostru. Din încăperile parcurse.

— Pare că uşile se deschid şi apoi se închid pe rând.

— Exact.

— De ce ar face asta?

— Cu siguranţă vine ceva spre noi.

Childe se gândi la asta câteva minute, dar probabil în realitate se scurseră doar câteva secunde. După aceea scutură din cap, alungând gândul.

— Avem unsprezece minute să trecem de uşa asta, sau vom fi pedepsiţi. Nu avem timp să ne facem griji pentru lucruri nesemnificative.

Am fost de acord, împotriva voinţei mele.

Mi-am concentrat atenţia asupra şaradei, simţind cum maşinăria din creier pătrunde în miezul matematic al problemei. Mecanismul teribil de exact instalat de Trintignant în capul meu torcea cu rapiditate. Nu am înţeles niciodată prea bine matematica, dar acum o simţeam ca pe o reţea de adevăruri în spatele tuturor lucrurilor: ca oasele lucind pe sub pielea subţire a lumii.

Era aproape singurul lucru la care mă puteam gândi. Restul mi se părea dureros de abstract, deşi înainte era exact invers. Aşa trebuie să se fi simţit un savant idiot, înzestrat cu un talent uimitor într-un domeniu de înaltă specializare al experienţei umane.

Devenisem o unealtă configurată atât de eficient pentru un scop anume, încât nu mai putea servi și la altceva.

Devenisem o mașină de rezolvat problemele Turnului.

Acum, că eram singuri, și nu ne mai bazam pe Celestine, Childe s-a arătat foarte capabil să rezolve problemele. De multe ori mă holbam la o problemă, neștiind nici măcar cu noile mele aptitudini matematice cum să o rezolv, în timp ce el știa soluția. În general, putea explica cum ajunsese la acea soluție, dar uneori nu aveam încotro, trebuia să accept raționamentul lui sau să aștept ca propriile mele procese greoaie de gândire să ajungă la aceeași concluzie.

Am început să-mi pun întrebări.

Childe avea acum o minte sclipitoare, dar bănuiam că este vorba de mai mult decât acele straturi suplimentare de mecanisme cognitive pe care ni le instalase Trintignant. Era acum atât de sigur pe sine, încât am început să mă întreb dacă nu cumva se abținuse înainte, preferând să ne lase pe noi să luăm deciziile. În cazul ăsta, era oarecum responsabil pentru decesele de până acum.

Dar, mi-am reamintit, cu toții ne-am oferit voluntari.

Cu trei minute înainte de expirarea termenului, ușa se deschise, lăsând să se vadă următoarea încăpere. În același moment se deschise și ușa pe care intrasem, cum se întâmpla de fiecare dată. Puteam pleca, dacă voiam. Și acum, ca în fiecare încăpere prin care trecusem, Childe și cu mine luam decizia să înaintăm sau nu. Exista întotdeauna pericolul ca următoarea încăpere să ne ucidă și fiecare secundă petrecută înainte de a trece pragul ușii însemna o secundă mai puțin pentru rezolvarea următoarei probleme.

— Ei bine?

— Înainte, veni răspunsul lui, scurt și mecanic.

— Childe, de data asta am avut doar trei minute înainte de expirarea timpului. Problemele devin tot mai dificile. Cu mult mai dificile.

— Sunt pe deplin conștient de lucrul ăsta.

— Atunci, poate că ar trebui să ne retragem. Ne recuperăm puterile și apoi ne întoarcem. Nu pierdem nimic dacă procedăm astfel.

— Nu putem ști sigur. Nu știm dacă Turnul ne va lăsa în continuare să facem aceste încercări. Poate că deja s-a plictisit de noi.

— Eu tot...

M-am oprit, și corpul meu nou, cu talia de viespe, se îndoi cu ușurință, să-l caute pe cel ai cărui pași se auzeau.

Sistemul meu vizual scana obiectul care se apropia, transformându-l într-o siluetă, care păși peste pragul încăperii anterioare. Era o siluetă umană, dar una care evident suferise niște modificări, deși nu așa drastice precum cele efectuate de Trintignant asupra mea. Am studiat modul încet, dureros, în care înainta. Propriile noastre mișcări păreau încete, dar prin comparație erau apropiate de viteza luminii.

Am bâjbâit după o amintire, un nume, o față.

Mintea mea, înțesată cu secvențe destinate rezolvării problemelor matematice, nu a putut inițial să perceapă atâtea informații banale.

Reuși, în cele din urmă.

— Celestine, am spus.

De fapt, nu am rostit nici un cuvânt. În schimb, lumina laserului citi mulțimea de senzori și antene înghesuite în orbitele globilor mei oculari. Mințile noastre se grăbiră să comunice verbal, dar, deși ea însăși se mișca încet, Celestine catadicsi să răspundă.

— Da. Eu sunt. Tu ești într-adevăr Richard?

— De ce întrebi?

— Pentru că nu prea văd nici o diferență între tine și Childe.

L-am privit pe Childe, studiindu-l pentru prima dată cu atenție.

În sfârșit, după lungul șir de frustrări, Trintignant primise mână liberă să facă tot ce voia cu noi. Ne-a umplut capetele cu și mai multe dispozitive, astfel încât craniile noastre au trebuit remodelate, alungite, pentru a le face loc. Ne-a deschis cutia toracică și a îndepărtat plămânii și inima, punând la păstrare organele. Spațiul eliberat de un plămân a fost ocupat de un sistem cu circuit închis de oxigenare a sângelui, de genul celor purtate în rucsacii de pe costum, pentru a putea suporta vidul și a nu fi nevoiți să respirăm aerul din mediul înconjurător. Spațiul celuilalt plămân a fost umplut cu un dispozitiv care făcea să circule printr-un tub fluidul rece, îndepărtând excesul de căldură generat de mulțimea de mecanisme neurale din creier. Sistemele de nutriție erau înghesuite în restul cavității toracice, în loc de inimă aveam niște pompițe alimentate prin fuziune. Celelalte organe, stomacul, intestinele, organele genitale, fuseseră scoase, împreună cu majoritatea oaselor și mușchilor. Membrele au fost detașate și

conservate, fiind înlocuite de niște proteze scheletice extrem de puternice, dar care se puteau îndoi și deforma, astfel încât să permită să ne strecurăm prin cea mai mică ușă. Corpurile noastre au fost încastrate în niște exoschelete, de care erau ancorate protezele. În încheiere, Trintignant ne-a pus niște cozi subțiri pentru contrabalansare, după care a făcut ca pielea să acopere părțile metalice, întărindu-se pe ici, pe colo, sub forma unor petice gri lucioase de blindaj organic, țesute din aceeași pojghiță de fire de diamant pe care o folosise pentru a întări costumul lui Hirz.

Când termină, semănăm cu niște ogari cu pielea de diamant.

Cu niște câini de diamant.

Am înclinat din cap.

— Sunt Richard.

— Atunci, în numele Domnului, întoarce-te!

— De ce ne-ai urmărit?

— Ca să te întreb. Pentru ultima dată.

— Te-ai schimbat doar ca să vii după mine?

Întinse încet o mână, cu grația împietrită a unei statui. Membrele ei, ca și ale noastre, erau mecanice, dar forma de bază era mai puțin canină.

— Te rog!

— Știi că nu mă pot întoarce acum. Nu când am ajuns atât de departe.

Răspunsul ei veni după o eternitate.

— Richard, nu înțelegi. Nu este ceea ce pare.

Childe întoarse spre mine botul lucios.

— Nu-i da atenție.

— Nu, interveni Celestine, care probabil fusese acordată la semnalele laser ale lui Childe. Nu-l asculta, Richard! Te-a înșelat și te-a mințit tot timpul. Ne-a mințit pe toți. Chiar și pe Trintignant. De aceea m-am întors.

— Minte, spuse Childe.

— Ba nu. Nu mint. Richard, încă nu ai înțeles? Childe a mai fost aici. Asta nu este prima lui vizită în Turn.

Mi-am scuturat corpul canin.

— Nici a mea.

— Nu de când am ajuns pe Golgotha. Înainte de asta. Childe a mai fost pe această planetă.

— Minte, repetă Childe.

— Atunci de unde ai știut atât de amănunțit la ce să te aștepți?

— Nu am știut. Am fost prudent, atâta tot.

Se întoarse spre mine, astfel încât doar eu să pot citi sclipirile laserului său.

— Richard, pierdem timp prețios.

— Prudent? întrebă Celestine. A, da, ai fost al naibii de prudent. Ai adus cu tine celelalte costume, astfel încât să putem continua atunci când primele devin prea masive. Iar Trintignant, de unde ai știut că vei avea nevoie de el?

— Am văzut cadavrele zăcând la baza Turnului, răspunse Childe. Au fost măcelărite.

— Și?

— Am hotărât că ar fi bine să luăm cu noi pe cineva înzestrat cu aptitudinile medicale necesare pentru a vindeca astfel de răni.

— Exact! încuviință Celestine din cap. Nu neg asta. Dar nu este decât o parte de adevăr, nu-i așa?

M-am uitat pe rând la Childe și Celestine.

— Și care este întregul adevăr?

— Acele cadavre nu au nici o legătură cu Căpitanul Argyle.

— Nu au? m-am mirat.

— Nu.

Cuvintele lui Celestine au sosit cu agonizantă încetineală, îmi doream ca Trintignant să o fi transformat și pe ea într-un câine cu pielea de diamant.

— Nu. Pentru că Argyle nu a existat niciodată. A fost o invenție necesară, un motiv ca să afle Childe câte ceva despre ce însemna Turnul. Dar adevărul... ei bine, de ce nu ne spui tu, Childe?

— Nu știu ce vrei să spun.

Celestine zâmbi.

— Doar că acele cadavre sunt ale tale.

Childe își mișcă coada, măturând podeaua.

— N-am de gând să mai ascult.

— Atunci nu asculta. Dar Trintignant îți va spune același lucru. El a fost primul care a ghicit, nu eu.

Celestine aruncă ceva spre mine.

Obiectul se mișcă încet. Descrise leneș un arc de cerc prin aer, urmând o traiectorie de parabolă. Mintea mea analiză direcția și extrapola cu mare precizie traiectoria.

M-am deplasat și am deschis ghearele ca să-l prind.

— Nu știu ce este.

— Trintignant a crezut că știi.

Am privit în jos spre obiect, încercând să îl văd într-un chip nou. Mi-am amintit că Doctorul găsise ceva printre oasele de la baza Turnului, că pusese ceva într-unul din buzunarele sale. Acest obiect dur, negru, cu formă neregulată și lipsit de strălucire.

Ce era?

Mi-am reamintit pe jumătate.

— Trebuie să fie mai mult de atât.

— Bineînțeles că este, confirmă Celestine. Rămășițele omenești, cu excepția celor adăugate după sosirea noastră, aparțin toate aceluiași individ genetic. Știu. Mi-a spus Trintignant.

— Nu se poate.

— Ah, ba da. Prin donare, este aproape o joacă de copil.

— Prostii, se auzi dinspre Childe.

M-am întors spre el, simțind un ușor sentiment pe care Trintignant nu îl extirpase în întregime.

— Chiar așa?

— De ce m-aș clona singur?

— Voi răspunde eu în locul lui, ceru Celestine. A găsit acest loc, dar mult, cu mult înainte decât a susținut. L-a vizitat și a început să-l exploreze, folosind clone ale lui însuși.

M-am uitat la Childe, așteptându-mă ca măcar să încerce să dea o explicație. În schimb, acesta se lăsă în patru labe și trecu în încăperea următoare.

Ușa din spatele lui Celestine se închise ca o pleoapă de oțel.

Childe ne vorbi din cealaltă încăpere.

— După părerea mea, avem nouă sau zece minute să rezolvăm problema următoare. O studiez acum și mi se pare... cel puțin

provocatoare, să zicem. Vreți să întrerupem discuțiile cu privire la lucruri lipsite de importanță până terminăm?

— Childe, nu ar fi trebuit să faci asta. Celestine nu a fost întrebată…

— Am presupus că face parte din echipă.

Celestine păși în noua încăpere.

— Nu făceam. Cel puțin, nu credeam asta. Dar acum se pare că fac parte.

— Așa te vreau, spuse Childe.

Mi-am dat seama în acel moment unde mai văzusem obiectul mic și negru pe care Trintignant îl găsise pe suprafața Golgothei.

Poate mă înșelam.

Dar semăna foarte tare cu un corn de drac.

12.

Problema era la fel de elegantă, complexă, multistratificată și posibil înșelătoare ca toate celelalte întâlnite.

Doar uitându-mă la ea, mintea mea începu să gonească pe bulevardele posibilităților matematice, să zărească adânci conexiuni între ceea ce am presupus mereu că erau domenii teoretice îndepărtate ale spațiului logic. M-aș fi putut holba ore întregi la ea, într-o stare de nemișcare extatică. Din păcate, trebuia să o rezolvăm, nu să o admirăm. Și aveam acum mai puțin de nouă minute.

Ne-am îngrămădit în jurul ușii, și două sau trei minute, care părură două sau trei ore, nimeni nu spuse nimic.

Eu am fost acela care a rupt tăcerea, când am simțit nevoia să mă gândesc pentru o clipă la altceva.

— Celestine are dreptate? Te-ai clonat singur?

— Bineînțeles că s-a clonat. Explora un teritoriu primejdios, și s-a asigurat că aduce echipamentul necesar pentru regenerarea organelor.

Childe se îndepărtă de problema de pe ușă.

— Nu este echipament adecvat pentru clonare.

— Și asta doar datorită măsurilor de siguranță impuse artificial, replică Celestine. Fără ele, ești liber să donezi după pofta inimii. De ce să regenerezi o singură mână sau un singur braț, când poți cultiva întregul corp?

— La ce mi-ar fi folosit? Nu aș fi obținut decât o copie a mea, lipsită de rațiune.

— Nu neapărat, am spus. Cu ajutorul rețelelor de memorie și al medicamentelor, ai fi putut împrumuta oricărei clone personalitatea și amintirile tale.

— Are dreptate, spuse Celestine. Este destul de ușor să rescrii amintirile. Richard știe asta.

Childe privi înapoi spre problemă, care era încă la fel de impenetrabilă ca atunci când am intrat în încăpere.

— Mai avem șase minute, ne înștiință.

— Nu schimba afurisitul de subiect, se înfierbântă Celestine. Vreau ca Richard să afle exact ce s-a întâmplat aici.

— De ce? Chiar îți pasă ce se întâmplă cu el? Ți-am citit repulsia pe față atunci când ai văzut cât ne-am schimbat.

— Poate că tu îmi provoci repulsie, spuse, încuviințând din cap. Dar îmi pasă atunci când cineva este manipulat.

— Nu am manipulat pe nimeni.

— Atunci spune-i adevărul despre clone. Și despre Turn, de fapt.

Childe își întoarse atenția asupra ușii, neștiind dacă să rezolve problema sau să o facă pe Celestine să tacă. Rămăseseră mai puțin de șase minute, și, chiar dacă îmi acordasem o clipă de răgaz, nu eram deloc aproape de a găsi soluția sau măcar de a vedea de unde să încep.

M-am concentrat din nou asupra lui Childe.

— Ce s-a întâmplat cu clonele? Le-ai trimis aici, una câte una, sperând să-ți găsească un drum spre vârful Turnului?

— Nu.

Aproape îl bufni râsul pentru că nu reușisem să văd adevărul.

— Nu le-am trimis înaintea mea, Richard. În nici un caz. Le-am trimis *după* mine.

— Scuze, dar nu înțeleg.

— Eu m-am dus primul, iar Turnul m-a ucis. Dar înainte de a face asta, m-am scanat și mi-am instalat amintirile într-o clonă crescută recent. Firește, nu era o copie perfectă a mea, avea câteva amintiri și o parte dintre trăsăturile mele principale de personalitate, dar nu era decât un substitut de dată recentă.

Childe se uită iar spre problemă.

— Uite, este foarte interesant, dar cred că...

— Problema poate aștepta, spuse Celestine. În orice caz, cred că știu soluția.

Corpul subțire al lui Childe se încorda așteptând continuarea.

— Știi soluția?

— Cred că da. Nu mă stresa.

— Celestine, nu avem prea mult timp la dispoziție. Aș vrea foarte mult să aflu care este soluția.

Celestine se uită la semne, zâmbind ușor.

— Sunt convinsă. Şi eu aş vrea foarte mult să aflu ce s-a întâmplat cu clona.

L-am simţit fierbând de furie, după care se stăpâni.

— Clona, noul eu, s-a întors în Turn şi a încercat să înainteze mai mult. Ceea ce s-a şi întâmplat, a avansat cu câteva încăperi dincolo de locul unde am murit.

— Ce a făcut-o să intre? întrebă Celestine. Cu siguranţă ştia că va muri şi ea acolo.

— S-a gândit că va avea o şansă mai mare de supravieţuire decât predecesorul său. A analizat ce s-a întâmplat cu prima victimă şi şi-a luat măsuri de precauţie, blindaj mai bun, medicamente pentru sporirea aptitudinilor matematice, terapii medicale de genul celor pe care le-am folosit şi noi.

— Şi? m-am arătat curios. Ce s-a întâmplat după ce clona a murit?

— Nu a murit la prima încercare. Ca şi noi, s-a retras atunci când a simţit că a mers cât de departe a putut. De fiecare dată, se scana, făcea o copie a amintirilor sale. Acestea au fost moştenite de următoarea clonă.

— Tot nu pricep, am spus. De ce i-ar păsa clonei ce se întâmpla cu următoarea clonă?

— Pentru că... nu se aştepta niciodată să moară. Nici una dintre ele. Trăsătură de caracter, dacă vrei.

— Aroganţă excesivă? veni replica lui Celestine.

— Prefer să o consider extremă încredere de sine. Fiecare clonă s-a crezut mai bună decât precedenta, incapabilă să facă aceleaşi greşeli. Dar ele tot voiau să se scaneze, astfel încât, în cazul improbabil în care ar fi murit, cineva să continue. Chiar dacă ea nu va învinge Turnul, cineva cu moştenirea mea genetică va reuşi. Cineva din neamul meu. Din familie, dacă vrei.

Dădu nerăbdător din coadă.

— Mai sunt patru minute. Celestine... eşti gata?

— Aproape. Câte clone au existat, Childe? Înaintea ta?

— Asta e o întrebare destul de personală.

Celestine scutură din umeri.

— În regulă. Nu voi dezvălui soluţia.

— Șaptesprezece, mărturisi Childe. Plus originalul, primul care a intrat aici.

Numărul acesta mi-a atras atenţia, eram uimit de implicaţiile sale.

— Asta înseamnă că eşti... al nouăsprezecelea care încearcă să învingă Turnul?

Cred că ar fi vrut să zâmbească, dacă acest lucru ar fi fost posibil din punct de vedere anatomic.

— Precum spuneam, încerc să o consider problemă de familie.

— Ai devenit un monstru, afirmă Celestine, cu respiraţia tăiată.

Era greu să nu vezi lucrurile în acelaşi fel. Childe dobândise amintirile de la optsprezece predecesori, care muriseră cu toţii în camerele de tortură ale Turnului. Nu mai conta faptul că nu moştenise probabil niciodată momentul exact al morţii, linia descendenţilor era la fel de monstruoasă. Şi cine putea spune dacă nu cumva vreuna din clone nu se târâse afară din Turn, mutilată oribil, aflată în pragul morţii, dar suficient de puternică pentru a se scana ultima dată?

Se spunea că o copie este cu atât mai fidelă dacă este realizată aproape de momentul morţii, când contează mai puţin rănile existente în mintea scanată.

— Celestine are dreptate. Ai devenit mai rău decât lucrul pe care vrei să-l învingi.

Childe mă măsură din priviri, mulţimea ochilor săi trecând peste mine ca ţeava unei arme.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme, Richard? Nu eşti chiar aşa cum te-a lăsat mama natură, să ştii.

— Este doar o schimbare estetică. Eu mai am încă amintirile mele. Nu mi-am permis să devin un...

M-am oprit, iar creierul meu se chinui să folosească un vocabular căruia îi fusese încredinţată sarcina de a învinge Turnul.

— O perversiune, veni continuarea frazei.

— Foarte bine.

Childe lăsă capul în jos, într-o atitudine de tristeţe şi resemnare.

— În cazul ăsta, întoarce-te, dacă vrei. Lasă-mă să termin problema.

— Da, am spus. Cred că mă voi întoarce. Celestine? Ajută-ne să trecem de uşa aceasta şi mă voi întoarce cu tine. Childe n-are decât să rămână în afurisitul de Turn al său.

Celestine răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului, Richard. Nu credeam că voi fi în stare să te conving atât de ușor.

Am dat din cap în direcţia uşii, sugerându-i să ne arate care considera că este soluția. Problema încă îmi părea a naibii de grea, dar acum, că îmi concentram din nou atenţia asupra ei, am crezut că văd măcar de unde să o apuc, dacă nu puteam vedea soluția.

Dar Childe începu iar să vorbească.

— A, n-ar trebui să fii așa uimită. Am ştiut întotdeauna că va renunța atunci când situația se va înrăutăți. Așa a procedat întotdeauna. N-ar fi trebuit să cred că s-a schimbat.

M-am zbârlit la el.

— Nu-i adevărat!

— Atunci de ce renunţi când am ajuns atât de departe?

— Pentru că nu merită!

— Sau poate doar pentru că problemele au devenit prea grele, provocarea e prea mare?

— Nu-l băga în seamă, spuse Celestine. Încearcă doar să te facă să rămâi cu el. Despre asta a fost vorba mereu, nu-i așa, Childe? Crezi că poți învinge Turnul, când optsprezece versiuni precedente ale tale au dat greș. Când optsprezece versiuni au fost măcelărite și jupuite de Turn.

Celestine privi în jurul său, de parcă s-ar fi aşteptat ca Turnul să o pedepsească pentru profanările aduse.

— Poate că ai și tu dreptate. Poate chiar ai ajuns mai departe decât cei dinaintea ta.

Childe nu spuse nimic, probabil nu voia să o contrazică.

— Dar nu ar fi suficient să învingi Turnul, reluă Celestine. Pentru că nu vei avea nici un martor. Nimeni nu va vedea cât eşti de deştept.

— Nu este deloc așa.

— Atunci de ce a trebuit să venim aici cu toții? Cu siguranță, Trintignant ți-a fost de folos. Și eu te-am ajutat. Dar ai fi reușit și fără noi, într-un final. Ar fi fost mai sângeros, și poate că ar fi trebuit să mai faci câteva clone... dar nu mă îndoiesc că ai fi reuşit.

— Soluția, Celestine.

După părerea mea, nu aveam mai mult de două minute să alegem răspunsul. Cu toate acestea, simţeam că era destul timp. Miraculos, am avut rezolvarea în faţa ochilor, deşi cu o clipă înainte problema mi se păruse imposibil de rezolvat; ca una dintre acele iluzii optice care se schimbă brusc de la o stare la alta. A fost aproape ca o experienţă religioasă.

— În regulă, am spus. Acum ştiu. O vezi şi tu?

— Nu prea. Stai o clipă...

Childe se holba la problemă, şi i-am urmărit laserele din ochi alunecând peste semnele labirintice. Lumina roşie trecu peste un răspuns greşit şi rămase acolo. Pentru o fracţiune de secundă, se oprise şi asupra soluţiei corecte.

Childe dădu din coadă.

— Cred că o văd.

— Bine, spuse Celestine. Sunt de acord cu tine. Richard, eşti de acord?

Am crezut că nu aud bine, dar nu mă înşelasem. Afirmase că răspunsul lui Childe este corect, acela de care eram sigur că nu era...

— Am crezut... am încercat să obiectez.

După aceea, m-am mai holbat o dată la problemă, disperat. Oare îmi scăpase ceva? Childe părea a avea unele îndoieli, dar Celestine părea foarte sigură pe ea. Deşi eram convins de ceea ce văzusem.

— Nu ştiu, am şoptit. Nu ştiu.

— Nu avem timp de discuţii. Ne-a rămas mai puţin de un minut.

Aveam în stomac o senzaţie de gheaţă. Cumva, în ciuda faptului că fusesem despuiat de orice urmă de caracter omenesc, puteam încă simţi groaza. Acest sentiment mă cuprindea, refuzând să se lase intimidat.

Eram atât de sigur pe alegerea mea. Totuşi, mă aflam în minoritate.

— Richard? insistă Childe.

M-am uitat neajutorat la cei doi.

— Apasă!

Childe îşi puse laba pe soluţia convenită împreună cu Celestine, şi apăsă.

Cred că am ştiut, chiar dinainte ca Turnul să răspundă, că alegerea nu fusese cea corectă. Şi totuşi, când m-am uitat la Celestine, nu am

văzut nici șoc, nici surprindere în expresia ei. În schimb, părea complet calmă și resemnată.

După aceea, se declanșă pedeapsa.

A fost brutală, și cândva ne-ar fi ucis. Chiar și cu îmbunătățirile aduse de Trintignant, rănile provocate au fost considerabile, atunci când un pendul ca o coasă, cu trei articulații, a coborât din tavan și a început să se rotească în cercuri din ce în ce mai mari. Mințile noastre ar fi putut intui poziția următoare a unui pendul mai simplu, ferindu-ne corpul din drumul său. Dar traiectoria unui pendul articulat era extrem de greu de prevăzut: o demonstrație înfiorătoare de matematică a haosului.

Am supraviețuit, la fel cum am supraviețuit și atacurilor anterioare. Chiar și Celestine a făcut față, arcul fulgerător retezându-i doar un braț. Eu am pierdut un braț și un picior, privind, jumătate îngrozit, jumătate fascinat, cum încăperea își însuși bucățile: din perete țâșniră niște tentacule care înhățară acele amestecuri folositoare de metal și plastic. Am simțit oarecare durere, întrucât Trintignant ne legase membrele de sistemul nervos, să putem simți căldura și răcoarea. Dar durerea dispăru rapid, fiind înlocuită de o amorțeală digitală.

Childe a fost cel mai afectat.

Lama îl tăiase în două, cu puțin sub ceea ce fusese mai înainte cutia toracică, împrăștiind pe podea organele interne de oțel și de plastic, oasele, intestinele, sângele și lubrifianții toxici. Tentaculele se zvârcoliră și înșfăcară partea inferioară detașată, coada și toate celelalte.

Cu mâna teafără, Celestine apăsă simbolul corect. Pedeapsa încetă, iar ușa se deschise.

În liniștea care urmă, Childe privi în jos, la trunchiul retezat.

— Se pare că am fost rănit destul de serios.

Dar diversele supape și garnituri începuseră deja să oprească pierderea de fluid, se închideau pocnind, cu o mare precizie. Trintignant făcuse o treabă foarte bună. Îl dotase pe Childe cu echipamentul necesar pentru a face față celor mai dificile răni.

— O să supraviețuiești, spuse Celestine, fără nici un pic de compasiune.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. De ce nu ai apăsat mai întâi acel simbol?

Celestine mă privi.

— Pentru că știam ce trebuie făcut.

Deși era și ea rănită, Celestine ne ajută să ne retragem.

Eu am trecut împleticindu-mă dintr-o cameră în alta, sprijinindu-mă de perete și țopăind pe piciorul întreg. Nu pierdusem prea mult sânge, pentru că, deși aveam câteva răni provocate de pendul, membrele mele fuseseră detașate sub locul unde erau legate de carne și oase. Mă simțeam totuși tremurând de șoc, și nu doream decât să ies din Turn și să mă întorc în navetă. Acolo Trintignant mă putea întregi. De fapt, mă putea face iarăși om. Jurase mereu că este posibil, și cu toate că multe lucruri nu îmi plăceau la el, nu credeam că ar minți în această privință. Era o chestiune de mândrie profesională dacă opera sa putea fi reversibilă din punct de vedere tehnic.

Celestine îl ducea pe Childe la subsuoară. Rămășițele lui erau foarte ușoare, spunea ea, și Childe putea sta agățat cu labele tefere. Mă cutremuram de fiecare dată când vedeam ce puțin a mai rămas din el, și mă îngrozeam gândindu-mă că m-aș fi cutremurat și mai tare dacă nu eram deja amorțit de medicamente.

Trecusem poate printr-o treime dintre camere, când Childe alunecă de sub brațul ei, căzând cu zgomot pe podea.

— Ce faci? întrebă Celestine.

— Tu ce crezi?

Childe se sprijini pe membrele superioare, restul trunchiului atingând solul. Am observat că rana începea să se închidă, pielea sa de diamant strângându-se pentru a acoperi stricăciunile.

Nu peste mult timp va începe să pară că așa fusese făcut.

Celestine nu se grăbi să răspundă.

— Să fiu sinceră, habar n-am ce să cred.

— Mă întorc. Vreau să continui.

— Nu poți, am spus, sprijinindu-mă în continuare de perete. Ai nevoie de îngrijiri. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost tăiat în două.

— Nu contează. Nu am pierdut decât acea parte la care ar fi trebuit oricum să renunț în curând. Ușile vor deveni în final prea înguste, chiar

și pentru un trup de câine.

— Te va ucide, am insistat.

— Sau îl voi învinge. Încă este posibil, să știi.

Se întoarse, zgâriind podeaua cu partea inferioară, după care privi peste umăr.

— Voi reconstitui drumul înapoi spre încăperea unde s-a întâmplat asta. Nu cred că Turnul va împiedica retragerea voastră în timp ce eu merg, sau mă târăsc, în ultima încăpere deschisă. Dar, dacă aș fi în locul vostru, nu aș întârzia prea mult pe aici.

Mă privi, trecând iarăși pe frecvența privată.

— Richard, nu este prea târziu. Încă poți să vii cu mine.

— Nu, am spus. Te înșeli. Este mult prea târziu.

Celestine întinse mâna, să mă ajute să trec de următoarea ușă.

— Lasă-l, Richard. Lasă-l în Turn. Asta a vrut dintotdeauna, iar acum a avut și martori.

Childe se propti de pragul ușii prin care tocmai trecusem.

— Ei bine?

— Celestine are dreptate. Indiferent ce se întâmplă acum, este între tine și Turn. Presupun că ar trebui să-ți urez succes, dar ar suna extraordinar de banal.

Dădu din umeri, era unul dintre puținele gesturi omenești pe care le mai putea face.

— Mă mulțumesc cu orice. Și te asigur că ne *vom* mai întâlni, indiferent dacă îți place sau nu.

— Sper, am spus, știind că nu va fi așa. Între timp, voi transmite salutări din partea ta celor din Orașul Abis.

— Chiar te rog. Dar nu le spune exact unde m-am dus.

— Promit. Roland?

— Da?

— Cred că e timpul să-ți spun adio.

Childe se întoarse și se pierdu în întuneric, deplasându-se cu mișcările repezi, ca de piston, ale antebrațelor sale.

După aceea, Celestine m-a prins de braț și m-a ajutat să ies.

13.

— Ai avut dreptate, i-am spus pe drumul spre navetă. Cred că l-aș fi urmat.

Celestine zâmbi.

— Mă bucur că nu ai făcut-o.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice vrei tu, doar să nu aibă vreo legătură cu matematica.

— De ce ți-a păsat ce se întâmplă cu mine, și nu cu Childe?

— Mi-a păsat de Childe, răspunse cu hotărâre. Dar nu cred că vreunul dintre noi ar fi putut să-l convingă să se întoarcă.

— Ăsta a fost singurul motiv?

— Nu. Am considerat, de asemenea, că meriți o soartă mai bună decât să fii omorât de Turn.

— Ți-ai riscat viața ca să mă scoți de acolo. Îți sunt recunoscător.

— Recunoscător? Așa îți exprimi tu recunoștința?

Zâmbea, și am simțit un imbold de a zâmbi și eu.

— Păi, cel puțin asta sună ca vechiul Richard.

— Atunci, mai am o șansă. După ce termină cu tine, Trintignant mă poate face la loc așa cum ar trebui să fiu.

Când am ajuns în navetă, nu era nici urmă din Doctorul Trintignant. L-am căutat, dar nu l-am găsit, nici un semn de la el. Nu lipsea nici unul dintre costume, și când am luat legătura cu nava de pe orbită nici ei nu știau unde este Doctorul.

Mai târziu, l-am găsit.

Se așezase pe masa de operație, sub splendida instalație chirurgicală. Mașinăriile l-au demontat, separând elementele sale componente și introducând unele piese în sticle, iar altele în fiole pline cu lichid, atent etichetate. Bucățile de biomașinărie eviscerată pluteau ca niște meduze otrăvitoare. Implanturile și mecanismele sclipeau ca niște mici decorațiuni, împodobite cu bijuterii.

Surprinzător, exista destul de puțină materie organică.

— S-a sinucis, spuse Celestine.

Îi descoperi pălăria de fetru, o lăsase la capul mesei de operație. Înăuntru se afla biletul de adio al lui Trintignant, împăturit strâns și caligrafiat cu atenție.

Dragii mei prieteni,

Am hotărât, după o lungă chibzuință, să pun capăt existenței mele. Găsesc mai acceptabilă perspectiva de a-mi demonta propriul corp decât să îndur în continuare repulsia față de o crimă pe care nu cred că am comis-o. Vă rog, nu încercați să mă asamblați la loc, efortul, vă asigur, v-ar fi în zadar. Cu toate acestea, am încredere că felul în care am murit și starea la care am ajuns îi vor amuza întrucâtva pe viitorii oameni de știință din domeniul ciberneticii.

Trebuie să mărturisesc faptul că mai există un motiv pentru care am ales să pun capăt acestei situații oarecum extreme. De ce, la urma urmei, nu am pus punct existenței mele atunci când eram pe Yellowstone?

Răspunsul, din păcate, este dat în mare parte de vanitate.

Grație Turnului și bunelor oficii ale domnului Childe am avut ocazia de a continua munca încheiată atât de brusc de evenimentele neplăcute din Orașul Abis. Și mulțumită vouă, care ați fost atât de dornici să aflați secretele Turnului, am beneficiat de subiecți dispuși să profite de procedurile mele mai puțin ortodoxe.

Mai ales dumneata, domnule Swift, ai fost o adevărată mană cerească. Consider că seria de transformări efectuate asupra dumitale este cea mai mare realizare a mea până la acest moment. Ai devenit capodopera mea. Sunt pe deplin de acord cu faptul că, pentru dumneata, chirurgia este doar un mod de a ajunge la scopul propus, și că în altă situație nu ai fi acceptat serviciile mele, dar asta nu știrbește cu nimic măreția stadiului la care ai ajuns.

Și mă tem că, din păcate, aici este problema.

Indiferent dacă învingeți Turnul sau vă retrageți de acolo, presupunând, desigur, că nu vă omoară, va veni cu siguranță o vreme când veți dori să vă întoarceți la forma anterioară. Asta ar însemna că sunt obligat să anulez singura mea capodoperă.

Iar eu mai degrabă mor decât să fac asta.

Vă rog să primiți scuzele mele, așa cum sunt ele, în timp ce rămân...

Al vostru servitor supus,

T.

Childe nu s-a mai întors niciodată. După zece zile, am cercetat zona de la baza Turnului, dar nu am găsit vreo rămășiță care nu fusese și înainte acolo. Am presupus că se afla în continuare înăuntru, căutând încă drumul spre vârf. Și m-am întrebat. Care era, de fapt, rolul Turnului? Era posibil să nu aibă nici un scop, decât propria autoconservare? Poate că doar ademenea curioșii înăuntru și îi obliga să se adapteze, devenind ei înșiși un fel de mașinării, până când ajungeau la stadiul în care îi erau de folos.

La stadiul în care îi recolta.

Era oare posibil ca Turnul să nu fie mai folositor decât o capcană de prins muște?

Nu aveam nici un răspuns. Și nu voiam să rămân pe Golgotha, cugetând la astfel de lucruri. Nu aveam încredere în mine însumi că nu mă voi întoarce în Turn. Încă îi simțeam chemarea sălbatică.

Așa că am plecat.

— Promite-mi, spuse Celestine.

— Ce anume?

— Că indiferent ce se întâmplă când ajungem acasă, indiferent ce a mai rămas din oraș, nu te vei întoarce în Turn.

— Nu mă voi întoarce. Îți promit. Pot chiar și să șterg amintirea lui, ca să nu-mi bântuie visele.

— De ce nu. La urma urmei, ai mai făcut asta odată.

Când am ajuns în Orașul Abis, am descoperit că Childe nu minţise. Lucrurile se schimbaseră, dar nu spre mai bine. Ceea ce ei numiseră Molima Putridă aruncase orașul înapoi într-o eră întunecată și decadentă din punct de vedere tehnologic. Bogăția dobândită în expediția lui Childe nu mai însemna nimic, iar slaba influență pe care familia mea o avea înainte de criză se diminuase și mai mult.

În zile mai bune, poate că schimbările efectuate de Trintignant ar fi fost reversibile. Nu ușor, dar ar fi existat câțiva care să guste o astfel de

provocare, și ar fi trebuit să resping mai multe oferte concurente ale ciberneticienilor, rivalizând pentru prestigiul obținut în urma unui proiect atât de complicat. Lucrurile stăteau altfel. Chiar și cele mai simple operații erau acum dificile sau extrem de costisitoare. Doar câțiva specialiști dețineau mijloacele necesare pentru a încerca astfel de operații, și erau liberi să ceară oricât de mulți bani voiau.

Până și Celestine, care era mai bogată decât mine, și-a putut permite doar să mă vindece, nu și să mă aducă la forma inițială. Ceea ce ne-a adus în pragul falimentului.

Cu toate acestea, ținea încă la mine.

Cei care ne vedeau, considerau creatura de lângă ea, acel lucru care alerga ca un câine mecanic grotesc, țeapăn, cu pielea de diamant, un ciudat animal de casă. Uneori, simțeau ceva neobișnuit în relația noastră, faptul că Celestine șoptea ceva doar pentru mine sau că eu păream a o conduce pe ea, și se uitau intens la mine, înainte să-i țintuiesc cu privirea mea sfredelitoare, roșie.

După care ei își mutau întotdeauna privirea în altă parte.

Și pentru mult timp, înainte ca visele să întreacă măsura, asta a fost situația.

Acum, merg tiptil în noapte, Celestine nu știe că am plecat din apartamentul nostru. Afară, găștile periculoase au năpădit străzile aproape inundate. Partea aceasta din Orașul Abis se cheamă Mulci, și este singurul loc unde îmi pot permite să trăiesc. Cu siguranță, ne-am fi permis ceva mai bun, mult mai bun, dacă nu aș fi fost obligat să economisesc bani pentru această zi. Dar Celestine nu știe nimic despre asta.

Mulci nu este un loc așa rău ca înainte, dar atunci mi s-ar fi părut respingător. Chiar și acum sunt din instinct precaut, ochii mei îmbunătățiți stăruiesc asupra lamelor primitive și arbaletelor fluturate de diversele găști. Nu toate creaturile care bântuie noaptea sunt umane din punct de vedere tehnic. Unele sunt înzestrate cu branhii, și abia pot respira în aer liber. Altele seamănă cu niște porci, și aceste creaturi sunt cele mai rele dintre toate.

Dar nu mi-e frică de ele.

Mă furișez printre umbre, forma mea subțire de câine confundându-se cu ele. Mă strecor printre golurile dintre clădirile

prăbușite, scăpând fără efort celor care sunt suficient de nebuni pentru a mă urmări. Din când în când, mă opresc și îi înfrunt, arcuindu-mi spatele.

Privirea mea roșie îi pătrunde ca un sfredel.

Îmi văd de drum.

Ajung imediat la locul stabilit. La început, pare părăsit, nu e nici o gașcă aici, dar o siluetă se desprinde din beznă, târându-și picioarele prin apa cafenie ce-i ajunge până la glezne. Silueta este subțire și întunecată, și fiecare pas pe care îl face este însoțit de un mic scâncet. Se apropie și îmi dau seama că femeia, cel puțin așa cred, că este o femeie, poartă un exoschelet. Pielea ei este neagră ca spațiul interstelar, iar capul mic, cu trăsături splendide, se sprijină pe un gât care a fost alungit cu câteva vertebre. În jurul gâtului poartă niște inele arămii, iar unghiile, pe care le văd lovind în scheletul exterior, sunt lungi ca niște pumnale.

Mă gândesc că este destul de ciudată, dar mă vede și tresare.

— Tu ești...? începe să spună.

— Sunt Richard Swift, răspund.

Dă aproape imperceptibil din cap, nu poate fi prea ușor să-și îndoaie un asemenea gât, și se prezintă.

— Sunt Triumvirul Verika Abebi, de pe vânătorul de lumină *Poseidon.* Sper din toată inima că nu mă faci să-mi pierd timpul.

— Am bani să te plătesc, nu-ți fă griji.

Îmi aruncă o privire ce exprima deopotrivă compasiune și uimire.

— Nici măcar nu mi-ai spus ce anume vrei.

— Nu-i foarte complicat. Vreau să mă duci undeva.

ZILE PE TURCOAZ

Nuvelă publicată prima dată în sept. 2002, de Golden Gryphon Press sub titlul original „*Turquoise Days*”. A fost clasată pe locul 9 în anul 2003 la *Locus Poll Award* la categoria *Best Novella*.

„Ridică velele în zilele turcoaz.”
Echo & The Bunnymen

1.

Naqi Okpik aşteptă să adoarmă sora ei, înainte de a ieşi pe balconul îngrădit care înconjura nacela.

Era cea mai caldă şi liniştită noapte după multe luni de zile. Chiar şi briza provocată de mişcarea dirijabilului era mai caldă decât de obicei şi moale pe obrazul ei ca respiraţia unui iubit grijuliu. Deasupra lor, ascunse încă de balonul negru, cele două luni erau aproape pline. Creaturi microscopice sclipeau la o sută de metri sub dirijabil, mulţimi care desenau galaxii pe fundalul negru al mării. Spirale, cozi şi labe luminiscente rotindu-se şi şerpuind ca vrăjite de o muzică secretă.

Naqi privi în spate, acolo unde teaca ceramică a senzorului lăsa în urmă o brazdă sclipitoare. Scântei roz, roşii şi verde aprins îşi făceau apariţia. Uneori, săreau dintr-un loc în altul, ca nişte pescăruşi agitaţi. Era teribil de atentă la toate mişcările mai neobişnuite ale spiritelor-mesageri, la orice ar fi meritat o menţionare în ultima circulară sau chiar un întreg articol într-una dintre revistele importante cu studii despre jongleri. Dar în seara aceasta nu se întâmpla nimic ciudat, nu se vedeau forme sau tipare comportamentale necatalogate încă, nimic care să indice o activitate mai semnificativă a jonglerilor minţii.

Merse pe balconul dirijabilului, până ajunse la pupa, unde teaca submersibilă a senzorului era imobilizată de un braţ lung de fibră optică. Naqi scoase din buzunar un băţ lung, articulat, îl deschise aşa cum deschide o curtezană un evantai şi apoi îl apropie de platforma vinciului. Nuferii şi şerpii de mare de pe evantai dispărură, şi în locul lor apărură tabele cu numere, grafice sinuoase şi histograme inegale. Dintr-o privire îşi dădu seama că nici aici nu era nimic suspect, dar informaţiile ar putea constitui un etalon pentru alte experimente.

Închise evantaiul cu delicateţe, întrucât era aproape la fel de valoros ca dirijabilul însuşi, amintindu-şi că trecuse o zi de când recepţionase ultimele mesaje. Conexiunea dintre antenă şi nacelă putrezise în timpul expediţiei precedente, iar de atunci preluarea mesajelor

devenise o corvoadă, se făceau ture și schimburi cu alte sarcini mai puțin incomode.

Naqi se agăță de balustradă, legănându-se în spatele aeronavei. Aici, balonul depășea doar cu un metru nacela, și cu ajutorul unui grilaj se cațără până deasupra lui. Se mișca precaută, cu picioarele goale pe barele ruginite, străduindu-se să nu o trezească pe Mina. Dirijabilul vibra și scârțâi puțin, până când ea își găsi echilibrul pe balon, după care redeveni tăcut și nemișcat. Vibrațiile motoarelor erau atât de slabe, încât Naqi nu le mai lua în seamă de multă vreme.

Totul era calm, minunat de calm.

În lumina lunii, antena părea o floare solitară și întunecată, înălțându-se din spatele lat al balonului. Naqi porni pe pasarela care ducea spre aceasta, liniștindu-se singură în timp ce mergea, dar simțindu-se mai puțin amețită decât dacă ar fi făcut asta pe timpul zilei.

Îngheță, era sigură că cineva o urmărea.

La limita vederii sale periferice apăru un spirit-mesager. Zburase până la înălțimea dirijabilului și acum își lăsa umbra pe acesta de la o distanță de zece sau doisprezece metri. Naqi scoase un icnet, era bucuroasă și descurajată în același timp. În afară de specimenele moarte, era prima dată când vedea un spirit așa de aproape. Organismul avea aproximativ mărimea și morfologia unei păsări colibri terestre, doar că strălucea ca o lanternă. Recunoscu imediat un purtător cu rază mare de acțiune. Burta lui era plină de informații codificate în fragmente de ARN, închise în capsomeri proteinici microscopici. Capul purtătorului era ca o lacrimă, cu semne pastelate luminoase, dar fără nici un alt detaliu, cu excepția celor doi ochi negri poziționați cam pe la mijloc. În cap exista un grup de neuroni, aceștia codificau pozițiile celor mai strălucitoare stele circumpolare. În afară de asta, spiritele aveau cel mai rudimentar tip de inteligență. Existau doar ca să treacă informația între punctele nodale din ocean, atunci când traiectoriile semnalelor chimice erau considerate prea încete sau imprecise. Spiritele mureau după ce ajungeau la destinație, devorate de organismele microscopice care descifrau și procesau informațiile stocate în capsomeri.

Cu toate acestea, Naqi avea puternica impresie că era urmărită: nu aeronava, ci *ea* însăși, cu un fel de curiozitate care făcea să i se zbârlească părul de pe ceafă. Apoi, exact în momentul în care sentimentul de urmărire devenise neliniștitor, spiritul dispăru brusc. Îl văzu coborând înapoi spre ocean, apoi plutind la suprafața acestuia, ivindu-se din când în când, ca o piatră aruncată razant. Rămase nemișcată pentru câteva minute, convinsă că se întâmplase ceva important, deși era conștientă de subiectivismul experienței sale. Cât de neimpresionant ar părea, dacă ar încerca să îi povestească Minei. În orice caz, Mina era cea care avea o legătură specială cu oceanul, nu-i așa? Mina era cea care își zgâria brațele noaptea, Mina era cea cu un scor de compatibilitate prea mare pentru a fi primită în corpul înotătorilor. Mereu Mina.

Niciodată Naqi.

Discul de un metru al antenei era ancorat de o mică inserție, la baza unei coloane cu mecanisme de control și citire. Era tehnologia veche de un secol a *Pelicanului,* aceeași ca a dirijabilului și evantaiului. Mare parte dintre mecanismele de control și afișaj erau moarte, dar unitatea încă putea să capteze sateliții funcționali. Deschise evantaiul și copie în memoria acestuia ultimele intrări. După aceea, îngenunche la baza coloanei, sprijini evantaiul de genunchi și examina mesajele și rezumatele de știri din ultima zi. O grămadă de mesaje sosiseră de la prieteni din orașele-fulg Prachuap-Pangnirtung și Umingmaktok, un altul de la un vechi prieten din corpul înotătorilor de pe atolul Narathiwat. Îi trimisese o listă de glume care circulau deja pe scară largă. Se uită pe listă, mai mult strâmbându-se decât zâmbind, și în cele din urmă reuși să chicotească la o glumă care îi scăpase anterior. Mai erau vreo zece rezumate zilnice de la diverse grupuri de discuții specializate, legate de jongleri, precum și o solicitare de la editorul unei reviste ca să scrie un comentariu la o lucrare. Se uită peste aceasta și se gândi că ar fi în stare să scrie recenzia.

Verifică celelalte mesaje. Mai era o notă de la Dr. Sivaraksa, care spunea că primiseră cererea ei de a lucra la proiectul Stăvilarul și urma să fie luată în considerare. Nu fusese nici un interviu oficial, dar îl întâlnise pe Sivaraksa cu câteva săptămâni în urmă, când din întâmplare se aflau amândoi în Umingmaktok. Tot timpul întâlnirii,

Sivaraksa fusese într-o dispoziție încurajatoare, deși ea nu putea spune dacă aceasta se datora bunei impresii pe care o făcuse sau pentru că tocmai își schimbase tenia cu una nouă. Dar mesajul lui spunea că îi va da rezultatul într-o zi sau două. Naqi se întrebă cum îi va spune Minei, dacă va fi angajată. Mina se opunea proiectului și nu era de acord ca sora ei să aibă de-a face cu el.

Citind mai departe, găsi un alt mesaj, de la un om de știință din Qaanaaq, care solicita accesul la niște date etalon pe care ea le obținuse la începutul verii. Mai erau patru sau cinci rapoarte meteorologice, drafturile a două ziare la care scria și o invitație de a participa la divorțul amiabil dintre orașele Kugluktuk și Gjoa, programat a avea loc peste trei săptămâni. Urma un rezumat al știrilor recente din lume, un fișier neobișnuit de mare, și atât. De opt ore nu mai sosise nici un mesaj.

Nu era deloc neobișnuit, rețeaua cădea mai mereu, dar pentru a doua oară în acea noapte Naqi simțea că i se înfioară părul pe ceafă. *Cu siguranță* se întâmplase ceva, gândi ea.

Deschise rezumatul știrilor și începu să citească. Cinci minute mai târziu o trezi pe Mina.

— Nu sunt sigură că vreau să cred, spuse Mina Okpik.

Naqi scana cerul, reamintindu-și cunoștințele despre stele pe care le avea din copilărie. Cu câteva modificări în unghiul axei, vechile constelații erau mai mult sau mai puțin aceleași, văzute de pe Turcoaz.

— Asta e, cred.

— Ce? întrebă Mina, încă somnoroasă.

Naqi flutură mâna spre o suprafață vagă de pe cer, între Scorpion și Hercule.

— Constelația Ofiucus. Dacă aveai vederea bună, ai fi văzut-o acum: un ac mic de lumină albastră.

— Am avut destul parte de ace la viața mea, îi replică Mina, prinzându-și genunchii cu brațul. Părul ei era la fel de negru ca și al lui Naqi, dar scurt și țepos, făcând-o să pară mai tânără sau mai bătrână, în funcție de lumină. Purta pantaloni scurți negri și o cămașă fără mâneci. Tatuajele strălucitoare, de culoare smarald și indigo, șerpuiau printre urmele pestrițe de fungi, care îi acopereau brațele, coapsele,

ceafa și obrajii. Datorită lunilor pline, fungii luminau și ei, sclipeau în aceleași nuanțe de smarald și indigo. Naqi nu avea tatuaje, doar câteva urme de fungi, era puțin invidioasă pe ornamentele surorii.

— Pe bune, nu crezi că ar putea fi o greșeală? continuă Mina.

— Nu, nu cred. Vezi ce scrie aici? Au detectat-o cu câteva săptămâni în urmă, dar nu au spus nimic până acum, ca să poată face mai multe măsurători.

— Mă surprinde că nu a existat nici un zvon.

Naqi încuviință.

— Au ținut destul de bine secretul. Asta nu înseamnă că nu va fi destulă bătaie de cap.

— Hm. Și cred ei că îi ajută cu ceva cenzura? Vor doar să nu blocăm rețeaua cu speculații nesfârșite.

— Nu suntem noi de vină, corect? Adică toți își vor da cu părerea, nu-i așa?

— Poate se vor anunța în curând, spuse Naqi șovăind.

În timp ce vorbeau, dirijabilul intră într-o zonă unde marea era lipsită de bioluminescența de la suprafață. Astfel de zone erau la fel de des întâlnite ca și regiunile nodale, în care rețeaua avea grosimea maximă, ca și spațiile deschise dintre galaxii. Era aproape imposibil de distins urma lăsată de teaca unui senzor, iar bezna din jurul lor era absolută, întreruptă doar de misiunea întâmplătoare a vreunui spirit-mesager solitar.

— Și dacă nu? întrebă Mina.

— În cazul ăsta, bănuiesc că vom avea mai multe probleme decât ne-am dori.

Pentru prima dată după o sută de ani, o navă se apropia de Turcoaz, și începea decelerarea de la viteza de croazieră interstelară. Flacăra de la dispozitivul de eșapament al vânătorului de lumină era îndreptată spre planetă. Măsurătorile Doppler ale flăcării indicau că nava mai avea de mers încă doi ani, dar pe planetă asta însemna un timp prea scurt. Nava trebuia să se anunțe, dar chiar și dacă se dovedea a avea numai bune intenții, o oprire scurtă de afaceri, de exemplu, efectul asupra societății era incalculabil. Toată lumea cunoștea necazurile declanșate de sosirea *Pelicanului impietății.* Când ultranauții s-au mutat pe orbită, a fost mare agitație. Spionii au subminat schimburile profitabile.

Orașele au făcut tot felul de manevre să-și mențină prestigiul, s-au întrecut pentru o fărâmă de tehnologie. Au existat uniri pripite și, deopotrivă, separări pripite. Un secol mai târziu, vechile animozități mocneau la suprafața unor cordiale politici inter-orășenești.

Nici acum nu va fi altfel.

— Uite ce e, spuse Mina, nu se poate să fie chiar atât de rău. Poate că nici nu vor vrea să vorbească cu noi. În urmă cu șaptezeci de ani, o navă a trecut prin sistem și ne-a cerut permisiunea?

Naqi era de acord, se scrisese într-un articol despre asta.

— Aveau probleme la motor, sau ceva de genul ăsta. Dar experții afirmă că de data asta nu e așa.

— Atunci, au venit pentru comerț. Ce avem să le oferim acum și nu am avut data trecută?

— Nu prea multe, bănuiesc.

Mina aproba cu subînțeles.

— Probabil câteva opere de artă care nu vor putea călători prea bine. Vrea cineva niște simfonii de zece ore, cântate la flaut cu nasul?

Se strâmbă.

— Se presupune că asta este cultura mea, dar nici măcar mie nu-mi place. Ce altceva mai avem? O groază de descoperiri despre jongleri, care fără îndoială au fost copiate de zeci de ori. Tehnologie, medicină? Las-o baltă.

— Cu siguranță ei cred că noi avem ceva pentru care merită să vină aici, spuse Naqi. Indiferent despre ce e vorba, va trebui să așteptăm și să vedem, nu-i așa? Sunt numai doi ani.

— Probabil, pentru tine asta înseamnă mult timp, spuse Mina.

— De fapt...

Mina îngheță.

— Privește!

Departe, sub ele, o scânteie trecu în noapte, din ce în ce mai multe, o întreagă escadrilă strălucitoare. Spirite-mesager, își dădu seama Naqi, dar nu mai văzuse niciodată atât de multe laolaltă, pornite evident în aceeași misiune. Pe fundalul întunecat al oceanului, luminile păreau hipnotizante: șerpuiau, se încolăceau, își schimbau locul și din când în când se îndepărtau de grupul central, după care se arcuiau și reveneau în formație. Din nou, un spirit urcă până la înălțimea dirijabilului și

zăbovi câteva clipe înainte de a se întoarce printre celelalte. Roiul se îndepărtă, devenind o minge de licurici, apoi doar o pată globulară palidă. Naqi stătu de veghe până când se asigură că ultimul spirit a dispărut în noapte.

— Pfiu! făcu Mina încet.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva?

— Niciodată.

— E puțin ciudat că au apărut exact în această noapte, nu ți se pare?

— Nu fi bleagă, o apostrofă Mina. Jonglerii nu-și pot da seama de prezența noastră.

— Nu știm sigur. Oamenii aud cu câteva ore înainte de venirea navei. Timp berechet pentru ca vreunul să fi înotat.

Mina era de acord cu sora sa.

— Totuși, de obicei fluxul de informații nu este atât de tranșant. Jonglerii stochează modele, dar rareori aceștia dau vreun semn că au înțeles conținutul real. Avem de-a face cu un sistem biologic absurd de arhivare, un muzeu fără custode.

— Ăsta e punctul tău de vedere.

— Mi-ar plăcea să fie altfel, spuse Mina, scuturând din umeri.

— Păi, crezi că ar trebui să îi urmărim? Știu că nu putem detecta spiritele de la orice distanță, dar am putea să ne ținem după ei câteva ore, înainte de a ni se termina bateriile.

— Nu am afla mare lucru.

— Nu vom ști până nu încercăm, insistă Naqi, scrâșnind din dinți. Haide, ar trebui să merite, nu-i așa? După părerea mea, roiul s-a mișcat mai încet decât un spirit individual. Am avea suficient pentru un raport, nu-i așa?

Mina scutură din cap.

— Nu avem decât o singură observație, o speculație. Știi că nu putem publica așa ceva. Și, oricum, presupunând că roiul ar avea vreo legătură cu nava, vor mai fi sute de priveliști similare în noaptea asta.

— M-am gândit că ne va mai distrage atenția de la știri.

— Poate. Dar ne-ar îndepărta nepermis de mult de la ținta noastră.

Mina coborî vocea, făcând un efort evident de a părea rațională.

— Uite ce e, îți înțeleg curiozitatea. Și eu sunt curioasă. Dar e posibil să fi fost ori pură întâmplare, ori parte dintr-un eveniment

global, pe care oricine l-ar fi putut studia. În oricare dintre aceste cazuri, nu putem contribui cu nimic folositor, așa că am putea foarte bine să o lăsăm baltă.

Își frecă semnele de pe antebraț, urmând modelele Paisley de cozi și spirale în culori sclipitoare.

— În plus, sunt obosită, vor urma câteva zile aglomerate. Cred că ar trebui să ne mulțumim cu ce avem, de acord?

— Bine, acceptă Naqi.

— Îmi pare rău, dar sunt sigură că ne-am pierde timpul degeaba.

— Am spus bine.

Naqi se ridică și se îndreptă spre pasarela care traversa în lungime spatele dirijabilului.

— Unde te duci?

— La culcare. Cum ai spus și tu, urmează o zi grea. Am fi fraiere să pierdem timpul alergând după o fantomă, nu-i așa?

Ieșiră din zona moartă la o oră după ce se crăpă de ziuă. Marea se umplu cu tot mai multe forme de viață plutitoare, devenind cețoasă și inertă. Un kilometru și ceva mai încolo, se vedeau semnele amenințătoare ale structurii: un eleșteu albastru-verzui cu maluri vâscoase și suprafețe întinse de alge marine. Păreau măruntaiele pe jumătate digerate ale unor monștri marini gata de luptă.

După un alt kilometru, viața plutitoare devenise o masă vegetativă densă, puțind a saramură și varză stricată. După încă un kilometru, se întărise în așa fel încât marea de dedesubt era vizibilă doar pe alocuri. Aerul de deasupra masei dense era jilav, fierbinte și înțepător, plin de substanțe microscopice iritante. Masa densă în sine avea o curioasă mișcare înșelătoare, plutea, se răsucea și se rotea în funcție de fluxul și refluxul unor sisteme de curenți ciudat localizate. De parcă mai multe linguri invizibile mestecau într-un bol mare cu spanac. Chiar și umbra dirijabilului, împinsă de soare cu mult înaintea acestuia, avea o oarecare influență asupra mișcării materialului. Biomasa de jongleri se agita și se sucea să scape din umbră, iar deosebita tenacitate a mișcării îi aminti lui Naqi de o caracatiță pe care o văzuse în acvariul habitatelor terestre din Umingmaktok, strecurându-se printre găurile mici din închisoarea sa de sticlă.

Ajunseră exact în centrul masei dense circulare. Aceasta se împrăştie în toate direcţiile, înconjurată de o fâşie îndepărtată de apă strălucitoare. De parcă dirijabilul venise să se odihnească deasupra unei insule la fel de fixe şi străvechi ca orice alt element geologic. Insula chiar avea un soi de relief: movile, creste şi văi sculptate în textura scârboasă a straturilor biomasei. Dar pe Turquoise se aflau puţine insule, îndeosebi la această latitudine, iar nodul jonglerilor avea doar câteva zile vechime. Sateliţii îi detectaseră creşterea cu o săptămână în urmă, iar Mina şi Naqi fuseseră trimise să investigheze. Aveau instrucţiuni stricte să planeze deasupra insulei şi să lanseze o mulţime de senzori ficşi. Dacă nodul dădea semne neobişnuite, de pe Umingmaktok urma să fie trimisă cu un dirijabil de mare viteză o echipă mai experimentată. Majoritatea nodurilor se dispersau în douăzeci sau treizeci de zile, aşa că se impunea o stare de alertă permanentă. Puteau fi trimişi chiar şi înotători antrenaţi, dornici să plonjeze în mare şi să-şi deschidă mintea pentru comuniunea cu străinii. Gata, aşa cum spuneau ei, *să cunoască* oceanul.

Dar, pentru început, existau câteva şanse ca nodul acesta să se dovedească mai degrabă interesant decât excepţional.

— Neaţa, salută Mina, când Naqi veni în apropierea ei. Curăţa teaca senzorului pe care îl ridicase mai devreme, aduna mucusul verde lipit de ceramica în formă de lacrimă. Într-un final, toate artefactele umane cădeau pradă atacului biologic al oceanului, deşi ceramica era cel mai rezistent material.

— Eşti veselă, spuse Naqi, străduindu-se ca afirmaţia ei să sune ca o constatare şi nu ca o sentinţă.

— Tu nu? Nu toată lumea are ocazia să studieze un nod aşa de aproape. Profită din plin, surioară. Ştirile primite aseară nu schimbă cu nimic ce trebuie să facem astăzi.

Naqi îşi frecă nasul cu palma. Acum, că dirijabilul se afla deasupra nodului, numeroase organisme aeriene ajungeau în plămânii ei, la fiecare inspiraţie. Mirosul semăna a amoniac şi vegetaţie în curs de descompunere. Era nevoie de un efort intens de voinţă ca să nu-şi frece într-una ochii.

— Vezi ceva neobişnuit?

— E cam devreme să mă pronunţ.

— Asta înseamnă că nu.

— Naqi, fără sonde nu poți să afli mare lucru.

Mina aruncă un pământuf într-un sac de colectare, etanșeizându-l. După aceea, aruncă sacul într-o găleată aflată între picioarele sale.

— A, așteaptă. Am mai văzut un roi, după ce te-ai dus la culcare.

— Parcă tu erai cea care se plângea de oboseală. Mina scoase un pământuf curat și frecă energic pata verzuie de pe senzor.

— Mi-am ridicat mesajele, atâta tot. Am mai încercat o dată azi dimineață, dar suspendarea nu fusese încă ridicată. Am primit câteva semnale radio pe unde scurte, de la orașele mai apropiate, dar transmiteau un mesaj înregistrat de la Consiliul Fulgilor: rămâneți pe frecvență și nu intrați în panică.

— În cazul ăsta, să sperăm că nu vom găsi nimic important aici, pentru că nu vom fi în stare să raportăm.

— Sunt hotărâți să ridice în curând suspendarea mesajelor. Între timp, cred că avem destule măsurători de făcut. Ai găsit programul de baleiere în spirală din cutia electronică a dirijabilului?

— Nu am căutat încă, răspunse Naqi, convinsă că Mina nu mai pomenise vreodată de așa ceva. Dar cu siguranță pot face un program în câteva minute.

— Ei, hai să nu pierdem mai mult timp decât este necesar. Ține!

Îi oferi zâmbind pământuful plin de murdărie.

— Fă tu asta, iar eu merg să caut programul.

După un moment de ezitare, Naqi luă pământuful.

— Desigur. Sarcini prioritare pe măsura aptitudinilor, nu-i așa?

— Nu asta am vrut să spun, o liniști Mina. Uite ce e, hai să nu ne certăm, da? Până aseară eram cele mai bune prietene. M-am gândit doar că ar fi mai rapid...

Se opri și ridică din umeri.

— Știi la ce mă refer. Știu că mă consideri vinovată pentru că nu am urmărit spiritele, dar nu am avut încotro, trebuia să venim aici. Înțelegi, da? În orice altă situație...

— Înțeleg, consimți Naqi, dându-și seama că părea ursuză și copilăroasă, că se juca prea mult de-a sora îmbufnată.

Cel mai rău era că știa că Mina are dreptate. În zori totul părea mai clar.

— Înțelegi? Pe bune?

Naqi încuviință din cap, simțind euforia perversă care venea odată cu recunoașterea înfrângerii.

— Da. Pe bune. Ar fi fost o greșeală să le urmărim.

— Să știi că am fost tentată, oftă Mina. Doar că nu am vrut să vezi cât eram de tentată, altfel ai fi găsit un mod de a mă convinge.

— Sunt atât de convingătoare?

— Nu te subestima, surioară. Eu nu te-aș subestima niciodată.

Mina făcu o pauză și luă înapoi pământuful.

— Termin eu aici. Poți să te ocupi de programul de baleiere?

Naqi zâmbi. Se simțea mai bine acum. Tensiunea dintre ele va mai pluti o perioadă, până să dispară, dar cel puțin lucrurile stăteau mai bine. Mina avea dreptate despre altceva: erau cele mai bune prietene, nu doar surori.

— O să mă ocup.

Naqi intră prin perdeaua ermetică în răcoarea produsă de aerul condiționat din nacelă. Închise ușa, se frecă la ochi și apoi se așeză la postul de navigare. Dirijabilul zburase singur de la Umingmaktok, adaptându-și itinerarul pentru a profita de curenții de aer și fronturile atmosferice. Acum se afla în modul planare: o dată sau de două ori pe minut, motoarele electrice torceau, stabilizând dirijabilul împotriva rafalelor de vânt generate de microclimatul de deasupra nodului jonglerilor. Deschise programul navei și un meniu cu opțiuni apăru pe ecran. Meniul vibra. Naqi bătu cu degetul în ecran până când acesta se liniști. După aceea, derula celelalte secvențe de zbor, dar nu exista nici un program de rotire încărcat în setul electronic obișnuit. Scotoci prin fișiere, dar nici acolo nu găsi nimic de folos. Se pregătea să încropească, în caz de nevoie, ar fi putut scrie o rutină în jumătate de oră, dar își aminti că, odată, copiase în evantai niște fișiere electronice. Habar nu avea dacă se mai aflau acolo sau dacă în memoria cache ar găsi ceva folositor, dar probabil merita să caute. Evantaiul stătea închis pe un scaun, cu siguranță lăsat acolo de Mina, după ce a verificat că suspendarea mesajelor era încă în vigoare.

Naqi înșfacă evantaiul și îl desfăcu în poală. Spre surprinderea ei, era încă activ: în loc de obișnuitele modele colorate, pe ecran erau

afișate mesajele pe care le răsfoise mai devreme.

Privi mai de aproape și se încruntă. Nu erau deloc mesajele ei. Erau mesajele pe care Mina le copiase în evantai noaptea trecută. Naqi simți un ghimpe de vinovăție: ar trebui să închidă evantaiul, sau măcar să închidă corespondența surorii sale și să treacă la partea ei din evantai. Dar nu făcu nici unul dintre aceste lucruri. Spunându-și că oricine ar fi procedat la fel, deschise ultimul mesaj din listă și studie data sosirii acestuia. Sosise aproape în același timp cu ultimul mesaj primit de Naqi.

Mina spusese adevărul, când afirmase că suspendarea continua.

Naqi își ridică privirea. Prin fereastra nacelei putea vedea ceafa surorii sale, mișcându-se în sus și în jos în timp ce verifica vinciurile laterale.

Se uită pe textul mesajului. Nu era nimic deosebit, doar un buletin informativ de la unul dintre grupurile de discuții speciale despre jongleri. Ceva legat de chimia neuro-transmițătorului.

Închise buletinul și se întoarse în lista de mesaje primite. Își spuse că până acum nu făcuse nimic rușinos. Dacă ar închide acum corespondența Minei, nu ar avea nimic pentru care să se simtă vinovată.

Dar un nume pe care îl recunoscu se evidenție în lista de mesaje: Dr. Jotah Sivaraksa, managerul proiectului Stăvilarul. Bărbatul pe care îl întâlnise în Umingmaktok, strălucind de vitalitate după schimbul anual de tenii. Ce treabă avea oare Mina cu Sivaraksa?

Deschise mesajul și îl citi.

Era exact ce se temuse, dar nu îndrăznise să creadă.

Sivaraksa răspundea la solicitarea Minei de a lucra la proiectul Stăvilarul. Tonul mesajului era familiar, contrastând puternic cu scrisoarea de afaceri primită de Naqi. Sivaraksa o informa pe sora ei că solicitarea sa fusese apreciată favorabil și, deși mai erau unul sau doi candidați de luat în considerare, Mina părea în acel moment cel mai convingător. Chiar dacă nu va fi cazul, continua Sivaraksa, și asta era puțin probabil, numele ei va fi în capul listei dacă vor mai apărea posturi libere. Pe scurt, i se garanta mai mult sau mai puțin șansa de a lucra într-un an la proiect.

Naqi mai citi o dată mesajul, poate mai era vreun detaliu subtil, care să pună totul într-o lumină diferită, mai blândă.

Apoi închise evantaiul, simțindu-se profund mânioasă. Îl puse exact în locul unde fusese. Mina băgă capul prin perdeaua ermetică.

— Cum merge treaba?

— Bine, răspunse Naqi. Vocea îi sună chiar și ei goală de orice emoție.

Era buimacă și tăcută. Dacă s-ar fi opus ca sora ei să candideze pentru același post ca și ea, Mina i-ar fi spus că este o ipocrită... dar erau mai multe de luat în considerație. Naqi nu a criticat niciodată pe față proiectul, cum a făcut sora ei.

— În schimb, Mina nu a pierdut nici o ocazie de a acuza deopotrivă proiectul și personalitățile din spatele acestuia.

Asta era ipocrizie curată.

— Ai meșterit rutina aia?

— Aproape, răspunse Naqi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, se forță Naqi să zâmbească. Nu. Lucrez la detalii. E gata în câteva minute.

— Bun. Abia aștept să începem baleierea. O să obținem niște informații foarte frumoase, surioară. Și cred că ăsta va fi un nod important. Poate cel mai mare în acest sezon. Nu te bucuri că ne-a ieșit în cale?

— Sunt cea mai fericită, spuse Naqi și se întoarse la treaba sa.

Treizeci de sonde specializate atârnau de cablurile telemetrice în exteriorul nacelei, bălăbănindu-se ca brațele otrăvitoare ale unei grotești meduze aeriene. Sondele adulmecau aerul la câțiva metri deasupra biomasei jonglerilor sau treceau razant peste suprafața verde și neclară a formațiunii. Niște undițe cu plumb pătrunseseră în marea de sub masa densă, sorbind adâncimile infestate cu organisme de la zeci de metri adâncime. Structuri mai mari, echipate cu radar, se vârâseră în interiorul nodului, în nucleele dense de biomasă compactată sau în găurile imense și canalele cu funcții misterioase, în timp ce sonarul întocmea topologia numeroaselor și rezistentelor cabluri organice care plonjau în întuneric, ca niște cordoane ombilicale

legând nodul de fundul mării. Nodurile mai mici își extrăgeau mare parte din energie din lumina solară și descompunând zaharurile și grăsimile din alte microorganisme plutitoare, dar formațiunile mari, cu un nivel mai mare de procesare a informațiilor și, deci, nevoi mai mari se așezau deasupra faliilor marine și ale rifturilor active de pe fundul oceanului, ajungând la kilometri adâncime. Apa rece era pompată în jos printr-un cordon cu ajutorul unor mișcări peristaltice, era încălzită prin circulația în mediul termal supraîncins de vulcanii subacvatici, apoi pompată înapoi la suprafață.

În toată această activitate de sondare, organismul în sine era foarte puțin afectat. Biomasa simțise apropierea sondelor și se repoziționase astfel încât să permită înaintarea fără o prea mare rezistență, chiar și pentru acele coase lăsate în apă. Se consuma, evident, energie pentru a evita deteriorarea organismului și, prin urmare, măsurătorile au avut cu siguranță un efect asupra eficienței prelucrării informației din nod. Totuși, efectul era probabil mic și, întrucât nodul își schimba deja în mod constant arhitectura, uneori intenționat, alteori datorită unor factori din mediul înconjurător, părea să nu existe motiv de îngrijorare pentru daunele produse de investigatorii umani. În fond, mare parte din treabă se baza pe ghicit. Deși echipele de înotători aflaseră foarte multe despre informațiile cifrate ale jonglerilor minții, aproape totul despre ei, cum și de ce stocau modelele neurale, și în ce măsură modelele erau supuse postprocesării ulterioare, rămăsese un mister. Și erau doar întrebările mai la îndemână. Dincolo de acestea se aflau secretele adevărate, pe care toți voiau să le descopere, dar pentru moment depășeau limita studiului teoretic posibil. Ce ar afla azi nu ar putea face lumină în aceste cotloane. De obicei, o singură informație sau măsurătoare nu putea dovedi sau infirma nimic, dar mai târziu putea juca un rol vital în înlănțuirea unui argument, chiar și numai în înclinarea balanței distribuției statistice mai aproape de o ipoteză sau alta. Așa cum Naqi își dăduse seama de mult timp, știința era un proces social, de grup, și, deopotrivă, ceva determinat de momentele minunate ale descoperirii personale.

Era ceva la care lua parte cu mândrie.

Baleierea în spirală continua fără evenimente deosebite, iar dirijabilul pufăia, descriind încet un cerc larg. Dimineața făcu loc

după-amiezii, după care soarele începu să coboare spre orizont, colorând cerul în portocaliu printre crăpăturile din stratul de nori. De ore întregi, Naqi și Mina studiau rezultatele primite, scanările tot mai apropiate ale nodului apărând pe ecranele din nacelă. Comentau destul de cordial rezultatele, dar Naqi nu se putu împiedica să nu se gândească la trădarea Minei. Îi făcea o plăcere răutăcioasă să testeze până unde va merge sora ei cu minciuna, aducând în mod deliberat conversația în jurul Dr. Sivaraksa și proiectului condus de el.

— Sper să nu ajung și eu ca birocrații ăia inutili, spuse atunci când discutau direcțiile în care puteau evolua carierele lor. Știi tu, ca Sivaraksa.

O privea cu atenție pe Mina, care nu se deconspira încă.

— Am citit articolele lui mai vechi, cândva era destul de bun. Și uită-te acum la el.

— E ușor de spus, dar pun pariu că nu-i place să stea departe de prima linie, cum nu ne-ar plăcea nici nouă. Dar cineva trebuie să conducă proiectele mari. Nu ai prefera să fie cineva care măcar *a fost* un om de știință?

— S-ar zice că îi iei apărarea. Mai urmează să-mi spui că Stăvilarul ți se pare o idee bună.

— Nu iau apărarea lui Sivaraksa. Spun doar că...

O privi pe sora ei, cuprinsă brusc de suspiciune. Ghicise că Naqi știa?

— Nu contează. Sivaraksa se poate lupta singur. Noi avem treabă.

— Oricine ar putea crede că schimbi subiectul.

Dar Mina ieșise deja din nacelă, să mai verifice o dată echipamentul.

La apus, dirijabilul ajunse în perimetrul nodului, încheie o orbită, apoi începu să cerceteze iar interiorul. La trecerea peste zonele cartografiate anterior, pe ecrane erau evidențiate schimbările produse în timp: arcuri și benzi roșii suprapuse pe structurile verzi și turcoaz cartografiate. Majoritatea schimbărilor erau minore: un gol deschis aici sau închis dincolo, o mică modificare în topologia rețelei, ca să se rezolve o strangulare între subnodurile agitate, răspândite în jurul insulei plutitoare. Alte schimbări aveau o funcție mai misterioasă, dar corespundeau celorlalte studii. Fuseseră studiate la rezoluție mărită,

iar informaţiile stocate în ordinea importanţei şi trecute în jurnalul de bord.

Părea că nodul este mare, dar în nici un caz neobişnuit.

Noaptea veni la fel de repede cum se întâmpla mereu la această latitudine. Mina şi Naqi făceau cu schimbul, una dormea două-trei ore, în timp ce cealaltă supraveghea mecanismele de citire. Într-o perioadă de acalmie, Naqi urcă în vârful dirijabilului şi mai încercă o dată antena, şi pentru o clipă se bucură văzând că sosise un mesaj nou. Dar mesajul în sine se dovedi o declaraţie venită de la Consiliul Fulgilor, în care se spunea că suspendarea va continua cel puţin pentru încă două zile, până la terminarea „crizei" actuale. Se făceau aluzii la perturbarea ordinii civile în două oraşe, în care se declarase stare de asediu, şi se cerea ignorarea tuturor surselor de ştiri neoficiale referitoare la natura navei ce se apropia.

Naqi nu era surprinsă să afle de existenţa problemelor, ci doar de întinderea acestora. Instinctele îi spuneau să aibă încredere în politica guvernului. Problema, cel puţin din punctul de vedere al guvernului, era că nu se cunoştea exact încă nimic despre natura navei, şi astfel sinceritatea lor dădea de bănuit că ascund ceva. Ar fi fost mult mai bine să inventeze o minciună plauzibilă, care putea fi modelată încet spre adevăr odată cu trecerea timpului.

Mina se trezi după miezul nopţii să îşi înceapă tura. Naqi se duse la culcare şi visă sporadic, văzând cu ochii minţii pete şi bare roşii plutind pe fundalul unui verde amorf. Se uitase prea intens la mecanismele de citire, prea mult timp.

Mina o trezi agitată, înainte de a se crăpa de ziuă.

— Acum eu sunt cea care are veşti, spuse ea.

— Ce e?

— Vino să vezi cu ochii tăi.

Naqi se ridică din hamac, nu era nici odihnită, nici entuziasmată. În lumina slabă din cabină, fungii Minei străluceau cu intensitate deosebită: nişte forme abstracte detaşate, ce doar lăsau să se ghicească prezenţa ei.

Naqi urmă formele pe balcon.

— Ce e, mai spuse ea o dată, fără să se străduiască măcar să sune ca o întrebare.

— S-a schimbat ceva.

Naqi se frecă la ochi de somn.

— La nod?

— Privește. Jos. Chiar sub noi.

Naqi își strivi stomacul de balustradă, aplecându-se cât de mult îndrăznea. Nu simțise vreo ameţeală până când au aruncat undițele cu senzori, după care brusc a existat o conexiune fizică între dirijabil și sol. Oare era doar imaginația ei, sau dirijabilul coborâse singur la aproape jumătate din altitudinea anterioară, strângând și firele în același timp?

Lumina de la miezul nopții era de un gri lăptos, fantomatic. Peisajul încreţit și umbros al nodului căpăta un gri sumbru, contopindu-se cu plafonul de nori. Naqi nu remarcă nimic deosebit, în afară de faptul că erau surprinzător de aproape de suprafață.

— Uită-te *bine* în jos, spuse Mina.

Naqi se aplecă peste balustradă și mai mult decât îndrăznise mai devreme, ridicându-se pe vârful degetelor. De-abia atunci văzu: chiar sub ele se afla un cerc întunecat ciudat, de parcă ar fi fost umbra dirijabilului. Era o zonă circulară de apă de mare, ca o lagună închisă de masa nodului. Malurile abrupte ale biomasei jonglerilor, cu centrul său gri închis, înconjurau laguna. Naqi o studie în tăcere. Sora sa va critica orice va spune.

— Cum ai văzut-o? întrebă în cele din urmă.

— Cum am văzut-o?

— Nu poate avea mai mult de douăzeci de metri lățime. Un punct ca ăsta nu prea apare pe harta topografică.

— Naqi, nu înțelegi. Nu eu am condus dirijabilul aici. A apărut sub noi, în timp ce ne mișcăm. Ascultă motoarele. *Încă* ne mișcăm. Gaura vine după noi. Mai precis, ne urmărește.

— Probabil reacționează la senzori.

— I-am strâns. Nu mai avem nimic la treizeci de metri de suprafață. Nodul reacționează la noi, Naqi, la prezența dirijabilului. Jonglerii știu că suntem aici, și ne trimit un semnal.

— Poate așa e. Dar nu e treaba noastră să interpretăm acel semnal. Suntem aici doar ca să facem măsurători, nu ca să interacționăm cu jonglerii.

— Atunci a cui treabă este? întrebă Mina.

— Trebuie să-ți spun pe litere? A specialiștilor din Umingmaktok.

— Ei nu vor ajunge aici la timp. Știi cât durează un nod. Până încetează suspendarea mesajelor, până ajunge aici corpul de experți înotători, vom sta pe o pată neagră și nimic mai mult. Este o descoperire importantă, Naqi. Este cel mai mare nod din acest sezon și face o încercare deliberată și clară de a invita înotătorii.

Naqi coborî de pe grilaj.

— Nici să nu te gândești.

— M-am gândit toată noaptea la asta. Nu e doar un nod mare. Se întâmplă ceva, de aceea a fost atât de mare activitatea spiritelor. Dacă nu înotăm aici, s-ar putea să pierdem o ocazie unică.

— Și dacă înotăm, încălcăm toate regulile. Nu suntem pregătite pentru asta, Mina. Chiar dacă aflăm câte ceva, chiar dacă jonglerii binevoiesc să comunice cu noi, am fi ostracizate de întreaga comunitate științifică.

— Asta depinde de ce aflăm, nu-i așa?

— Nu face asta, Mina. Nu merită.

— Nu vom ști dacă merită sau nu până nu încercăm, de acord?

Mina întinse mâna.

— Uite ce e. Pe de o parte, ai dreptate. Sunt șanse să nu se întâmple nimic. În mod normal, trebuie să le oferi un cadou, un puzzle sau ceva bogat în informații. Noi nu avem nimic asemănător. Probabil că vom intra în apă și nu va fi nici un fel de interacțiune biochimică. În cazul ăsta, nu contează. Nu trebuie să spunem nimănui. Dar dacă aflăm ceva, și nu e important, ei bine, nici în cazul ăsta nu trebuie să spunem nimănui. Doar dacă aflăm ceva semnificativ. Ceva atât de important încât vor fi nevoiți să uite o încălcare minoră a protocolului.

— O încălcare minoră...? repetă Naqi, aproape râzând de îndrăzneala Minei.

— Ideea e, surioară, că avem numai de câștigat. Este o ocazie care ni se servește pe tavă.

— Ai putea spune, de asemenea, că ni s-a oferit ocazia de a o da spectaculos în bară.

— Spune-i cum vrei. Eu știu ce văd.

— Mina, este prea periculos. Au murit oameni...

Naqi se uită la modelele făcute de fungii Minei, evidenţiate de tatuajele acesteia.

— Ai avut un scor de compatibilitate mare. Asta nu te îngrijorează deloc?

— Scorul este doar o poveste de speriat copiii care nu se poartă frumos. „Mănâncă-ţi toate legumele sau marea te va înghiţi pentru totdeauna." Mă gândesc la fel de serios ca şi la monstrul din Thule sau înecul lui Arviat.

— Monstrul din Thule este doar o glumă, iar Arviat nu a existat niciodată. Dar ultima dată când am verificat, scorul de compatibilitate era un fenomen acceptat.

— Este un subiect de cercetare acceptat. E o mică diferenţă.

— Nu despica firul în patru...

Mina părea că nu auzise nimic din ce spusese Naqi. Vocea ei era distantă, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Avea o cadenţă monotonă.

— Acum este prea târziu chiar şi să mă gândesc la asta. Dar până în zori nu mai e mult. Cred că în zori se va mai afla aici.

Trecu pe lângă Naqi.

— Unde te duci?

— Să dorm puţin. Trebuie să fiu în formă. Şi tu la fel.

Atinseră laguna, împroşcând uşor apa. Naqi rămase o clipă sub apă, înainte de a ieşi la suprafaţă, ţinându-şi răsuflarea. La început, trebui să facă un efort conştient de a-şi relua respiraţia: aerul de deasupra apei era saturat de organisme microscopice, astfel încât era posibil să te îneci. Mina, aflată şi ea la suprafaţă, sorbea entuziasmată aerul, de parcă ar fi vrut ca micile creaturi să-i invadeze plămânii. Ţipă, încântată de răcoarea bruscă. Când şi-au recăpătat amândouă echilibrul, rămânând cu umerii deasupra apei, Naqi a fost în sfârşit în stare să evalueze situaţia. Vedea totul printr-o ceaţă înţepătoare de lacrimi. Nacela plutea deasupra lor, şovăind sub balonul imens. Pluta de salvare lansată era nouă-nouţă, garantată să reziste o sută de ore la un atac biologic moderat. Asta în largul oceanului, unde densitatea organismelor jonglerilor era mult inferioară celei din mijlocul unui nod important. Aici, învelişul putea dura numai câteva zeci de ore înainte de a fi distrus.

Încă o dată, Naqi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se retragă. Încă mai avea timp. Încă nu se stricase nimic. Într-un minut, s-ar putea întoarce pe plută și apoi în dirijabil. Poate că Mina nu o va urma, dar nu trebuia să fie complice la acțiunile surorii sale. Dar Naqi știa că nu ar fi în stare să se întoarcă. Acum, că ajunsese atât de departe, nu putea da semne de slăbiciune.

— Nu se întâmplă nimic, spuse.

— Suntem în apă doar de un minut, răspunse Mina.

Amândouă purtau costume negre de neopren. În caz de nevoie, costumele puteau pluti, după secvența potrivită de comenzi tactile, zeci de balonașe se umflau în jurul pieptului și umerilor, fiind destul de ușor să te menții la suprafață. Oricum, dacă jonglerii inițiază contactul, costumele dispar în câteva minute. Înotătorii care luaseră de mai multe ori contact cu ei înotau adesea goi sau aproape goi, dar nici Naqi, nici Mina nu era încă pregătite pentru acel nivel de predare degradantă la asaltul oceanului. După un alt minut, apa nu mai părea rece. Prin stratul de nori, soarele ardea obrajii lui Naqi. Grava linii strălucitoare furioase pe suprafața verzuie a lagunei, linii care se răsuceau și se schimbau în niște forme caligrafice trecătoare, de parcă ar fi transmis un mesaj secret. Apa calmă clipocea încet lângă ele. Pereții lagunei erau mase înalte de un metru de vegetație pufoasă, ca malurile abrupte ale unui râu. Din când în când, Naqi simțea ceva ca niște tufișuri moi la picioarele ei, un fel de frunze sau ierburi de mare. La început, tresărea când le atingea, dar după un timp acestea deveniră ciudat de moi. Uneori, ceva îi lovea o mână sau cealaltă, apoi se îndepărta jucăuș. Când își ridică mâinile din apă, niște fire verzui subțiri îi atârnau de degete, ca resturile sfâșiate ale unor mănuși scumpe. Materialul verde alunecă înapoi în apă. O gâdilă printre degete.

— Încă nu s-a întâmplat nimic, spuse Naqi, de data asta mai încet.

— Te înșeli. Linia țărmului a venit mai aproape.

Naqi privi într-acolo.

— Este doar un truc de perspectivă.

— Te asigur că nu este.

Naqi privi înapoi, spre pluta de salvare. Se îndepărtaseră cinci sau șase metri de ea. Oricum, pluta nu le mai oferea acum nici un fel de protecție, de parcă ar fi fost la o milă depărtare. Mina avusese dreptate:

laguna se apropiase de ele, încet, uşor. Dacă atunci când au intrat, laguna avea douăzeci de metri lăţime, acum era probabil cu o treime mai mică. Încă mai aveau timp să scape, înainte ca pereţii verzi, ceţoşi să le strivească, cu condiţia să se întoarcă imediat pe plută, apoi în siguranţa oferită de nacelă.

— Mina... eu vreau să plec. Nu suntem pregătite.

— Nu trebuie să fim pregătite. Se va întâmpla.

— Nu suntem pregătite!

— În cazul ăsta, consider-o pregătire la locul de muncă.

Mina încerca în continuare să pară excesiv de calmă, dar nu reuşea. Naqi simţi în vocea ei: era ori îngrozitor de speriată, ori îngrozitor de emoţionată.

— Eşti mai speriată decât mine.

— Sunt speriată, recunoscu Mina, speriată că vom strica totul. Speriată că vom pierde această ocazie. Înţelegi? *De asta* sunt speriată.

Ori Naqi plutea mai puţin calmă, ori apa însăşi începu să devină vizibil mai agitată în ultimele momente. Pereţii verzi erau poate la zece metri depărtare, şi nu mai erau structurile perpendiculare care fuseseră înainte. Îşi modificaseră forma, crescând şi complicându-se cu fiecare secundă. Era de parcă priveai un oraş îndepărtat apărând din ceaţă, lăsând să se vadă straturile uluitoare cu detalii hipnotice, mai mult decât puteau ochiul sau mintea să proceseze.

— Nu pare că de data asta ar aştepta un cadou, spuse Mina.

Tuburile şi ţevile ca nişte vene se înfăşurară şi se răsuciră în jurul lor într-o mişcare constantă, care o făcu pe Naqi să se gândească la un circuit enorm, format din bucăţi de plante. Era un circuit viu, neobosit, care nu se aşeza niciodată într-o configuraţie anume. Modelele geometrice ascuţite pâlpâiau din loc în loc, se multiplicau, se amplificau şi se repetau subtil la fiecare mişcare. Formele distincte tridimensionale luau volum pentru scurt timp, de parei ar fi fost verdeaţa cioplită de mâna îndemânatică a unui horticultor. Naqi zări câteva anatomii schimbătoare: amintirea deformată a trupurilor străine care intraseră cândva în ocean, cu un milion sau un miliard de ani în urmă. Un membru cu trei articulaţii aici, scutul încovoiat al unei plăci exoscheletice dincolo. Un cap aproape cabalin topindu-se într-o masă de ochi bulbucaţi. O formă umană dansă rapid în acest haos. Dar

numai o dată. Înotătorii extratereștri erau cu mult mai numeroși decât înotătorii umani.

Naqi știa, aici erau jonglerii minții. Primii exploratori au luat formele amintite drept semn de existență a conștiinței, crezând că masa oceanică era un fel de comunitate a inteligențelor. Nu era greu de făcut această greșeală, care era destul de departe de adevăr. Aceste forme animate te atrăgeau, ca niște coperte stridente de carte. Mintea în sine era capturată numai de urmele înghețate. Singura formă vie de inteligență din ocean se afla în propriul său sistem de administrare.

Era o erezie să crezi altceva.

Dansul formelor deveni prea rapid de urmărit. Luminile pastelate străluceau în adâncul structurii verzi, aprinzându-se și stingându-se. Naqi se gândi la niște lanterne arzând în întunecimea unei păduri. Acum, marginea lagunei devenise neregulată, cu peninsule care se întindeau spre centrul tot mai mic al cercului de apă, în timp ce golfurile înguste rupeau masa mare a nodului. Din peninsule țâșneau lujeri cățărători, cu tulpina groasă, dar ale căror crengi se îngustau tot mai mult, se ramificau într-o ceață dantelată ca o ferigă, deosebit de complexă. Aceasta difracta lumina ca aripile unor libelule. Se închidea deasupra lagunei, formând o boltă sclipitoare. Din când în când, un spirit, sau ceva mai mic, dar la fel de luminos, sărea de pe un mal pe celălalt al lagunei. Alte lucruri mai sclipitoare se mișcau prin apă ca niște pești-cercetători. Organismele microscopice se detașau de frunzișul și lujerii mai mari, grupându-se sub formă de nori. Fremătau aproape de piele, de pleoapele sale. Tușea la fiecare inspirare. Jonglerii minții aveau gust rău, de medicament. Erau înăuntrul ei, îi invadau corpul.

Întră în panică. De parcă în mintea ei fusese atins un mic întrerupător. Toate celelalte griji dispărură deodată. Trebuia să iasă imediat din lagună, indiferent ce ar gândi Mina despre ea.

Mai mult zvârcolindu-se decât înotând, Naqi încercă să se împingă spre plută, dar de îndată ce senzația de panică își făcu apariția, simți altceva trecând prin ea. Nu paralizie, ci un imens sentiment de apatie. Deveni tot mai greu să se miște, chiar și să respire. Pluta se afla la o distanță imposibilă. Nu mai era în stare să plutească. Se simțea grea, și

când privi în jos văzu că o ceață verde îi învăluise părțile de corp aflate deasupra apei. Organismele se lipeau de materialul costumului.

— Mina, strigă ea, Mina!

Dar Mina o privi doar. Naqi simți că sora ei era cuprinsă de același gen de paralizie. Mina se mișca fără vlagă. În loc de panică, Naqi citi pe fața ei o profundă resemnare și acceptare. Era periculos de calmă.

Mina nu era deloc speriată.

Modelele de pe ceafă îi luminau intens. Ținea ochii închiși. Deja organismele începuseră să-i atace costumul, jupuindu-l de pe carnea ei. Naqi simți că se întâmpla același lucru cu propriul său costum. Nu o durea, pentru că organismele nu îi atacau pielea. Cu mare efort, ridică brațul din apă, studiind straturile de carne palidă și material negru pe cale de a fi dizolvat. Degetele îi amorțiseră complet.

Dar, și Naqi se agăță de acest fapt, oceanul recunoștea caracterul sacru al organismelor, cel puțin al organismelor gânditoare. Lucruri ciudate li s-ar putea întâmpla oamenilor care înoată cu jonglerii, greu de distins dacă era vorba de moarte sau experiențe în apropierea morții. Cu toate acestea, oamenii ieșeau mereu la lumină după aceea, poate schimbați, dar întregi. Indiferent ce li se va întâmpla acum, vor supraviețui. Jonglerii îi trimiteau întotdeauna înapoi pe cei înotau cu ei, chiar și când făceau unele schimbări, rareori acestea erau permanente.

Desigur, cu excepția celor care nu se mai întorceau.

Nu, spuse Naqi în sinea ei. Era o prostie ce făceau, și-ar putea distruge carierele, dar vor supraviețui. Mina obținuse un scor de compatibilitate mare atunci când candidase pentru corpul înotătorilor, dar asta nu însemna neapărat că era în pericol. Scorul doar implica o conexiune neobișnuită cu oceanul. Era ceva încântător.

Acum, Mina dispărea. Nu se mai mișca deloc. Ochii îi erau cu desăvârșire în extaz.

Naqi vru să reziste aceluiași impuls de supunere, dar toată forța o părăsise. Simți aceeași alunecare. Apa îi închise gura, apoi ochii, și într-o clipă o acoperi complet. Era ca o statuie rostogolindu-se spre fundul mării. Simți tot mai multă teamă, apoi deloc. Nu se îneca. Spuma de organisme verzi îi intrase pe gât, pe nări. Nu îi era frică. Avea doar un sentiment profund că se născuse pentru a face asta.

Naqi știa ce se întâmpla, ce *urma* să se întâmple. Studiase destule rapoarte din misiunile înotătorilor. Microorganismele i se infiltrau în tot corpul, i se strecurau în plămâni și în sânge. O țineau în viață și, în același timp, o inundau cu o stare de beatitudine chimică. Mulțimile de creaturi mici căutau drum spre creier, înaintând centimetru cu centimetru pe nervul optic, pe nervul acustic, sau treceau de bariera sânge-creier. Lăsau în urma lor fire subțiri, care se întindeau până în masa mare de organisme ce pluteau în apa din jurul ei. În schimb, aceste organisme stabileau canale purtătoare de informații în masa primară a nodului... Iar nodul însuși era conectat la alte noduri, pe cale chimică și cu ajutorul spiritelor purtătoare. Firele verzi o legau pe Naqi cu întregul ocean. Ar fi durat poate ore ca un semnal din apropierea planetei să ajungă în mintea sa, dar nu conta. Începuse să gândească în ritmul jonglerilor, propriile ei procese de gândire părând inutil de rapide, ca mișcarea unor albine.

Se simți devenind mai mare.

Nu mai era doar un lucru strict, numit *Naqi,* plutind în lagună ca un pește aproape mort. Conștiința de sine se năpustea afară din ea, în toate direcțiile, cuprinzând întâi nodul, apoi apele din jurul lui. Nu știa exact cum ajungea informația la ea. Nu erau reprezentări vizuale, ci mai degrabă o conștiință intensă, detaliată, a spațiului din jur. Conștiința spațiului devenise brusc simțul ei cel mai important.

Bănuia că la asta se refereau înotătorii când vorbeau de *cunoaștere.*

Cunoștea prezența celorlalte noduri dincolo de linia orizontului, semnalele chimice ale acestora inundându-i mintea, fiecare semnal fiind unic și uluitor de bogat în informație. Ca mugetul a sute de mulțimi. Și în același timp *cunoștea* adâncimile oceanului, stânjenii marini de apă rece de sub nod, căldura dătătoare de viață a fisurilor din scoarță. Mai aproape de ea, o *cunoștea* pe Mina. Erau două galaxii vecine într-o mare ciudată. Gândurile Minei se scurgeau în apă, în mintea lui Naqi, și în ele simțea ecoul propriilor sale gânduri, culese de Mina...

Era minunat.

Pentru o clipă, mințile lor orbitară una în jurul celeilalte, *cunoscându-se* una pe cealaltă la un nivel de intimitate la care nici nu visau că este posibil.

Mina... Mă simți?

Sunt aici, Naqi. Nu-i așa că e minunat?

Teama dispăruse complet. În locul ei își făcu apariția un extraordinar sentiment de imanență. Naqi știa, luaseră cea mai bună decizie. Făcuse bine că o urmase pe sora ei. Mina era delicios de fericită, bucurându-se de același sentiment promițător de siguranță și speranță.

După aceea, începură să perceapă alte minți.

Nu se schimbă nimic, dar brusc deveni clar că semnalele zgomotoase din celelalte noduri veneau de la nenumăratele voci individuale, de la nenumăratele fluxuri de informații chimice. Fiecare flux era înregistrarea unei minți care intrase în ocean la un moment dat. Mințile mai vechi, cele intrate în trecutul îndepărtat, erau cele mai slabe, dar erau și cele mai numeroase. Începuseră să sune la fel, formele personalităților stocate se amestecau, fără să conteze cât de diferite, cât de străine, fuseseră la început. Mințile capturate recent erau mai ascuțite și mai pestrițe, ca pietricelele cu forme ciudate de pe plajă. Naqi *cunoștea* înstrăinarea brutală, arhitectura baroc a minții modelate de straniile lanțuri ale întâmplării evoluționare. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era faptul că ajunseseră la un anumit prag de inteligență, și toate, indiferent de motiv, fuseseră atrase de spațiul interstelar, unde îi întâlniseră pe jonglerii minții. Dar asta era ca și cum ai spune că mințile rechinilor și leoparzilor sunt la fel pentru că și unii, și alții evoluaseră pentru a vâna. Diferențele erau atât de mari, încât Naqi își simți propriile procese mentale chinuindu-se să se adapteze.

Dar chiar și asta devenea mai ușor. În mod subtil, destul de încet ca să-și dea seama, organismele din craniul său îi reacordau conexiunile neurale, permițând ca o parte tot mai mare din conștiința ei să se strecoare în ghergheful vast al mării.

Simțea acum sosirile mai recente.

Erau toate minți umane, nestemate sclipitoare distincte. Naqi *cunoștea* un interval mare de timp între prima minte umană și ultima minte străină recognoscibilă. Habar nu avea dacă era vorba de un milion sau un miliard de ani, dar era imens. În același timp, simțea că oceanul dorise cu disperare puțină varietate, dar, deși aceste minți

umane erau bine-venite, ele nu erau suficient de exotice, și abia întrerupeau caracterul monoton.

Minţile erau ca nişte instantanee, îngheţate în conceperea unui singur gând. Ca o orchestră ale cărei instrumente cântau o singură, unică notă. Poate în aceste minţi exista o evoluţie înceată, chinuitoare, simţi un foarte slab indiciu subliminal de schimbare, dar în cazul acesta ar dura secole întregi pentru completarea unui gând... mii de ani pentru completarea celei mai simple declaraţii lăuntrice. Era posibil ca minţile mai noi nici să nu îşi fi dat seama de faptul că fuseseră înghiţite de mare.

Iar acum, Naqi putea percepe o singură minte pâlpâind mai tare decât celelalte.

Era recentă și umană, și ceva o deosebea de restul minţilor. Era o minte deteriorată, de parcă ar fi fost imperfect capturată. Era desfigurată, scotea urlete de durere. Suferise îngrozitor. Încerca să ajungă la ea, tânjea după iubire și afecţiune, căuta ceva de care să se agațe în singurătatea abisală pe care o cunoștea acum.

Imagini fantomatice îi apărură în minte. Ardea ceva. Flăcările se târau prin spaţiile interstiţiale dintr-o structură neagră enormă. Nu știa dacă era o clădire sau un piramidal foc în aer liber.

Auzi ţipete, apoi ceva isteric, care la început păru a fi tot ţipăt, până când îşi dădu seama că era ceva mult mai rău. Era un râset, și pe măsură ce flăcările urcau tot mai sus, cuprinzând totul, înăbuşind ţipetele, râsetul se intensifica.

Crezu că este râsetul unui copil.

Poate doar îşi închipuia, dar această minte era mult mai fluidă decât celelalte. Gândurile ei erau tot încete, mult mai încete decât ale lui Naqi, dar se părea că mintea îşi însuşise mai mult decât partea ei de resurse. Fura cicluri computaţionale din minţile învecinate, înghețându-le într-o stază absolută în timp ce ea completa un singur gând leneș.

Mintea aceasta o îngrijora pe Naqi. Din ea se răspândea durere și furie.

Mina o *cunoștea* și ea. Naqi gustă gândurile Minei și știu că sora ei era la fel de tulburată de prezenţa acelei minţi. Apoi simţi o schimbare în atenţia ei, atrasă de cele două minţi iscoditoare care tocmai intraseră

în mare. Deveni conştientă de amândouă, şi veghea în liniște. După o clipă sau două, mintea se îndepărtă, se întoarse acolo de unde venise.

Ce-a fost asta...?

Simţi răspunsul surorii sale.

Nu știu. O minte umană. Una compatibilă, cred. Cineva care a fost înghițit de mare. Dar acum a dispărut.

Nu, nu a dispărut. Este încă aici. Doar se ascunde.

Milioane de minți au intrat în mare, Naqi. Poate mii de minți compatibile, dacă te gândești la toți străinii veniți înaintea noastră. Cu siguranță, vreun soi rău.

A fost mai mult decât un soi rău. Era ceva de gheață. Și ne-a simțit. A reacționat la noi. Nu-i așa? Simţi ezitarea Minei.

Nu putem ști sigur. Propriile noastre percepții ale evenimentelor nu sunt neapărat demne de încredere. Nici măcar nu pot fi sigură că purtăm această conversație. Poate că vorbesc cu mine însămi...

Mina... Nu vorbi așa. Eu nu mă simt în siguranță.

Nici eu. Dar nu voi lăsa un singur lucru urât să mă sperie fără nici un rost.

După aceea se întâmplă ceva. O relaxare, sentimentul că strângerea exercitată de ocean asupra lui Naqi se mai domolise. Mina şi mugetul distant al celorlalte minţi părură şi mai îndepărtate. Ca şi cum Naqi trecuse la o petrecere zgomotoasă într-o cameră adiacentă liniştită, şi acum se îndepărta tot mai mult de uşă.

Îi tremura corpul. Nu mai simţea acea paralizie mortală. O lumină argintie sclipi deasupra. Fără să fie sigură dacă făcea chiar ea asta, se ridică la suprafaţă, îşi dădea seama că se îndepărta de Mina, dar nu conta decât să scape din mare. Voia să fie cât mai departe posibil de acea minte discordantă.

Ieşi la aer printr-o coajă verde. În acelaşi moment, organismele jonglerilor îi părăsiră brusc corpul. Îşi agită membrele înţepenite şi respiră adânc, panicată. Tranziţia fusese oribilă, dar se terminase în câteva secunde. Se uită în jur, aşteptându-se să vadă pereţii verticali ai lagunei, dar nu zări decât apă. Naqi simţi iar panică. Sări cât putu şi zări o linie verde unduitoare care trebuia să fie perimetrul nodului, poate la jumătate de kilometru depărtare de poziţia ei curentă.

Dirijabilul era o lacrimă argintie îndepărtată, ce părea agăţat de suprafaţa nodului.

În panica ei, nu se gândi imediat la Mina. Nu voia decât să ajungă în siguranţă pe dirijabil, să fie sus. După aceea zări pluta, la vreo sută sau două sute de metri distanţă. Şi ea fusese cumva mutată. Părea îndepărtată, dar accesibilă. Începu să înoate, teama dându-i putere şi scop. De fapt, se afla tot între marginile nodului: apa era tot îngroşată de microorganisme şi parcă înota într-o supă verde rece. Fiecare mişcare era tot mai grea, dar nu trebuia să depună un efort prea mare ca să plutească.

Avusese încredere că jonglerii minţii nu îi vor face rău? Poate. La urma urmei, nu întâlnise deloc minţile *lor,* dacă aceştia *aveau* aşa ceva. Erau doar un sistem de arhivare. Să dai vina pe ei pentru acea minte otrăvită era de parcă ai da vina pe o bibliotecă pentru o carte proastă.

Cu toate acestea, acea minte o descurajase profund. Se întrebă de ce nici unul dintre ceilalţi înotători nu comunicaseră vreodată despre întâlnirile lor cu o astfel de minte. În fond, acum îşi amintea foarte bine de ea, şi aproape ieşise din ocean. Poate că va uita în curând, cu siguranţă vor apărea efecte neurologice, dar în alte împrejurări nimic nu ar fi prevenit-o de experienţele cu un martor sau un sistem inviolabil de înregistrare.

Continuă să înoate şi începu să se întrebe de ce nu ieşise şi Mina la suprafaţă. Sora ei era la fel de înspăimântată. Dar era şi mult mai curioasă, şi mai dispusă să îşi înfrângă temerile. De îndată ce jonglerii slăbiseră strânsoarea, Naqi prinsese ocazia de a părăsi oceanul. Dar dacă Mina alesese să rămână?

Dacă Mina era încă acolo, comunicând în continuare cu ei?

Naqi ajunse la plută şi sări în ea, cu grijă să nu o răstoarne. Observă că era neatinsă. Fusese mişcată din loc, dar nu fusese deteriorată, şi, deşi scutul ceramic avea semne de atac, nişte depuneri verzi pe ici, pe colo, cu siguranţă mai putea fi folosită câteva ore. Sistemele de control protejate împotriva mucegaiului erau încă în stare de funcţionare şi se mai aflau încă în conexiune telemetrică cu dirijabilul.

Naqi ieşise goală din mare. Acum îi era frig şi se simţea vulnerabilă. Scoase o pătură izolatoare din cutia cu provizii a plutei şi se înfăşură în ea. Asta nu o împiedică să tremure, nu o făcu să simtă mai puţină

greață, dar măcar îi oferea o oarecare protecție simbolică împotriva mării.

Se mai uită o dată în jur, dar nici urmă de Mina.

Naqi puse deoparte pătura izolatoare și bătu niște comenzi în matricea cu taste rezistente la apă. Așteptă un răspuns de la dirijabil. Timpul trecu. Dar apoi zări spatele mat argintat al balonului. Dirijabilul se întorcea, oscilând ca un imens balon meteorologic. Se mișca, răspunzând la comanda de întoarcere venită de la plută.

Dar unde era Mina?

Ceva mișcă în apă lângă ea, răsucindu-se în convulsii slabe, vlăguite. Naqi privea, recunoscând cu groază. Se aplecă, încă tremurând, și cu blândețe pescui acel lucru contorsionat. Îl așeză în palmă ca pe un pui de șarpe de mare. Era alb și fragmentat, lung de jumătate de metru. Știa exact ce este.

Era tenia Minei. Însemna că Mina murise.

2.

Doi ani mai târziu, Naqi urmărea o scânteie căzută din ceruri.

Stătea alături de multe sute de spectatori, pe marginea îngrădită a unuia dintre elegantele braţe suspendate din Umingmaktok. Era după-amiază. Orice suprafaţă vizibilă a oraşului fusese curăţată de mucegai şi dată cu un strat proaspăt de vopsea roşie sau verde. Steaguri de culoarea chihlimbarului fuseseră agăţate de-a lungul barelor de metal ce sprijineau braţele conice suspendate în afara impozantei inimi comerciale a oraşului. Majoritatea punctelor de legare la cheu din jurul perimetrului fuseseră ocupate de nave de cargo sau de pasageri, şi multe vase mai mici staţionaseră imediat în apropiere de Umingmaktok. Efectul, pe care Naqi îl observase cu câteva zile în urmă, când venise în oraş, fusese de transformare a oraşului-fulg într-o privelişte sclipitoare, delicat ornamentată. Noaptea aveau loc focuri de artificii. Ziua, prestidigitatorii şi şarlatanii îşi făceau loc în mulţime. Muzicanţi cântând cu nasul la fluier şi dansatori cu tobe dădeau spectacole pe scene improvizate. Kick-boxerii erau aclamaţi în timp ce se mutau de la un ring la altul, urmaţi de inspectori. La tarabele ridicate în grabă, marcate cu fanioane roşii şi galbene, se vindeau răcoritoare, suveniruri şi tatuaje, în timp ce nişte fete drăguţe cu rucsacuri în spate vindeau băuturi şi îngheţată. Copiii ţineau în mâini baloane şi morişti cu emblemele Umingmaktok şi Consiliului Fulgilor, şi mulţi dintre ei aveau feţele pictate, pentru a semăna cu nişte călători spaţiali stilizaţi. Din loc în loc, fuseseră amplasate teatre de păpuşi, având exact acelaşi repertoriu cu poveşti de care îşi amintea şi Naqi din copilărie. Cu toate acestea, copiii erau încântaţi, rămâneau cu gurile căscate la fiecare epopee, indiferent dacă era o poveste mai puţin exactă despre întemeierea lumii, când nava de colonizare fusese curăţată de fiecare gram de metal din ea, sau ceva fantezist, precum înecul lui Arviat. Pentru copii nu conta faptul că o poveste avea bază reală, iar cealaltă era pură mitologie. Pentru ei, ideea că fiecare oraş

care însemna pentru ei „acasă” fusese demontat din burta unei nave lungi de patru kilometri nu era mai mult sau mai puțin plauzibilă decât ideea că, ocazional, marea fura orașe atunci când nu îi mai plăceau. La vârsta aceea, totul era deopotrivă magic și lumesc, și presupuse că puștii nu erau entuziasmați de ideea unor vizitatori nici mai mult, nici mai puțin decât erau de promisiunea unor focuri de artificii, sau de posibilitatea de a primi dulciuri dacă erau cuminți. În afară de copii, mai erau prezente și animale: maimuțe și păsări în cuști, precum și obișnuitele animale de companie scoase la paradă. Unul sau doi servitori se plimbau prin mulțime și uneori o cameră aurie de filmat plutea prin aer, zăbovind ca un ochi singular deasupra vreunei scene interesante. Turcoaz nu mai văzuse o asemenea sărbătoare de la ultimul divorț neplăcut, și rețelele profitau din plin, analizând și re-analizând fiecare firimitură de informație.

De fapt, era exact genul de lucru pentru care Naqi s-ar fi dus pe partea cealaltă a planetei, ca să-l evite. Dar de data asta ceva o atrăgea, și se făcuse luntre și punte ca să scape din Stăvilar într-un moment critic, de altfel, pentru proiect. Putea doar să presupună că era nevoia de a închide un capitol special din viața sa, un capitol început în noaptea dinaintea morții Minei. Detectarea navei ultranauților, știau acum că se numea *Glasul serii,* fusese evenimentul care declanșase suspendarea mesajelor, și din cauza asta cele două încercaseră să înoate cu jonglerii. Prin urmare, ultranauții erau „responsabili” în mod indirect pentru tot ce i se întâmplase Minei. Desigur, era nedrept, dar cu toate acestea Naqi simțea nevoia să fie aici, acum, chiar și numai pentru a asista ea însăși la sosirea vizitatorilor și pentru a vedea dacă într-adevăr sunt monștrii din imaginația sa. Venise la Umingmaktok cu hotărârea stoică de a nu se lăsa pradă isteriei sărbătorii. Totuși, acum, că venise, că se afla în mijlocul mulțimii, îmbătată de zumzetul chimic al emoției umane, cu o tenie proaspătă agățată de peretele intestinului ei, constată că de fapt îi plăcea atmosfera festivă.

Și acum toată lumea observase scânteia căzătoare.

Mulțimea întoarse privirea spre cer, ignorându-i pe muzicieni, magicieni și șarlatani. Fetele cu rucsacuri se opriră și priviră în sus odată cu ceilalți, ferindu-și ochii de lumina strălucitoare din miezul

zilei. Scânteia era nava *Glasul serii,* care se plasase pe orbită în jurul lui Turcoaz.

Cu toţii puteau vedea nava Căpitanului Moreau, cu propriii ochi sau prin intermediul imaginilor captate de camerele de pe orbită sau de telescoapele de la sol. Nava era întunecată şi lucioasă, extraordinar de elegantă. Din când în când, motoarele acesteia pâlpâiau cât să se echilibreze pe orbită.

O astfel de navă putea face unei lumi nişte lucruri îngrozitoare, şi toţi ştiau asta.

Dar, dacă Moreau şi echipajul lui ar fi vrut răul planetei, ar fi avut până acum destule ocazii. Cu doi ani în urmă nu spuseseră nimic, dar acum un an *Glasul serii* transmisese semnalele uzuale de apropiere, cerând permisiunea de a se opri pentru trei sau patru luni. Era o formalitate, nimeni nu îi contrazicea pe ultranauţi, dar era, de asemenea, un semn îmbucurător că intenţionau să joace după regulile obişnuite.

În următorul an existase un flux constant de comunicări între navă şi Consiliul Fulgilor. Oficial, se spunea că mesajele fuseseră desemnate să stabilească un cadru legal de negociere şi schimb om-la-om. Ultranauţii trebuiau să-şi updateze software-ul lingvistic pentru a evita să fie încurcaţi de subtilităţile dialectelor de pe Turcoaz, care, deşi se trăgeau din limba canasiană, conţineau elemente confuze din limba inuită şi thailandeză, relicve ale unui ciudat amestec social al coaliţiei iniţiale de colonizatori.

Naveta decelera până la o viteză ceva mai mare decât viteza sunetului, lăsând în urmă dâre de aer ionizat şi executând agale o spirală deasupra oraşului. Naqi închiriase un binoclu ieftin de la unul dintre vânzători. Lentilele zgâriate sclipeau ca un boboc roz. Se fixă pe navetă, pe forma ei triunghiulară, care se focaliza cu intermitenţe. De-abia când ajunse la două sau trei mii de metri deasupra se putu distinge cu claritate. Era foarte elegantă, un briliant alb pur, care parcă fusese sculptat dintr-un nor. Sub carcasă, maşinării complexe, ventilatoare şi suprafeţe de control, se mişcau prea repede pentru a fi percepute altfel decât ca nişte acţiuni subliminale începătoşate. Privi cum naveta îşi reduse viteza până se opri la aceeaşi altitudine ca a oraşului-fulg. Dincolo de mugetul mulţimii, o masă extatică, ce-şi agita steagurile,

Naqi nu auzi decât un bâzâit enervant, cu o frecvenţă imposibil de perceput.

Naveta se apropia încet. Primise instrucţiuni de amarare pe o platformă învecinată celei unde se adunaseră Naqi şi ceilalţi spectatori. Acum, că se apropiase, devenise evident că naveta era mai mare decât orice alt dirijabil amarat vreodată în oraş. După părerea lui Naqi, era cel puţin pe jumătate cât centrul oraşului. Dar aceasta se strecură cu deosebită delicateţe spre punctul său de amarare. Simbolurile roşii se aprinseră pe corpul alb, acolo unde se aflau camera de presurizare, sabordurile de încărcare şi mufele cordoanelor ombilicale. Se deschiseră câteva pasarele până la nivelul uşilor şi deschizăturilor. Muncitorii, supravegheaţi de inspectori şi oficiali, se căţărară pe grilajele periculoase şi încercară să fixeze parâmele magnetice de corpul navetei. Acestea alunecară însă de pe carcasă. Încercară apoi cu nişte dispozitive adezive, fără a avea mai mult succes. După aceea, muncitorii ridicară din umeri şi făcură nişte gesturi disperate în direcţia navetei.

Vuietul mulţimii se potolise.

Naqi avea o presimţire. Îi privi pe cei din grupul de oficialităţi pornind spre punctul de amarare, conduşi de un tip cu înfăţişare de heruvim, pe care Naqi îl recunoscu, era Tak Thonburi, primarul din Umingmaktok şi preşedintele Consiliului Fulgilor. Tak Thonburi era un obez fericit, cu părul negru lins, ca un semn de întrebare răsturnat, tatuat pe fruntea lui. Obrajii şi fruntea aveau aspect de marmură verde-palid. Lângă el se afla mai slabul Jotah Sivaraksa. Nu era de mirare faptul că Dr. Sivaraksa venise azi aici, întrucât Stăvilarul fusese una dintre activităţile cele mai semnificative ale întregului Consiliu al Fulgilor. Ochii lui gri-metalic străluceau de parcă ar fi studiat neîncetat poziţiile inamicilor şi aliaţilor deopotrivă. Grupul era însoţit de inspectori înarmaţi, în ţinuta de ceremonie şi de trei servitori militari. Punctele lor de articulaţie şi deschiderile senzorilor fuseseră unse cu o grăsime protectoare, pentru a nu putrezi.

Deşi încercară să ascundă asta, Naqi îşi dădu seama că oficialii erau nervoşi. Se mişcau prea siguri de sine, scoţând în evidenţă agitaţia lor.

Semnul roşu de pe uşa de la capătul pasarelei deveni mai strălucitor şi o parte a carcasei se deschise. Naqi se uită pe furiş, dar chiar şi cu

binoclul era greu de distins altceva în afară de o beznă roşiatică. Tak Thonburi şi oficialii săi înţepeniră. O siluetă vagă se ivi din interiorul navetei, zăbovi în prag, după care păşi cu imensă încetineală în lumina soarelui.

Reacţia mulţimii, şi într-o anumită măsură şi a lui Naqi, a fost ambiguă. A existat un moment de uşurare că mesajele primite de pe orbită nu fuseseră minciuni gogonate. Se iscă gălăgie la apariţia Căpitanului Moreau. Tipul era cel puţin cu o treime mai înalt decât orice altă persoană întâlnită vreodată de Naqi, dar şi slab, deopotrivă, constituţia sa fragilă fiind apărată de o structură exterioară ornamentată, de culoarea jadului. Mişcările îl făceau să semene cu o lăcustă inertă.

Tak Thonburi luă primul cuvântul. Vocea sa puternică bubui pe cele şase braţe din Umingmaktok, răsunând pe suprafeţele curbe ale numeroaselor baloane ce menţineau oraşul în aer. Camerele de filmat se repeziră să caute cel mai bun unghi, roind în jurul lui ca albinele în căutarea polenului.

— Căpitane Moreau... Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Tak Thonburi, primarul din Umingmaktok şi preşedintele Consiliului Fulgilor de pe Turcoaz. Vă urăm bun venit, dumitale, echipajului şi pasagerilor sosiţi în Umingmaktok, pe Turcoaz. Aveţi cuvântul meu că vom face tot ce ne stă în putere pentru a vă face cât mai plăcută vizita.

Ultranautul se apropie de oficial. Uşa navetei rămăsese deschisă în urmă. Prin binoclu, Naqi zări nişte holograme roşii întortocheate pe membrele de jad ale scheletului.

Vocea ultranautului bubui cel puţin la fel de tare, dar venea mai degrabă dinspre navetă, decât din sistemul public de adresare din Umingmaktok.

— Cetăţeni ai planetei albastre-verzui...

Căpitanul ezită, apoi atinse uşor una dintre antenele care îi ieşeau din cască.

— Cetăţeni ai planetei Turcoaz... Domnule preşedinte Thonburi... Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă şi pentru permisiunea de a rămâne pe orbită. Vă suntem recunoscători. Aveţi cuvântul meu... în calitate de căpitan al vânătorului de lumină *Glasul serii*... că vom respecta condiţiile generoasei voastre dovezi de ospitalitate. Naqi

observă că gura lui continua să se mişte, chiar şi în pauzele dintre fraze: sistemul de traducere rămânea în urmă. În plus, vă garantez că lumea voastră nu va fi pusă în pericol şi că legea planetei Turcoaz se va aplica ocupanţilor... tuturor persoanelor şi navelor din spaţiul vostru aerian. Traficul dintre nava mea şi lumea voastră va fi autorizat de Consiliul Fulgilor, şi orice membru din consiliu, cu aprobarea consiliului, va putea vizita oricând *Glasul serii,* cu ajutorul... mijlocului de transport potrivit.

Căpitanul făcu o pauză şi privi spre Tak Thonburi. Primarul îşi şterse agitat fruntea, aşezându-şi bucla la locul ei.

— Mulţumesc... Căpitane. Ochii lui Tak Thonburi sclipiră către ceilalţi membri ai comitetului de primire. Condiţiile voastre sunt, desigur, mai mult decât acceptabile. Aveţi cuvântul meu că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a vă sprijini, pe dumneata şi echipajul, că ne vom strădui ca negocierile apropiate legate de comerţ să se deruleze în liniște... şi într-un mod care să permită ambelor părţi să fie mulţumite de rezultate.

Căpitanul nu răspunse imediat, făcând o pauză jenantă. Naqi se întrebă dacă era într-adevăr vina programului sau Moreau voia să-l facă şi mai agitat pe Tak Thonburi.

— Desigur, spuse ultranautul în cele din urmă. Desigur. Sunt de aceeaşi părere... Domnule preşedinte Thonburi. Poate ar fi momentul să îi prezint pe oaspeţii mei?

După această replică, trei figuri noi îşi făcură apariţia din naveta de pe *Glasul serii.* Spre deosebire de ultranaut, aceştia ar fi putut trece drept cetăţeni obişnuiţi ai planetei Turcoaz. Erau doi bărbaţi şi o femeie, de înălţime şi constituţie aproximativ normală, fiecare având părul lung prins la spate cu nişte clame complicate.

Hainele lor erau viu colorate, croite din mai multe bucăţi de material galben, portocaliu, roşu, cafeniu şi diferite combinaţii ale aceloraşi nuanţe calde de apus de soare. Hainele le stăteau umflate, încreţite de briza uşoară de după-amiază. Cei trei membri ai grupului purtau bijuterii de argint, mai multe decât se obişnuia pe Turcoaz. Le purtau pe degete, în păr sau atârnând de urechi.

Femeia vorbi prima, vocea ei detunând din sistemul audio al navetei.

— Vă mulţumesc, Căpitane Moreau. De asemenea, mulţumesc domnului preşedinte Thonburi. Ne face o mare plăcere să fim aici. Numele meu este Amesha Crane şi vorbesc în numele Fundaţiei Vahishta, o organizaţie ştiinţifică modestă, ale cărei origini se trag din districtele cometice ale Demarhiei Eden. În ultima vreme ne-am extins domeniul de interes la celelalte sisteme solare, precum acesta. Crane arătă spre cei doi bărbaţi care ieşiseră cu ea din navetă. Asociaţii mei sunt Simon Matsubara şi Rafael Weir. La bordul navetei se mai află şaptesprezece persoane. Căpitanul Moreau ne-a adus aici în calitate de pasageri plătitori la bordul *Glasului serii,* şi ca atare Vahishta acceptă de bunăvoie toţi termenii convenţi.

Tak Thonburi păru şi mai nesigur pe el însuşi.

— Bineînţeles. Interesul dvs. ... este bine-venit. Organizaţie ştiinţifică aţi spus?

— Cu un deosebit interes în studierea jonglerilor, răspunse Amesha Crane.

Era cea mai atrăgătoare membră a trioului, avea maxilarele subţiri şi o gură senzuală, ce părea mereu pe punctul de a zâmbi sau de a râde. Naqi simţi că femeia îi împărtăşea ceva, ceva tainic şi amuzant. Fără îndoială, toţi din mulţime aveau acelaşi sentiment vag de complicitate.

— În sistemul nostru nu există jongleri, continuă Crane, dar asta nu ne-a împiedicat să ne concentrăm cercetările asupra lor, confruntând informaţiile primite de la lumile unde se desfăşoară studiul acestora. Munca noastră durează de zeci de ani, timp în care am împletit deducţiile şi teoriile, presupunerile şi intuiţiile. Nu-i aşa, Simon?

Bărbatul încuviinţă. Avea pielea palidă şi o expresie fixă, ironică.

— Nu există două lumi ale jonglerilor care să fie identice, spuse Simon Matsubara, cu voce la fel de clară şi încrezătoare ca a femeii. Şi nu există două lumi ale jonglerilor care să fi fost studiate exact de aceeaşi combinaţie de facţiuni umane socio-politice. Asta înseamnă că avem foarte multe variabile de luat în consideraţie. În ciuda acestui fapt, credem că am identificat asemănările care au fost trecute cu vederea de echipele individuale de cercetători. Aceste asemănări ar putea fi foarte importante, cu repercusiuni asupra întregii umanităţi.

Dar, în absența propriilor noștri jongleri, este dificil să ne testăm teoriile. De aceea am venit pe Turcoaz.

Celălalt bărbat, Naqi își aminti că numele lui era Rafael Weir, luă cuvântul.

— Turcoaz a fost în mare măsură izolată de restul spațiului uman timp de mai bine de două secole.

— Suntem conștienți de asta, spuse Jotah Sivaraksa.

Era prima dată când vorbea altcineva în afară de Tak Thonburi, din partea gazdelor. Lui Naqi îi păru iritat, deși se străduia să ascundă asta.

— Descoperirile voastre nu le-ați împărtășit celorlalte lumi ale jonglerilor, spuse Amesha Crane. Din câte știm, nici nu interceptați transmisiile lor culturale. În consecință, cercetările voastre cu privire la jongleri nu au fost influențate de păreri din exterior, cea mai nouă teorie la modă, cea mai nouă tehnică inovativă. Preferați să lucrați într-o izolare științifică.

— Suntem o lume izolaționistă din alte puncte de vedere, interveni Tak Thonburi. Credeți sau nu, aceasta ni se potrivește.

— Întocmai, acceptă Crane, cu oarecare asprime. Dar ideea rămâne. Jonglerii voștri sunt o sursă necontaminată. Când un înotător intră în ocean, amintirile și personalitatea lor pot fi absorbite de marea jonglerilor. Ideile preconcepute și prejudecățile înotătorilor pătrund în mod inevitabil în ocean, într-o anumită formă, diluată, confuză, dar mereu prezentă. Și când următorul înotător intră în mare și își deschide mintea pentru comuniune, ceea ce percepe, ceea ce *cunoaște,* în propria voastră terminologie, este irevocabil influențat de ideile preconcepute introduse de înotătorul anterior. Ar putea trăi ceva ce le confirmă suspiciunea legată de natura jonglerilor, dar nu pot fi siguri că la ei nu ajung pur și simplu ecourile mentale ale ultimului înotător sau ale celui dinaintea acestuia.

Jotah Sivaraksa încuviință din cap.

— Ceea ce spuneți este cât se poate de adevărat. Dar am avut și noi la fel de multe teorii la modă ca și ceilalți. Chiar și în Umingmaktok există vreo zece echipe diferite de cercetători, fiecare cu propriile concepții.

— Suntem de acord, spuse Crane, oftând destul de sonor. Dar gradul contaminării este infim, comparativ cu alte lumi. Vahishta nu

are resursele necesare pentru o expediție într-o lume a jonglerilor nevizitată anterior, și cel mai bun lucru este de a vizita o lume care a suferit cel mai mic grad de poluare culturală umană. Turcoaz se potrivește cel mai bine din acest punct de vedere.

Tak Thonburi așteptă o clipă înainte de a vorbi, jucându-se iar cu mulțimea. Naqi îl admira pentru modul în care proceda.

— Bun. Sunt foarte... încântat... să aud asta. Și pot să întreb ce anume vă putem oferi?

— Nimic, doar oceanul în sine, răspunse Amesha Crane. Vrem doar să fim alături de voi în studierea acestuia. Dacă ne îngăduiți, atunci membrii Fundației Vahishta vor colabora cu oamenii de știință de pe Turcoaz și cu echipele de cercetare. Vor sta în umbra lor și le vor oferi interpretare și sfaturi atunci când vor fi solicitați. Nimic mai mult.

— Asta e tot?

Crane zâmbi.

— Asta e tot. Nu cerem lumea pe tavă, nu-i așa?

Naqi rămase încă trei zile în Umingmaktok, își vizită prietenii și se ocupă de niște probleme legate de Stăvilar. Nou-veniții plecaseră, își duseseră naveta într-unui dintre celelalte orașe-fulg, în Prachuap sau poate în recent căsătoritul Qaanaaq-Pangnirtung, unde un grup mai mic, dar nu neînsemnat, de demnitari îi primiră pe Căpitanul Moreau și pasagerii săi.

În Umingmaktok, tarabele și steagurile fuseseră strânse și se reluase activitatea normală. Erau gunoaie peste tot. Afacerile comercianților de tenii merseseră foarte bine, ca întotdeauna în vremuri relativ sumbre. De brațele orașului erau amarate mult mai puține nave, și nici urmă din agitația mediatică de acum câteva zile. Turiștii se întorseseră în orașele lor, iar copiii reveniseră la școală. Între întâlniri, Naqi stătea în umbra unor terase sau baruri pe jumătate goale, observând pe toate fețele aceeași dezamăgire. În adâncul său, și ea simțea la fel. De doi ani fuseseră liberi să aplice orice fantezie posibilă navelor care se apropiaseră. Chiar dacă nou-veniții ajunseseră cu intenții mai puțin prietenoase, exista totuși ceva interesant de discutat: posibilitatea, chiar dacă îndepărtată, ca viața cuiva să devină extrem de interesantă.

Dar acum, nimic din toate astea nu urma să se întâmple. Fără îndoială, Naqi se va implica într-o anumită măsură, permiţând vizitatorilor să vadă Stăvilarul sau una dintre zonele îndepărtate de cercetare pe care le conducea, dar nu era nimic absolut ieşit din comun.

Se gândi la ultima noapte petrecută cu Mina, când au auzit ştirile. Totul se schimbase atunci. Mina muri, iar Naqi luă locul surorii ei în proiectul Stăvilarul. Făcu faţă onorabil, iar promovările nu încetară să apară, până când prelua efectiv controlul asupra întregului program ştiinţific. Dar lipsea încă sentimentul de finalizare după care tânjea. Bărbaţii cu care se culcase, majoritatea înotători, nu îi dădură niciodată acest sentiment, şi pe rând şi-au pierdut toţi răbdarea cu ea, dându-şi seama că erau puţin importanţi ca persoane, şi pentru ea reprezentau doar conexiunea cu marea. Trecuseră luni întregi de la ultima ei relaţie, şi odată ce Naqi recunoscu modul în care propriul subconştient o trăgea înspre mare, renunţase la contactul cu înotătorii. De atunci se îndepărtase, îndrăznind să spere că nou-veniţii îi vor îngădui puţină linişte.

Dar nu îi oferiră această linişte.

Presupuse că trebuia să caute în altă parte.

A patra zi, Naqi se întoarse la Stăvilar cu un dirijabil de mare viteză. Ajunse aproape de apusul soarelui, coborând de la mare altitudine ca să vadă structura care îi făcea cu ochiul, o elipsă în racursi, de ceramică gri cu alb, plutind pe mare ca o imensă brăţară uitată de cineva. În toate direcţiile erau vizibile mai multe noduri ale jonglerilor, legate între ele de nişte firicele extrem de subţiri, lui Naqi îi părea că seamănă cu nişte pete de cerneală pe o foaie de sugativă, dar şi în interiorul Stăvilarului erau câteva pete verzi mici.

Structura avea o lăţime de douăzeci de kilometri şi era aproape terminată. Doar un canal îngust mai rămăsese în locul unde cele două capete ale brăţării nu se întâlniseră încă: o deschidere de o sută de metri, flancată pe fiecare parte de maldăre înalte, improvizate, de module de cazare, barăci pentru echipamente şi macarale. În partea nordică se aflau şiruri de dirijabile de cargo, care transportau minereul prelucrat şi armătura ceramică din atolul Narathiwat, coborându-le până la echipele de muncitori.

Aceştia lucrau aici de aproape douăzeci de ani. Suta de metri de Stăvilar care se ridica deasupra apei reprezenta doar o zecime din întreaga structură, un inel înalt de un kilometru, sprijinit pe fundul mării. În câteva luni, golul, ceva mai mult decât o canelură în vârful Stăvilarului, urma să fie sigilat, închis ermetic de imensele uşi subacvatice. Procedura trebuia să fie lentă şi delicată, întrucât nu se încerca doar închiderea unei părţi de apă. Stăvilarul era o încercare de a izola o parte din oceanul viu, de a închide o comunitate de organisme jonglerii minţii între zidurile ceramice impermeabile.

Dirijabilul de mare viteză oscilă deasupra deschizăturii. Apele verzi vâscoase ce curgeau prin tăietură aveau consistenţa flegmatică a sângelui congelat. Lujerii groşi, ca nişte funii, permiteau transferul de informaţii între marea externă şi grupul de noduri mici dinăuntrul Stăvilarului. Înotătorii erau mereu prezenţi, fie în interior, fie în exterior, *cunoscând* starea mării şi asigurându-se că procesele obişnuite ale jonglerilor continuau neabătut.

Dirijabilul amară la unul dintre cele două turnuri laterale.

Naqi ieşi, pătrunzând în coridoarele aglomerate şi birourile din clădirea proiectului. Era ciudat să revină pe pământul tare. Deşi nu prea îţi dădeai seama, Umingmaktok nu stătea niciodată complet nemişcat: nici un oraş-fulg sau dirijabil nu stătea vreodată complet nemişcat. Dar se va obişnui, în câteva ore se va cufunda în muncă, trebuind să se gândească la zeci de lucruri diferite în acelaşi timp, să găsească soluţii diplomate, să balanseze cheltuielile cu calitatea, să se confrunte cu ciocniri de personalitate şi mici războaie teritoriale şi, poate, dacă avea foarte mult noroc, să obţină o oră sau două doar pentru cercetare. În afară de ştiinţă, nimic din toate astea nu constituiau pentru ea o provocare, dar îi distrăgeau atenţia de la alte lucruri. După câteva zile, sosirea vizitatorilor va semăna cu un interludiu bizar şi irelevant, într-un vis care, de altfel, era monoton. Se gândea că în urmă cu doi ani ar fi fost recunoscătoare. Viaţa putea continua într-adevăr, aşa cum îşi imaginase că se va întâmpla.

Dar, când ajunse în birou, găsi un mesaj de la Dr. Sivaraksa. Voia să vorbească neapărat cu ea.

Biroul Dr. Sivaraksa era mai puțin spațios decât sediul din Umingmaktok, dar priveliștea era superbă. Încăperea era situată la jumătatea unuia dintre turnurile care flancau deschiderea Stăvilarului și se sprijinea de masa principală de module prefabricate, ca un pupitru cu un sertar pe jumătate deschis. Dr. Sivaraksa scria ceva, când ea intră. Pentru câteva clipe, Naqi rămase lângă fereastra înclinată, urmărind activitatea de construcție derulată cu câteva sute de metri mai jos. Mecanisme pe șine și muncitori cu căști de protecție trudeau pe suprafața superioară plană, mutând materiile prime și echipamentele către locurile de asamblare. Deasupra, cerul era perfect senin, doar pe ici pe colo pătat de trecerea vreunui dirijabil verde de cargo. Marea de dincolo de Stăvilar avea textura puțin încrețită a unui articol scump de piele.

Dr. Sivaraksa își drese glasul și, când Naqi se întoarse, îi arătă un scaun liber în fața biroului său.

— Cum îți mai merge?

— Nu mă pot plânge, domnule.

— Și la muncă?

— Din câte știu, nu sunt probleme deosebite.

— Bun. Bun.

Sivaraksa notă rapid ceva în carnețelul deschis, după care îl aruncă sub cubul fumuriu al unui prespapier. Cât timp a trecut?

— De când, domnule?

— De când sora ta... De când Mina...

Nu păru în stare să termine fraza, făcând în schimb o spirală cu degetul arătător.

Naqi se așeză mai confortabil pe scaun.

— Doi ani, domnule.

— Și ai... depășit momentul?

— Nu aș putea spune exact că am depășit momentul, nu. Dar, precum se spune, viața merge mai departe. De fapt, sper...

Naqi fu cât pe ce să-i spună cum își imaginase ea că sosirea vizitatorilor va închide acest capitol. Dar se îndoi că ar fi în stare să transmită ce simțea astfel încât Dr. Sivaraksa să înțeleagă.

— Păi, sper că am uitat deja tot ce s-a întâmplat.

— Am cunoscut un alt compatibil, să știi. Un tip din Gjoa. A intrat în corpul înotătorilor de elită înainte să aibă cineva vreo idee...

— Nu s-a dovedit niciodată că Mina era compatibilă, domnule.

— Într-adevăr, dar existau niște semne, nu-i așa? Într-o măsură sau alta, suntem cu toții supuși unei invazii simbiotice din partea microorganismelor oceanice. Dar compatibilii au un grad deosebit de susceptibilitate. Pe de o parte, e ca și cum propriile lor corpuri ar invita în mod activ invazia, închizând mecanismele inflamatorii normale și pe cele de respingere a celulelor străine. Pe de altă parte, oceanul pare să-și adapteze mesagerii pentru eficiență maximă, de parcă jonglerii ar fi selectat o anumită țintă pe care vor să o absoarbă. Mina avea niște modele foarte rezistente de fungi, nu-i așa?

— Am văzut altele și mai puternice, spuse Naqi, ceea ce nu era chiar o minciună.

— Dar, bănuiesc, nu la oricine ar încerca să comunice. Am înțeles că și tu voiai să intri în corpul de înotători.

— Înainte de a se întâmpla toate astea.

— Înțeleg. Și acum?

Naqi nu spusese nimănui că o însoțise pe Mina în incident. Adevărul era că, și dacă nu ar fi fost de față în momentul în care Mina murise, întâlnirea ei cu acea minte sălbatică ar fi oprit-o să mai intre vreodată în ocean.

— Nu e de mine. Atât.

Jotah Sivaraksa încuviință grav din cap.

— O alegere înțeleaptă. Cu aptitudini sau fără, cu siguranță ai fi fost dată afară din corpul înotătorilor. O conexiune genetică directă cu un compatibil, chiar și cu unul nedovedit, ar fi fost un risc prea mare.

— Asta am bănuit și eu, domnule.

— Te deranjează, Naqi?

Se plictisise de această discuție. Avea treabă: termene limită, impuse chiar de Sivaraksa.

— Ce să mă deranjeze?

Sivaraksa dădu din cap în direcția mării. Jocul de lumini se schimba de la un minut la altul, și marea nu mai semăna așa tare cu o piele încrețită, mai degrabă cu un strat de bronz.

— Gândul că Mina s-ar putea să fie încă acolo... dintr-un anumit punct de vedere.

— M-ar deranja dacă aș fi înotător, domnule. Altfel... Nu. Nu pot spune că mă deranjează. Sora mea a murit. Asta e tot ce contează.

— Ocazional, înotătorii au raportat întâlnirea cu niște minți, esențe, ale celor dispăruți. Impresiile sunt deseori puternice. Compatibilii își lasă urma în ocean la un nivel mult mai adânc, mai stabil decât impresiile lăsate în urmă de simplii înotători. Se poate simți că există un scop pentru asta.

— Nu e treaba mea să fac speculații, domnule.

— Nu.

Privi spre compad, după care își atinse ușor buza de jos cu degetul arătător.

— Nu. Bineînțeles că nu. Ei bine, în situația noastră...

— Ați înotat vreodată, domnule? îl întrerupse.

— Da. Da, am înotat.

Momentul se prelungi. Naqi era cât pe ce să spună ceva, orice, când Sivaraksa continuă.

— A trebuit să mă opresc din motive medicale. Altfel, bănuiesc că aș fi rămas mai mult timp în corpul înotătorilor, cel puțin până mi se făceau verzi mâinile.

— Cum a fost?

— Uimitor. Mai mult decât orice aș fi crezut.

— V-au schimbat?

Sivaraksa zâmbi.

— Până acum, nu m-am gândit vreodată că m-au schimbat. După ce am înotat ultima dată, am trecut prin toate testele neurologice și psihologice obișnuite. Nu au găsit anomalii, nici o indicație că jonglerii ar fi imprimat vreun indiciu de personalitate străină sau că mi-ar fi programat mintea să gândească într-un mod străin.

Sivaraksa se întinse peste birou și prinse cubul fumuriu pe care Naqi îl luase drept prespapier.

— Asta a venit de pe *Glasul serii.* Examinează-l.

Naqi se uită la adâncimile gri-lăptoase ale cubului. Acum, că îl văzuse de aproape, își dădu seama că are niște încastrații în matricea

translucidă. Erau înlănțuiri de simboluri necunoscute, intersectându-se în unghiuri drepte. Semănau cu schela albă, complexă, a unei clădiri.

— Ce este?

— Matematică. De fapt, un argument matematic, o dovadă, dacă vrei. Notarea matematică convențională, oricât de misterioasă ar fi ea, a evoluat într-atât încât poate fi înregistrată pe o suprafață bidimensională, ca hârtia sau mecanismul de citire. Aceasta este o sintaxă tridimensională, eliberată de acea constrângere. Este infinit mai bogată, mai elegantă. Cubul se rostogoli în palma lui Sivaraksa.

Zâmbea.

— Nimeni nu i-a putut da de cap. Cu toate acestea, când l-am privit prima dată, aproape l-am scăpat din mână din cauza șocului. Înțelesesem, înțelesesem nu doar teoria, ci și scopul ei. Este o glumă, Naqi. Un joc de cuvinte. Matematica asta e destul de bogată pentru a avea și umor. Și înțelegerea acestui lucru este darul făcut de ei. S-a aflat în mintea mea timp de douăzeci și opt de ani, ca un ou pus la clocit.

Brusc, Sivaraksa puse cubul înapoi pe masă.

— S-a întâmplat ceva, spuse.

De undeva se auzi bubuitul prelung, îndepărtat, al unui dirijabil care își descărca minereul procesat. Trebuie să fi fost una dintre ultimele livrări.

— Ceva, domnule?

— Au cerut să vadă Stăvilarul.

— Cine?

— Crane și mafia ei din Vahishta. Au solicitat supravegherea tuturor centrelor științifice majore de pe Turcoaz, și, bineînțeles, suntem pe listă. Or să ne viziteze, vor petrece câteva zile aici, să vadă ce am făcut.

— Nu mă surprinde că au cerut să ne viziteze, domnule.

— Nici pe mine, dar speram să avem câteva luni de grație. Nu le avem. Într-o săptămână vor fi aici.

— Asta nu e neapărat o problemă pentru noi, nu-i așa?

— Nu trebuie să devină o problemă, spuse Sivaraksa. Vei răspunde de vizita lor, Naqi. Vei fi interfața între grupul lui Crane și Stăvilar. Înțelegi, este o mare responsabilitate. O greșeală, cea mai mică gafă, ar putea submina poziția noastră față de Consiliul Fulgilor.

Dădu din cap spre compad.

— Bugetul nostru este destul de fragil. Sincer, sunt la mâna lui Tak Thonburi. Nu ne putem permite nici o complicație.

— Nu, domnule.

Cu siguranță, înțelegea. Misiunea sa era o cupă cu venin sau cel puțin o cupă cu un potențial venin. Dacă reușea, dacă vizita se derula în liniște, fără obstacole, Sivaraksa și-ar putea asuma toate meritele. Pe de altă parte, dacă mergea prost, ar fi în întregime vina ei.

— Mai e ceva.

Sivaraksa scoase de sub birou o broșură și i-o dădu. Broșura avea un desen reprezentând un fulg de zăpadă. Era sigilată cu o folie roșie.

— Deschide-o, ai permisiunea mea.

— Ce este, domnule?

— Un raport de securitate despre noii noștri prieteni. Unul dintre ei s-a comportat cam ciudat în ultima vreme. Va trebui să fii cu ochii pe el.

Din motive de neînțeles, comisia de legătură a decis ca Naqi să-i fie prezentată Ameshei Crane și asociaților ei cu o zi înainte de vizita oficială, când grupul se mai afla încă în Sukhothai-Sanikiluaq. Călătoria dură mai bine de două zile, în ciuda dirijabilului de mare viteză sau a liniei ferate trans-atol, învechită și pe care nu te puteai bizui, între Narathiwat și Capul Dorset. Ajunse în Sukhothai-Sanikiluaq pe o lumină mătăsoasă purpurie, la sfârșitul focului de artificii. Cele două orașe-fulg erau căsătorite de numai trei săptămâni, astfel că sosirea celor din altă lume reprezenta un pretext excelent pentru prelungirea sărbătorilor. Naqi privi artificiile de pe un aerodrom civil, aflat pe jumătate deasupra centrului lui Sukhothai. Cascade stacojii, indigo și verde-smarald luminau cerul de deasupra baloanelor. Culorile îi aminteau de organismele pe care ea și Mina le văzuseră în urma aeronavei lor. Amintirea o întrista și o obosi brusc, era convinsă că făcuse o mare greșeală acceptând misiunea.

— Naqi?

Era Tak Thonburi, venise lângă ea pe balcon. Schimbaseră deja în timpul călătoriei câteva mesaje. Era spilcuit și părea mai mult decât ameţit de alcool.

— Președinte Thonburi.

— Ce bine că ai venit, Naqi.

Îl privi cum o măsoară din cap până-n picioare cu precizie științifică, zăbovind pe ici, pe colo, prin zonele de interes deosebit.

— Îți place spectacolul?

— Se vede că domniei voastre îi place.

— Da, da. Mi-au plăcut întotdeauna artificiile.

Îi puse un pahar în mână și priviră împreună cum priveliștea ajungea la un final ușor dezamăgitor. Urmă un moment de pauză, dar Naqi observă că spectatorii din celelalte balcoane nu se îndurau să plece, de parcă ar fi așteptat ceva. Apărură imediat niște imagini tridimensionale impresionante, generate de dispozitivele puternice de proiecție din naveta de pe *Glasul serii*. Deasupra Sukhothai-Sanikiluaq, dragonii chinezești mari cât un munte duceau lupte eroice. Monștrii marini se zbăteau și se zvârcoleau în noapte. Citadelele cereşti ardeau. Armate întregi de îngeri fioroși cu aripi purpurii căzură din ceruri, ținând în mâini instrumente misterioase de cântat sau de pedeapsă.

Un imens trandafir de marmură se ridică din mare, ca trezit dintr-un somn de un miliard de ani.

Era foarte, foarte impresionant.

— Nemernicii, murmură Thonburi.

— Domnule?

— Nemernicii, spuse el, de data aceasta mai tare. Știm că sunt mai buni decât noi. Dar chiar trebuie să ne reamintească lucrul acesta de fiecare dată?

O conduse în camera de recepție, unde se distrau membrii fundației Vahishta. Întoarcerea în încăpere avu un efect magic de ascuțire a simțurilor lui Thonburi. Naqi bănui că abilitatea de a fi când beat, când treaz, de parcă ar fi avut un întrerupător, era unul dintre cele mai sfinte talente diplomatice.

Se aplecă încet spre ea.

— Ți-a spus Jotah ceva despre...

— Problemele de securitate, domnule președinte? Da, cred că am înțeles mesajul.

— Poate că nu e nimic la mijloc, doar...

— Înțeleg. E mai bine să fim prudenți.

Thonburi făcu cu ochiul, atingându-și cu un deget partea laterală a nasului.

— Exact.

Spre deosebire de balcon, în interior era lumină. Douăzeci de delegaţi Vahishta se înghesuiseră în centrul încăperii. Căpitanul lipsea, Moreau fusese văzut foarte puțin de la sosirea navetei în Umingmaktok, dar delegații vorbeau cu niște ștabi locali, pe care Naqi nu îi recunoștea. Thonburi o conduse prin hărmălaie, neatent la discuțiile care aveau loc.

— Doamnelor și domnilor... Aș vrea să v-o prezint pe Naqi Okpik. Naqi supraveghează programul științific al Stăvilarului. Va fi gazda voastră în timpul vizitei la acest proiect.

— Ah, Naqi, exclamă Amesha Crane, apoi se înclină și îi strânse mâna. Ce plăcere. Tocmai am citit articolele tale despre metodele de propagare a informației în nodurile de clasa a treia. Foarte documentate.

— Doar am colaborat la acele articole. Nu mi se cuvin toate meritele.

— A, ba da. Tuturor vi se cuvin. Ați făcut acele descoperiri cu minim de resurse și ați folosit în mod creativ unele metode numerice extrem de simpliste.

— De bine, de rău, am scos-o la capăt.

Crane dădu din cap cu entuziasm.

— Cu siguranță, asta vă dă o mare satisfacție.

— E vorba de credință, atâta tot, spuse Tak Thonburi. Ne-am condus studiile în izolare și am beneficiat de o comunicare limitată cu celelalte colonii. Ca model social, are dezavantajele sale, dar nu suntem invidioși pe realizările de pe alte planete, care sunt cu câteva zeci de ani înaintea noastră, din cauza unei întâmplări legate de istorie sau zonă. Considerăm că beneficiile depășesc costurile.

— Ei bine, se pare că funcționează, răspunse Crane. Domnule Președinte, aveți aici o societate deosebit de stabilă. La limita utopiei, ar putea spune unii.

Tak Thonburi își mângâie freza.

— Nu ne putem plânge.

— Nici noi, interveni bărbatul pe care Naqi îl recunoscu drept Simon Matsubara, cel cu privirea ironică. Dacă nu aţi fi impus această izolare, studiile voastre legate de jongleri ar fi fost compromise fără speranţă, la fel ca peste tot.

— Dar izolarea nu este absolută, nu-i aşa?

Vocea era calmă, dar poruncitoare.

Naqi îl căută pe cel care vorbise. Era Rafael Weir, bărbatul identificat ca posibil risc de securitate. Dintre cei trei ieşiţi din naveta lui Moreau, el era cel mai şters, faţa lui amorfă i-ar fi permis să se strecoare prin orice mulţime. Dacă nu i-ar fi atras atenţia, ar fi fost ultimul pe care l-ar fi observat. Nu era neatrăgător, dar pur şi simplu fiinţa lui nu avea nimic deosebit sau carismatic. Conform dosarului de securitate, făcuse eforturi repetate să se detaşeze de restul delegaţiei, în timp ce vizitau staţiile de cercetare. Putea fi doar o întâmplare, unul sau doi membri ai grupului se detaşaseră şi ei, dar începea să semene a ceva pus la cale.

— Nu, răspunse Tak Thonburi. Nu suntem izolaţionişti absoluţi, altfel nu am fi permis niciodată ca *Glasul serii* să orbiteze în jurul planetei noastre. Dar nici nu vrem intensificarea traficului. Primirea noastră este la fel de amabilă ca a altora, sper, dar nu încurajăm vizitatorii.

— Suntem primii vizitatori de la înfiinţare? întrebă Weir.

— Prima navetă?

Tak Thonburi scutură din cap. Nu. Dar au trecut mai mulţi ani de la ultima vizită.

— Cine a fost?

— *Pelicanul impietăţii,* cu un secol în urmă.

— Ce coincidenţă amuzantă.

Tak Thonburi miji ochii.

— Coincidenţă?

— Următoare oprire a *Pelicanului* a fost Eden, dacă nu mă înşel. Venea de pe Zion, dar a făcut o oprire pentru comerţ pe lângă Turcoaz.

Zâmbi.

— Şi noi venim de pe Eden, astfel că istoria deja leagă lumile noastre, chiar şi numai puţin.

Ochii lui Thonburi se îngustară și mai mult. Încerca să-l înțeleagă pe Weir, dar, bineînțeles, nu reușea.

— Noi nu discutăm prea mult despre *Pelican*. Au existat beneficii tehnice, metodele de producere a baloanelor, tehnologia informației... dar a existat, de asemenea, și o parte mai neplăcută. Rănile nu s-au vindecat încă în întregime.

— Să sperăm că vizita aceasta va rămâne ca o amintire plăcută, spuse Weir.

Amesha Crane dădu din cap, pipăindu-și una dintre bijuteriile de argint prinse în păr.

— De acord. Cel puțin, toate semnele sunt favorabile. Am sosit în momentul cel mai favorabil.

Se întoarse spre Naqi.

— Proiectul Stăvilarul mi se pare fascinant și sunt sigură că toată delegația Vahishta simte la fel. De asemenea, vă pot spune că nimeni nu a încercat nici pe departe ceva asemănător. Spuneți-mi, ca de la un om de știință la altul, credeți cu sinceritate că va funcționa?

— Nu vom ști până nu încercăm.

Orice alt răspuns ar fi fost hazardat din punct de vedere politic: prea mult optimism, și politicienii ar fi început să întrebe de ce era nevoie de un proiect atât de costisitor. Prea mult pesimism, și ar fi pus exact aceeași întrebare.

— Absolut fascinant.

Crane avea o față atotștiutoare, de parcă ar fi înțeles perfect situația delicată în care se afla Naqi. Înțeleg că sunteți foarte aproape de a efectua primul experiment.

— Având în vedere faptul că ne-a luat douăzeci de ani să ajungem până aici, da, suntem aproape. Dar mai avem nevoie de trei sau patru luni, poate mai mult. Nu vrem să ne grăbim.

— Mare păcat, spuse Crane, întorcându-se spre Thonburi. S-ar putea să plecăm peste trei sau patru luni. Ar fi fost interesant de văzut, nu-i așa?

Thonburi se înclină spre Naqi. Răsuflarea lui duhnea a oțet ieftin.

— Presupun că nu există nici o șansă de a accelera programul?

— Mă tem că nu.

— Mare păcat, repetă Amesha Crane.

Jucându-se în continuare cu bijuteria ei, se întoarse spre ceilalţi.

— Dar nu trebuie să lăsăm un detaliu insignifiant precum acesta să ne strice vizita, nu-i aşa?

Se întoarseră la Stăvilar cu ajutorul navetei de pe *Glasul serii*. La sosire, îi aştepta o altă recepţie, dar mult mai mică decât cea din Sukhothai-Sanikiluaq. Desigur, Dr. Sivaraksa era acolo, şi după ce Naqi se achită de îndatorirea de a-i prezenta membrii grupului, avu timp să se relaxeze pentru prima dată după mai multe ore, ascunzându-se într-un colţ şi urmărind cu detaşare interacţiunea dintre vizitatori şi localnici. Era obosită şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Vedea totul ca prin ceaţă, delegaţii din jurul lui Sivaraksa păreau nişte stâlpi de foc, materialul costumelor se încreţea la cea mai mică mişcare, roşul şi cafeniul şi galbenul-crom dansau ca nişte scântei sau flăcări. Plecă de îndată ce simţi că este politicos, şi când se întinse în pat, adormi imediat, visând divizii de îngeri cu aripi purpurii căzând din ceruri şi un uriaş ridicându-se din adâncuri, curăţându-şi plantele marine şi iarba de mare de pe ochi.

Dimineaţa următoare, se trezi fără să se simtă odihnită cu adevărat. O lumină anemică pătrundea prin jaluzelele de la fereastră. De abia peste trei sau patru ore trebuia să se întâlnească iar cu delegaţii, aşa că avea timp să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-şi continue somnul. Dar ştia din experienţă că ar fi inutil.

Se ridică din pat. Spre surprinderea ei, pe consolă era un mesaj de la Jotah Sivaraksa. Ce avea să-i spună, se minună ea, de nu a putut la recepţie sau mai târziu?

Deschise mesajul şi citi.

„Sivaraksa, îşi spuse în gând, ai înnebunit? Nu se poate."

Mesajul o informa că planurile se schimbaseră. Prima închidere a uşilor subacvatice urma să aibă loc peste două zile, în timp ce delegaţii încă se aflau acolo.

Era pură nebunie. Mai aveau de lucrat luni întregi. Da, uşile puteau fi închise, maşinăria care făcea asta fusese instalată, şi da, uşile vor fi închise ermetic pentru cel puţin o sută de ore după închidere. Dar nimic altceva nu era gata. Echipamentele precise de monitorizare, subsistemele sigure, back-up-urile... Nimic nu va fi funcţionabil decât

peste câteva săptămâni. După care ar fi trebuit să urmeze cel puțin șase săptămâni de testare, până ca totul să fie gata...

Doar un politician putea să se gândească să facă asta în două zile. Singurul lucru pe care îl vor afla va fi dacă la închiderea ușilor jonglerii rămân sau nu în interiorul Stăvilarului. Nu vor afla nimic despre întreruperea fluxului de informații sau despre modul cum conexiunile dintre noduri se adaptează la pierderea contactului cu restul oceanului.

Naqi scoase o înjurătură și lovi consola. Voia să dea vina pe Sivaraksa, dar știa că nu e drept. El trebuia să-i fericească pe politicieni, altfel întregul proiect ar fi pus în pericol. Făcea doar ce trebuia și cu siguranță nici lui nu îi plăcea.

Naqi își trase pe ea un pantalon scurt și un tricou și găsi niște cafea într-una dintre sălile de mese învecinate. Stăvilarul era pustiu, liniștit, cu excepția generatoarelor și sistemelor de circulație a aerului care vibrau. Cu o săptămână în urmă, la ora asta era la fel de multă agitație ca în orice alt moment al zilei, întrucât construcția se desfășura non-stop. Dar munca grea se terminase, ultimul dirijabil cu minereu sosise în timp ce Naqi era plecată. Nu mai rămăsese decât activitatea mai ușoară, de terminare a subsistemelor de sprijin. În ciuda a ceea ce Sivaraksa spusese în mesajul său, mai erau foarte puține de făcut pentru a putea închide ușile. Două zile de activitate susținută nu ar mai fi contat.

După ce se calmă, se întoarse în cameră și îl căută pe Sivaraksa. Era încă prea devreme, dar după ce ticălosul îi stricase deja ziua, nu mai vedea nici un motiv pentru care să nu procedeze la fel.

— Naqi, înțeleg că ai primit mesajul meu?

Părul lui argintiu fusese ciufulit în somn.

— Doar nu crezi că am aflat stând în pat.

— Nici mie nu-mi place. Dar este o necesitate politică.

— Serios? Dar nu e ca și cum ai stinge și ai aprinde lumina, Jotah.

Acesta căscă ochii la tonul familiar cu care îi vorbea, dar ea continuă.

— Dacă dăm greș prima dată, s-ar putea să nu mai existe o a doua șansă. Jonglerii trebuie să colaboreze. Fără ei, nu ai decât un punct foarte costisitor de alimentare cu combustibil în mijlocul oceanului. Asta e o necesitate politică pentru tine?

Sivaraksa își frecă părul cu niște degete verzi.

— Mănâncă ceva, ia puțin aer proaspăt, apoi vino în biroul meu. Vorbim atunci.

— Am mâncat deja, mulțumesc.

— Atunci ia puțin aer. Te vei simți mai bine.

Sivaraksa se freca la ochi.

— Nu te prea încântă ideea, nu-i așa?

— Este completă nebunie. Și ce e mai rău este faptul că tu știi.

— Dar mâinile mele sunt legate. Peste zece ani vei fi în locul meu și va trebui să iei decizii similare. Și pariez zece la unu că va exista un cercetător tânăr și idealist care îți va spune că ești o adevărată pacoste.

Reuși să zâmbească obosit.

— Ascultă-mă bine, pentru că vreau să-ți amintești această conversație mai târziu.

— Nu pot face nimic să împiedic asta, nu-i așa?

— Ajung în biroul meu în... Sivaraksa se uită într-o parte la un ceas. Treizeci de minute. Putem discuta atunci mai pe larg.

— Nu este nimic de discutat.

Deși spuse asta, știa că păruse supărată și de neînduplecat. Sivaraksa avea dreptate: era imposibil să conduci un proiect atât de complex și de costisitor precum Stăvilarul, fără să faci niște compromisuri.

Naqi hotărî că sfatul lui Sivaraksa, cel puțin partea referitoare la aerul proaspăt, era demn de luat în considerație. Coborî o scară în spirală, până când atinse suprafața superioară a Stăvilarului. Betonul era rece sub picioarele ei goale, și o briză răcoroasă îi mângâia brațele și picioarele. La orizont, cerul era luminos. Instalațiile și materialele erau aranjate cu grijă, gata de a fi folosite, deși construcția fusese oprită până la terminarea vizitei din partea delegației. Pășind atentă peste șinele, țevile și cablurile care se întretăiau la suprafață, merse spre partea laterală. O balustradă înaltă, vopsită cu un chit rezistent la corodare și foarte vizibil, împrejmuia partea interioară. Îl atinse ca să fie sigură că este uscat, apoi se aplecă peste. Capătul îndepărtat al Stăvilarului părea un firicel decolorat, aflat la douăzeci de kilometri, ca un zid îngust de ceață.

Ce se putea face în două zile? Nimic. Sau, cel puțin, nimic în comparație cu ceea ce planificaseră. Dar, dacă noul program era deja

bătut în cuie, și cam așa suna mesajul primit de la Sivaraksa, atunci era responsabilitatea ei să găsească un mod de a stoarce niște rezultate științifice din acest eveniment. Privi în jos, spre deschizătură, și spre numeroasele schele fusiforme și pasarele agățate spre centrul Stăvilarului. Poate dacă ar aranja să fie gata astăzi câteva sonde standard, de genul celor lansate din dirijabile...

Privi în jur, studiind armăturile și conductele de telemetrie.

Ar fi greu să le monteze la timp la locul lor și ar fi mai greu să încropească un sistem de înregistrare în timp real... Dar *se putea* face. Calitatea informației ar fi ridicolă, în comparație cu cele obținute de instrumentele de superprecizie care vor fi instalate în următoarele luni... Dar datele brute erau mai bune decât nimic.

Râse. Cu o oră în urmă ar fi preferat să-și înfigă ace în piele, decât să colaboreze la acest fiasco.

Naqi merse de-a lungul grilajului, până când ajunse la un telescop. Era plin de unsoare antimucegai. Șterse lentilele cu cârpa legată de piedestal, apoi roti încet telescopul deasupra cercului întunecat de apă dinăuntru. Doar câteva petice din ceea ce Naqi ar fi numit luciu de apă erau vizibile. Restul era fie un terci verde, format de organismele jonglerilor, fie mase complet dezvoltate de materie plutitoare organizată, unită de niște trunchiuri și vene ale aceleiași biomase verzi. Conform ultimei estimări, în interiorul cercului se aflau trei noduri mici. Mirosul era îngrozitor, dar era semn bun, fiind proporțional cu densitatea organismelor din noduri. Simțise de multe ori mirosul și întotdeauna îi reamintea de dimineața în care Mina murise.

Întrucât jonglerii minții „cunoșteau" totul, erau cu siguranță conștienți de ce se pregătea aici. Băuseră mințile înotătorilor care deja intraseră în mare lângă Stăvilar sau în interiorul acestuia, și toți știau scopul proiectului. Era posibil ca respectivele cunoștințe să nu poată fi sintetizate într-o formă pe care extratereștrii să o înțeleagă, dar Naqi consideră asta destul de greu de crezut. Cel puțin, geometria era înțeleasă de jongleri. Cu toate acestea, aleseseră să rămână în interiorul Stăvilarului, însemnând că vor tolera închiderea finală care îi va izola de restul oceanului.

Poate nu erau impresionați. Poate știau că evenimentul nu îi va priva de toate canalele de comunicație, ci doar de mediul chimic al

oceanului. Spiritele și celelalte organisme aeriene vor putea în continuare să treacă bariera. Era imposibil de spus. Singurul mod de a afla era să termine experimentul, să închidă masivele uși subacvatice și să vadă ce se întâmplă.

Se lăsă pe spate, luându-și ochii de la telescop.

Naqi văzu ceva neașteptat. Era o scânteie albă ce plutea deasupra apei din interior.

Naqi o urmări cu privirea, dar nu își dădu seama despre ce era vorba. Roti telescopul, își lipi ochii de el și căută până când ceva sclipi în câmpul ei vizual. Fixă telescopul în acea poziție.

Era o barcă, și în ea se afla cineva.

Ajusta funcția de apropiere și stabilizare a imaginii, iar ambarcațiunea se mări, la un kilometru depărtare. Era o navă de ceramică de genul celor utilizate de echipele de înotători, cu lungimea de cinci sau șase metri între proră și pupă. Persoana era așezată în spatele unui parbriz curb, cu mâinile pe ghidon. Un motor interior propulsa barca, fără să atingă apa.

Era greu de distins figura persoanei, dar hainele portocalii încrețite nu lăsau loc de îndoială. Era unul dintre delegații Vahishta. Și Naqi era convinsă că era vorba de Rafael Weir.

Se îndrepta spre cel mai apropiat nod.

Vreme de câteva clipe chinuitoare, Naqi nu știu ce să facă. Weir va încerca să înoate, gândi, exact așa cum făcuseră ea și Mina. Și nu va fi mai bine pregătit pentru această experiență. Cumva, trebuia să-l oprească. În câteva minute va ajunge la nod.

Naqi fugi înapoi spre turn, unde ajunse gâfâind. Găsi un punct de comunicare și încercă să intre în legătură cu barca pe canalul potrivit. Dar ori ea proceda greșit, ori Weir defectase radioul. Ce mai urma? Teoretic, pe Stăvilar erau prezente forțele de securitate, mai ales având în vedere vizita oficială aflată în desfășurare. Dar ce știau imbecilii de la pază despre cum se urmărește o barcă? Toată pregătirea lor consta în modul de abordare a crizelor interne și nici unul dintre ei nu avea competența de a se apropia de un nod activ.

Cu toate acestea, îi sună și îi alertă cu privire la ce se întâmplase. După aceea, îl sună pe Sivaraksa, să îi dea și lui vestea.

— Cred că este Weir. Voi încerca să îl opresc.

— Naqi... spuse el, cu prudență în glas.

— Jotah, este responsabilitatea mea. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Naqi fugi iar afară. Liftul care cobora cel mai aproape de nivelul mării nu funcționa, următorul se afla la un kilometru depărtare. Nu avea prea mult timp. Alergă de-a lungul grilajului până ajunse la o scară ce cobora zidul interior abrupt al Stăvilarului. Treptele și balustradele fuseseră unse cu material împotriva putrefacției, ceea ce făcea coborârea ei și mai periculoasă. Erau cinci sute de trepte până la nivelul mării, dar le sări câte două sau trei deodată, alunecând pe balustrade până ajunse la platformele unde scările își schimbau direcția. În tot acest timp nu-și dezlipi privirea de pe punctul alb unde se afla ambarcațiunea, care de la distanță părea nemișcată, dar cu siguranță se apropia de nod cu fiecare minut. În timp ce cobora, avu suficient timp să se gândească la ce-i trecea delegatului prin minte. Era sigură acum că era vorba de Weir. Nu o mira faptul că voia să înoate: toți cei care îi studiaseră pe jongleri tânjeau după asta. Dar de ce făcea această încercare neoficială, când cu puțină putere de convingere ar fi fost oricum posibil să înoate? Dată fiind dorința puternică a lui Tak Thonburi de a-i mulțumi pe delegați, nu ar fi fost imposibilă organizarea unei expediții de înot... Corpul înotătorilor ar fi protestat, dar, ca și Naqi, li s-ar fi dat o lecție puternică despre arta rafinată a compromisului politic.

Dar, evident, Weir nu era pregătit să aștepte. În orice caz, totul avea sens: tentativele lui de a se îndepărta de grup fuseseră încercări nereușite de a ajunge la jongleri. Dar de abia acum avea ocazia.

Naqi ajunse la nivelul apei, unde pluteau mai multe pontoane cu înveliș din ceramică. Majoritatea bărcilor erau suspendate deasupra apei, să nu li se deterioreze partea exterioară. Din fericire, o barcă de salvare de urgență plutea pe apă. Coca de culoare albă era acum verde, din cauza mucegaiului avansat, dar mai putea funcționa încă vreo zece ore pe mare. Naqi sări la bord, dezlegă parâmele și porni motorul. Se îndepărtă într-o clipă de debarcader, de imensa construcție colorată a Stăvilarului. Conduse prin întinderile de apă mai puțin vâscoase, evitând cu grijă masele de materie verde.

Privi în față, prin parbrizul stropit. Fusese ușor să ia urma bărcii lui Weir atunci când se afla cu o sută de metri mai sus, dar acum îl tot

pierdea printre insulele miniaturale de materie ale jonglerilor. După aproximativ un minut, renunță să mai urmărească barca, în schimb își îndreptă atenția spre găsirea celui mai rapid drum spre nod.

Lovi ușor în radio.

— Jotah? Aici Naqi. Sunt pe apă, mă apropii de Weir.

Urmă o pauză, o pocnitură, apoi:

— Care e situația?

Fu nevoită să strige să acopere pleoscăitul bărcii, deși motorul era aproape tăcut.

— Voi ajunge la nod în patru sau cinci minute. Nu îl văd pe Weir, dar nu cred că asta contează.

— Noi îl putem vedea. Se îndreaptă în continuare spre nod.

— Bun. Poți să mai faci rost de niște bărci, în caz că se hotărăște să fugă spre alt nod?

— Vor pleca într-un minut. Îi trezesc pe toți.

— Dar ceilalți delegați?

Sivaraksa nu îi răspunse imediat.

— Majoritatea dorm. Amesha Crane și Simon Matsubara sunt în biroul meu, totuși.

— Vreau să vorbesc cu ei.

— O secundă, spuse, după o scurtă ezitare.

— Aici Crane, se auzi femeia.

— Cred că sunt pe urmele lui Weir. Îmi puteți confirma?

— Prezența sa nu se justifică, îi răspunse. Dar în câteva minute vom ști sigur dacă e el.

— Nu-i o surpriză. Amesha, deasupra lui Weir deja plutea un semn de întrebare. Ne așteptam să încerce ceva.

— Serios?

Poate doar i se părea, dar vocea lui Crane păru cu adevărat surprinsă.

— De ce? Ce a făcut?

— Nu știi?

— Nu...

Vocea lui Crane pieri.

— Era unul dintre noi, spuse Matsubara. Un bun... delegat. Nu aveam nici un motiv să îl suspectăm.

Poate și acum i se părea, dar sună de parcă Matsubara vrusese să spună „discipol” în loc de delegat.

Crane reveni la microfon.

— Te rog, Naqi, fă tot ce poți să pui mâna pe el. Ne pune într-o situație foarte proastă. Nu trebuie să facă vreun rău.

Naqi acceleră, fără să se mai deranjeze să ocolească peticele de materie organică.

— Nu, nu trebuie.

3.

Ceva în fața ei se schimbă.

— Naqi?

Era vocea lui Jotah Sivaraksa.

— Ce este?

— Barca lui Weir a încetinit. De unde ne aflăm noi, s-ar zice că a ajuns în perimetrul nodului. Pare că îl înconjoară.

— Încă nu-l pot vedea. Probabil își caută un loc bun unde să plonjeze.

— Dar nu va reuși, nu-i așa? întrebă Sivaraksa. Trebuie să existe un element de cooperare cu jonglerii. Trebuie ca ei să invite înotătorul în apă, altfel nu se întâmplă nimic.

— Poate că el nu știe asta, șopti Naqi.

Nu conta cât de mult adera Weir la metodele obișnuite de comunicare cu jonglerii. Chiar dacă ei nu cooperau, chiar dacă el nu făcuse altceva decât să intre în apa verde vâscoasă, nu se puteau cunoaște consecințele. Deja acceptase, împotriva voinței sale, ca operațiunea de închidere să fie accelerată. În nici un caz nu va mai tolera vreo altă problemă, o altă perturbare nedorită a sistemului experimental. Nu cât timp era acolo.

— S-a oprit! spuse Sivaraksa agitat. Poți să îl vezi?

Naqi se ridică de pe scaun, deși simți un periculos dezechilibru.

— Imediat! Da, cred că da! Ajung acolo într-un minut!

— Ce vrei să faci? întrebă Crane. Am ezitat să spun, dar în acest moment s-ar putea ca Weir să nu mai răspundă la nici un argument rațional. Nu va fi de ajuns să îi ceri pur și simplu să iasă din apă. Ai cumva o armă?

— Da, răspunse Naqi. Este chiar barca în care stau.

Nu își îngăduia să se relaxeze, dar cel puțin simți acum că situația revenea sub control. Mai degrabă îl omora pe Weir decât să-l lase să contamineze nodul.

Barca lui deveni acum o pată albă, apărând intermitent printre valurile verzi schimbătoare. Schiță în minte detaliile. Probabil se pregătea să înoate, se dezbrăca până rămânea gol sau aproape gol. Probabil simțea un fel de încărcătură erotică în timp ce se pregătea să se scufunde. Naqi nu se îndoia că îi era teamă, și poate că în ultimul moment va ezita, legănându-se pe marginea bărcii înainte de a se arunca în apă. Dar o dorință fanatică îl adusese aici, așa că era puțin probabil să renunțe.

— Naqi...

— Jotah?

— Naqi, se mișcă iar. Nu a intrat în apă. Nici măcar nu a părut că intenționează să înoate.

— A văzut că vin. Presupun că se îndreaptă spre următorul nod?

— Probabil...

Dar Jotah Sivaraksa nu păru deloc sigur.

Văzu iar barca. Se mișca repede, mult mai repede decât înainte, dar asta numai pentru că o privea acum din lateral.

Următorul nod era o insulă îndepărtată, încadrată de zidul din spate al Stăvilarului. Dacă se îndrepta în acea direcție, îl va ajunge din urmă. Indiferent dacă voia sau nu să înoate, Weir trebuia să știe că îi va zădărnici orice tentativă.

Naqi privi înapoi. Cele două turnuri care străjuiau deschizătura erau înconjurate de o ceață subțire, iar detaliile lor geometrice sugerau vag o complexitate întâmplătoare. Sugerau legănarea straturilor de apă, cu roca erodată, veche de un milion de ani, care păzea deschiderea îngustă spre ocean. Dincolo de ele, apărând și dispărând din vedere, zări alte trei sau patru bărci îndreptându-se spre Stăvilar. Silueta masivă a unui dirijabil de pasageri se ivi lângă unul dintre turnuri, răsăritul soarelui aruncând sclipiri aurii pe liniile zimțate ale nacelei. Naqi își dădu seama că era naveta lucioasă de pe *Glasul serii,* care staționa încă unde amarase.

Privi înapoi, spre nodul unde Weir avusese o ezitare.

Se întâmpla ceva.

Nodul devenise mult mai activ decât cu un minut în urmă. Părea o insulă vulcanică verde, cu maluri abrupte, unde avea loc o catastrofă seismică, întreaga masă a nodului tremura, vibra și pulsa cu

regularitate sinistră. Valuri concentrice de apă dislocată se îndepărtau de el, canalele formate clătinând barca dintr-o parte în alta. Naqi încetini, instinctul îi spunea că era inutil să-l mai urmărească pe Weir. Se întoarse cu fața spre nod și, prudentă, se apropie, fără să țină cont de greața simțită în timp ce barca urca și cobora valurile.

Ca toate nodurile, și acesta avusese întotdeauna o bogată topologie de suprafață: contopiri de movilite și lujeri, fabuloase cupole, minarete și biomasă dezorganizată, legată și încâlcită într-un sistem telegrafic de lujeri cățărători aerieni. Semăna cu un oraș uman sau, mai precis, cu un oraș uman din povești, înăbușit de mușchi verde. Firicelele luminoase ale spiritelor se strecurau prin interstițiile, orificiile și arcurile formate de masa urbană. Structura metropolitană era doar sugerată în interiorul complex al nodului, și mare parte din aceasta putea fi doar zărită sau presupusă.

Dar nodul era ca un oraș care înnebunise. Accelera, trecând cu o grabă indecentă prin ciclurile de înnoire și reproiectare urbană. Structurile evoluau în fața ochilor lui Naqi. Mai văzuse o schimbare așa rapidă chiar înainte de dispariția Minei, dar în mod normal aceasta se producea prea încet pentru a putea fi văzută, ca schimbarea umbrei în timpul zilei.

Vibrația se diminua, dar tremurul schimbării dădea naștere acum la o briză liniștită, caldă, urât mirositoare. Când opri barca, nu îndrăznea să se apropie, Naqi auzi nodul. Era ca freamătul unei păduri cu miliarde de frunze, prognozând o furtună de vară.

Indiferent ce se întâmpla aici, era la un pas de a deveni o catastrofă.

Organizarea fundamentală se pierduse parțial. Schimbările se produceau foarte rapid, cu prea puțină coordonare centrală. Lujerele se agitau ca niște bice, incapabile să se conecteze. Se biciuiau între ele. Structurile se formau și se distrugeau. Nodul se spărgea, astfel încât existau trei, patru sau poate cinci miezuri care creșteau. Imediat ce Naqi își dădu seama de intensitatea transformărilor, procesul se schimbă. O lumină slabă licări în masa epileptică. Spiritele roiau la întâmplare, orbitau fără sens, fără a se focaliza. Sunetul nodului deveni un țipăt îndepărtat.

— Moare... șopti Naqi.

Weir îi făcuse ceva. Ce anume, nu putea ști. Dar nu putea fi o coincidență. Țipătul încetă.

Briza încetă.

Convulsiile încetară. Privi spre nod, sperând că poate învinsese influența destabilizatoare produsă de Weir. Structurile erau încă diforme, mai exista încă impresia de incoerență, dar orașul era inert. Mișcarea ciclică a spiritelor încetini și câteva dintre ele căzură în masa verde, de parcă ar fi vrut să se cuibărească acolo.

Se așternu liniștea.

Apoi, Naqi auzi un alt sunet. Avea o frecvență mai joasă decât orice altceva auzise vreodată, aproape subsonică. Semăna mai puțin cu un tunet, mai mult aducea a discuție foarte încinsă, foarte îndepărtată. Venea aproximativ din centrul nodului.

Privi cum un dâmb verde se ridică din centru, semănând cu o emisferă turtită. Crescu imediat, absorbind cu indiferență structurile diforme. Acestea dispărură în interiorul dâmbului ca un zid în ceață, și nu mai apărură. Dâmbul se mărea, bubuind în direcția lui Naqi. Întreaga masă a nodului devenea o singură masă nediferențiată.

— Jotah...

— Vedem și noi, Naqi. Vedem, dar nu înțelegem.

— Cu siguranță Weir a folosit un fel de... armă împotriva lui.

— Nu știm dacă aceste traume sunt provocate de el... Poate că doar a accelerat trecerea spre o stare pe care noi nu o cunoaștem.

— Asta îmi seamănă tot cu o armă. Mi-e frică, Jotah.

— Crezi că mie nu-mi este frică?

Marea se schimba în jurul ei. Uitase de lujerele subacvatice, care conectau nodurile. Erau groase ca niște parâme, iar acum se răsuceau și se zvârcoleau chiar la suprafața apei. O spumă verzuie se ridică în aer. Ca și cum niște monștri acvatici nevăzuți ar fi dus o luptă grozavă, pe viață și pe moarte.

— Naqi... Vedem niște schimbări în nodul cel mai apropiat.

— Nu, spuse ea, de parcă negarea ei ar fi putut schimba ceva.

— Îmi pare rău...

— Unde este Weir?

— L-am pierdut. Perturbările la suprafață sunt prea mari.

În acel moment, Naqi știu ce trebuie făcut. Gândul îi trecu prin minte ca o săgeată.

— Jotah... Trebuie să închizi ușile subacvatice. Acum! Imediat! înainte ca tot ce a dezlănțuit Weir să apuce să ajungă în ocean. Și ca să-l împiedicăm să fugă.

Spre meritul lui, Sivaraksa nu o contrazise.

— Da, ai dreptate! Voi declanșa procedura de închidere. Dar va dura câteva minute.

— Știu, Jotah!

Se blestemă că nu-i venise mai devreme ideea, și îl blestemă pe Sivaraksa pentru aceeași greșeală. Dar nu putea da vina pe nici unul dintre ei doi. Procedura de închidere nu putea fi tratată cu ușurință. Cu câteva ore mai înainte, era estimată a avea loc de abia peste mai multe luni, era un experiment prin care testau bunăvoința jonglerilor de a colabora cu planurile oamenilor. Acum se transformase într-o amputare de urgență, ceva ce trebuia făcut cu o grabă sălbatică.

Privi spațiul gol dintre cele două turnuri. Va dura cel puțin câteva minute până când Sivaraksa va iniția procedura de închidere. Nu era vorba doar de a apăsa un buton de pe biroul lui, trebuiau convocați doi sau trei tehnicieni specialiști și convinși pe loc că asta nu era o farsă mai elaborată. După aceea, va trebui ca mașinăria să funcționeze. Mecanismul care împingea ușile subacvatice fusese testat de nenumărate ori... Dar nu fusese niciodată deplasat până la capăt, ușile nu se mișcaseră niciodată mai mult de câțiva metri. Acum va trebui să funcționeze perfect și să se închidă cu precizie de ceasornicar.

Și când funcționase ceva bine de prima dată pe Turcoaz?

Iată. O îngustare infimă, imperceptibilă a spațiului liber. Totul se întâmpla cu agonizantă încetineală.

Privi înapoi, spre ce mai rămăsese din nod. Dâmbul consumase toată biomasa disponibilă, iar acum încetase să mai crească. De parcă un copil ar fi sculptat din țărână o machetă complicată, fantastică, a unui oraș, pe care un adult o strivise cu cruzime într-o masă diformă, ștergând orice urmă a complexității sale. Cel mai apropiat dintre noduri suferise aproape aceeași transformare: trecea prin ciclul frenetic care prevestise apariția dâmbului. Naqi bănui că ciclul fusese

încercarea nodului de a anula acţiunea lui Weir, ca un computer care încearcă realocarea resurselor pentru a compensa un atac cu viruşi care l-ar paraliza.

Acum nu mai putea face nimic pentru jongleri.

Naqi întoarse barca şi se îndreptă spre deschizătură. Uşile subacvatice îngustaseră golul cu aproape un sfert.

Schimbările care aveau loc în Stăvilar agitaseră apa chiar şi lângă debarcader. Naqi legă barca, după care se sui în ascensorul de pe partea laterală a zidului, preferând să alerge sus, în loc să se caţere. Până ajunse la deschizătură, uşile se închiseseră pe trei sferturi şi, spre marea uşurare a lui Naqi, mecanismul nu se stricase.

Se apropie de turn. Se aştepta să vadă mai mulţi oameni deasupra Stăvilarului, deşi ştia că Sivaraksa se afla încă în centrul de control. Dar nu era nimeni prin preajmă. Începuse să simtă că ceva nu este în regulă, când îl văzu ieşind împleticindu-se la lumină, pe uşa de la piciorul turnului.

Pentru o clipă, a fost cât pe ce să-l strige. După aceea, îşi dădu seama că se împleticea pentru că era rănit, avea degetele pline de sânge, şi că încerca să se îndepărteze de ceva sau cineva.

Naqi se piti după un morman de dale. Îl privi printre golurile dintre dale. Dădea din mână, ca şi cum ar fi alungat o viespe insistentă. Ceva mic şi argintiu îl chinuia. De fapt, era mai mult decât un singur lucru: era un roi care ieşea pe uşa deschisă. Sivaraksa căzu icnind în genunchi, apărându-se zadarnic de urmăritori. Faţa îi se înroşise, plină de propriul sânge. Căzu pe o parte.

Naqi îngheţase de frică.

Cineva îşi făcu apariţia în pragul uşii.

Persoana era înveşmântată în nuanţe de foc. Amesha Crane. Pentru un absurd moment, presupuse că femeia se repede să vină în ajutorul lui Sivaraksa. Purtarea ei era ciudată. Lui Naqi îi veni greu să creadă că cineva aparent atât de calm putea comite un act atât de violent.

Dar Crane nu se apropie de bărbat. Doar îşi întinse braţele în faţă, cu degetele răsfirate. Rămase în această ciudată poziţie teatrală, cu muşchii gâtului încordaţi.

Roiul argintiu se îndepărtă de victimă.

Pluti prin aer și încetini când se apropie de Crane. După aceea, cu înfiorătoare obedienţă, alunecă pe degetele ei, închizându-se pe încheieturi și prinzându-se de lobii urechilor.

Bijuteriile ei îl atacaseră pe Sivaraksa.

Crane îl mai privi o dată, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse în turn.

Naqi aşteptă până când fu sigură că femeia nu se întoarce, după care ieşi de după grămada de dale. Sivaraksa o văzu. Nu spuse nimic, dar ochii lui agonizanţi se măriră suficient pentru ca Naqi să priceapă mesajul. Rămase pe loc, cu inima bubuindu-i în piept.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic.

După aceea, ceva se mișcă deasupra lor, schimbând jocul de lumini de la suprafaţa Stăvilarului. Naveta de pe *Glasul serii* se desprinse de turn, împrăștiind o lumină albă.

Zăbovi deasupra deschizăturii, de parcă ar fi vegheat momentul final al închiderii. Naqi auzi uşile masive închizându-se cu scrâșnet. Apoi, naveta se înclină pe o parte și se îndreptă spre marea interioară, nu mai mult de două sute de metri deasupra valurilor. După oarecare distanţă, se opri și viră la nouăzeci de grade. Apoi porni mai departe, mișcându-se în cercuri deasupra zidului interior.

Sivaraksa închisese ochii. Crezu că murise, dar îi deschise iar și mișcă imperceptibil din cap. Ieşi din ascunzătoare. Parcurse spaţiul deschis mergând aplecată.

Îngenunche lângă el și îi cuprinse capul într-o mână.

— Jotah… Ce s-a întâmplat?

Reuși să-i răspundă.

— S-au întors împotriva noastră. Cei nouăsprezece delegaţi. De îndată ce… Se opri, să prindă putere. De îndată ce Weir și-a făcut mișcarea.

— Nu înţeleg!

— Nu eşti singura, spuse el, reuşind să zâmbească.

— Trebuie să te duc înăuntru.

— Nu va folosi la nimic. Toţi sunt morţi. Ne-au omorât pe toţi.

— Nu se poate!

— M-a ţinut în viaţă până la sfârşit. A vrut să dau ordinele.

Tuși. Sângele îi pătă mâna.

— Dar pot să te duc...

— Naqi, salvează-te! Caută ajutor.

Își dădu seama că Sivaraksa era pe moarte.

— Naveta?

— Îl caută pe Weir. Cred.

— Îl vor înapoi pe Weir?

— Nu. I-am auzit vorbind. Vor să-l omoare. Trebuie să fie siguri.

Naqi se încruntă. Nu înțelegea nimic. Începea doar să-și formeze o idee. Crezuse că Weir era un ticălos, pentru că îi rănise pe adoratii ei jongleri. Dar Crane și echipa ei omorâseră oameni, poate zeci de oameni, dacă ceea ce spusese Sivaraksa era corect. Se pare că îl voiau și pe Weir mort. Asta ce însemna că este Weir acum?

— Jotah... Trebuie să-l găsesc pe Weir. Trebuie să aflu de ce a făcut asta. Privi înapoi, spre centrul Stăvilarului. Naveta își continua căutarea. Oamenii tăi de la pază l-au găsit?

Sivaraksa nu mai rezista mult. Crezu că nu-i va răspunse niciodată.

— Da, spuse el într-un final. Da, l-au găsit.

— Și? Se știe unde este? L-aș putea găsi înaintea navetei.

— În locul greșit. Amesha îl caută într-un loc greșit. Weir a reușit să treacă de deschizătură. Este în larg.

— Mă duc după el. Aș putea să-l opresc...

— Încearcă. Dar nu sunt sigur că va mai conta. Am o presimțire, Naqi. O presimțire foarte rea. Se apropie sfârșitul. A fost bine, nu-i așa? Timpul cât a durat?

— Încă nu am renunțat.

Sivaraksa mai găsi o fărâmă de putere.

— Știam că nu vei renunța. Am avut dreptate când am crezut în tine. Încă ceva. Ce ar putea conta... dacă se va întâmpla ce e mai rău...

— Jotah?

— Tak Thonburi mi-a spus... este secretul cel mai bine păzit, știut doar de Consiliul Fulgilor. Arviat, Naqi...

Pentru o clipă, crezu că nu auzise bine sau că Sivaraksa delira.

— Arviat? Orașul care a păcătuit împotriva mării?

— A existat cu adevărat, spuse Sivaraksa.

Mai multe bărci de salvare și ambarcațiuni de urgență erau depozitate lângă vârful calelor de lansare aproape verticale, la o sută de metri deasupra mării externe. Naqi luă o ambarcațiune de urgență care avea cabina închisă. Era mică, dar rapidă. Simți goluri în stomac când ambarcațiunea începu să se legene pe ocean. Se scufunda înainte de a ieși la suprafață, mărindu-și viteza și întinzându-și aripile subacvatice de ceramică pentru a minimiza contactul cu apa. Naqi nu se îndrepta spre un loc anume, dar bănuia că Weir s-a îndepărtat de deschizătură în linie dreaptă, dorind să ajungă cât mai departe cu putință, înainte ca delegații să-și dea seama de greșeala lor. Era nevoie doar de o mică deviere de la acel curs pentru a ajunge în cel mai apropiat nod extern, care era o destinație la fel de posibilă ca oricare alta.

La douăzeci de kilometri de Stăvilar, Naqi își îngădui un moment să privească înapoi. Structura apărea ca o linie albă subțire, gravată la orizont, cu turnurile și deschizătura acum sigilată abia vizibile, întrerupând caracterul continuu al liniei. Dâre de fum negru se ridicau din mai multe locuri, de-a lungul structurii. Naqi se afla prea departe pentru a ști cu siguranță că vedea flăcări ieșind din turnuri, dar consideră că este posibil.

Nodul extern cel mai apropiat apăru la orizont după cincisprezece minute. Nu era nici pe departe la fel de impresionant precum acela care o luase pe Mina, dar era o structură mai mare, mai complexă decât oricare dintre nodurile formate în interiorul Stăvilarului, o importantă zonă urbană, poate, mai degrabă decât un oraș de mărime medie. La orizont, Naqi zări spirale, rotonde și coroane verzi, unite de niște ornamente cu lujeri. Spiritele se mișcau cu rapiditate. Agitația era produsă numai de creaturile zburătoare. Nodul nu părea cuprins încă de schimbările turbate care avuseseră loc în interiorul Stăvilarului.

Să se fi dus Weir în altă parte?

Înaintă și încetini puțin, pentru că apa se îngroșase din cauza microorganismelor, și trebuia să ocolească, din când în când, structurile plutitoare mai mari. Sonarul bărcii găsi zeci de lujere subacvatice care convergeau spre nod, suspendate aproape de suprafață. Lujerele se întindeau în toate direcțiile, până ieșeau din raza de acțiune ale sonarului. Multe ajungeau dincolo de orizont, spre nodurile aflate la kilometri distanță. Dar cu siguranță, câteva dintre ele

fuseseră conectate cu nodurile dinăuntrul Stăvilarului. Evident, contaminarea produsă de Weir nu trecuse de deschizătură. Naqi se îndoia că uşile se închiseseră la timp pentru a împiedica trecerea semnalelor chimice care transmiteau mesajul fatal. Mai degrabă, intervenise mecanismul de autoprotecţie al jonglerilor, nodurile muribunde trimiseseră semnale de urgenţă pentru terminarea conexiunii, care forţaseră lujerii să se desprindă fără ajutor uman.

Naqi hotărî că se înşelase cu privire la planul lui Weir, atunci când zări o dâră rectilinie scobită într-una dintre cele mai mari structuri auxiliare. Rana se vindeca singură sub ochii ei, în câteva minute urma să dispară, dar rămăsese destul ca să-şi dea seama că barca lui Weir îşi croise drum pe acolo foarte recent. Avea logică. Weir demonstrase deja că nu era interesat de conservarea jonglerilor minţii.

Cu şi mai multă hotărâre, Naqi porni ca din puşcă. Nu se mai temea că ar putea provoca daune maselor plutitoare. În joc era mult mai mult decât bunăstarea unui singur nod.

Simţi ceva cald pe ceafă.

În acelaşi moment, cerul, marea şi structurile plutitoare din faţa ei zvâcniră cu o strălucire nemiloasă. Propria ei umbră se întinse ameninţătoare. Strălucirea se domoli în următoarele secunde, şi îndrăzni să privească înapoi, pe jumătate ştiind ce urma să vadă.

O masă fierbinte de gaz urca în aer din centrul nodului. Trăgea după sine o coloană de materie, semănând cu o coloană vertebrală noduroasă şi strâmbă ce pornea dintr-un creier îngrozitor de umflat. Văzu naveta delegaţilor deplasându-se încet sub norul ca o ciupercă.

Un minut mai târziu, sunetul exploziei ajunse la ea, dar cu toate că era cel mai puternic zgomot auzit vreodată, nu era aşa de asurzitor cum se aştepta. Barca se clătină, marea clocoti, apoi fu din nou linişte. Naqi bănui că zidul Stăvilarului absorbise mare parte din energia degajată de explozie.

Temându-se subit că va urma o altă explozie, Naqi se întoarse spre nod. Zări în acelaşi moment barca lui Weir, gonind la circa trei sute de metri în faţă. Începuse să cotească şi să reducă viteza, în timp ce se apropia de perimetrul de netrecut al nodului. Naqi ştiu că nu mai avea timp de pierdut.

În acel moment, fu văzută de Weir. Barca lui acceleră iar, făcând un arc mare de cerc. Naqi acceleră și ea imediat, convinsă că ambarcațiunea ei era mai rapidă și că îl va prinde rapid. După un minut, barca lui Weir dispăru în spatele nodului. Ar fi avut o șansă de a prinde un ecou al bărcii, dar, fiind atât de aproape de nod, indicațiile sonarului ar fi prea deformate pentru a-i folosi la ceva. Oricum, Naqi se apropie, sperând că Weir va face greșeala tactică de a se îndrepta spre alt nod. În larg, acesta nu avea nici o șansă, dar poate că și el își dădea seama de asta.

Înconjurase o treime din perimetrul nodului, când îl ajunse din nou. Nu încercase să scape. În schimb, oprise barca într-un adăpost la una dintre intrările în perimetru. Stătea în picioare în partea din spate, ținând în mână ceva mic și negru.

Naqi încetini și se apropie de el. Se opri după umbrar, apoi îi trecu prin minte că poate Weir avea aceleași arme ca și Crane.

Se ridică și ea în picioare.

— Weir?

Acesta zâmbi.

— Îmi pare rău că ți-am făcut atâtea probleme. Dar nu cred că se putea întâmpla altfel.

Îi ignoră afirmația.

— Chestia aia din mâna ta...

— Ce-i cu ea?

— Este o armă, nu-i așa?

O putea vedea foarte clar acum. Era ca o jucărie de sticlă, puțin mai mare decât bilele cu care se joacă copiii.

Interiorul ei era opac, dar n-ar fi putut spune ce conținea, fluid sau cristale negre.

— Nu cred că în acest moment o negare ar fi foarte plauzibilă.

Weir încuviință din cap și Naqi se simți eliberată, cel puțin parțial, de o mare povară.

— Da, este o armă. Care ucide jonglerii.

— Până azi, aș fi spus că acest lucru nu este posibil.

— Nu cred că a fost foarte ușor de sintetizat. Nenumărate entități biologice au pătruns în oceanele lor, și nici una nu a adus vreodată ceva ce jonglerii nu ar fi putut asimila în mod inofensiv. Fără îndoială,

câteva entități au încercat să facă intenționat rău, chiar și numai dintr-o curiozitate morbidă. Nici una nu a reușit. Desigur, poți omorî jonglerii prin violență...

Privi spre Stăvilar, norul ca o ciupercă se destrăma.

— Dar nu asta este ideea. Nu e deloc ingenios. Dar asta e. Explorează o lacună logică în algoritmii jonglerilor de procesare a informației. Perfid. Și nu, cu siguranță, nu oamenii au inventat această armă. Suntem deștepți, dar nu chiar *atât* de deștepți.

Naqi se străduia să-l facă să continue.

— Cine a creat-o, Weir?

— Ultranauții ne-au vândut-o în formă presintetizată. Am auzit că ar fi fost găsită în cea mai importantă încăpere a unei structuri străine extrem de bine păzite... sau că ar fi fost sintetizată de un grup rival al jonglerilor. Cine știe? Și cui îi pasă? Face ceea ce vrem noi. Asta e tot ce contează.

— Rafael, te rog să nu o folosești.

— Trebuie. Pentru asta am venit aici.

— Dar am crezut că voi toți îi iubiți pe jongleri.

Weir mângâie globul de sticlă. Părea extrem de fragil.

— Care noi?

— Crane... Delegații ei.

— Ei da. Dar eu nu sunt unul dintre ei.

— Spune-mi despre ce este vorba, Rafael.

— Ar fi mai bine să accepți pur și simplu ceea ce trebuie să fac.

Naqi se stăpâni.

— Dacă îi omori, ucizi mai mult decât o simplă formă străină de viață. Ștergi amintirea tuturor creaturilor înzestrate cu conștiință care au intrat vreodată în ocean.

— Din păcate, chiar asta este ideea.

Weir dădu drumul globului în mare.

Acesta lovi apa, oscilă, apoi ieși iar și pluti la suprafață. Micul glob era deja îmbibat într-o spumă sălcie de microorganisme gri-verzui, care începuseră să îl soarbă, să îl exploreze. Câțiva milimetri de sticlă obișnuită nu rezistau mai mult de treizeci de minute atacului jonglerilor... Dar Naqi bănui că asta nu era sticlă obișnuită, ci fusese proiectată să se degradeze mult mai rapid.

Sări înapoi pe scaunul de la pupitrul de control și demară. Veni lângă barca lui Weir, prinzând globul între cele două ambarcațiuni. Extrem de atentă ca bărcile să nu se atingă, opri barca sa și se aplecă cât putu. Făcu un ultim efort, dar globul se îndepărtase prea mult. Nu-l mai putea ajunge, oricât de mult s-ar fi întins. Weir o privea impasibil.

Naqi alunecă în apă. Stratul de organisme ale jonglerilor i se lipi de nas și bărbie, mirosul era copleșitor, acum că se afla atât de aproape. Se simți foarte speriată. Era prima dată când intra în apă, după moartea Minei.

Prinse globul, strângându-l cu grija cu care ar fi apucat oul unei păsări rare.

Sticla avea deja textura poroasă a spumei de mare.

Îl ridică, să-l vadă și Weir.

— Nu te voi lăsa să faci asta, Rafael.

— Te admir pentru grijă.

— Este mai mult decât grijă. Sora mea este aici. Este în ocean. Și nu am să te las să o iei de lângă mine.

Weir băgă mâna în buzunar și scoase un alt glob.

Se îndepărtară de nod în barca lui Naqi. Noul glob rămase în mâna lui, ca un dar. Nu îl aruncase încă în apă, deși ar fi putut să o facă în orice clipă. Erau destul de departe de nod acum, dar mai devreme sau mai târziu, cu siguranță globul va intra în contact cu materia jonglerilor.

Naqi deschise un compartiment etanș și dădu la o parte pistolul de semnalizare și trusa de prim-ajutor dinăuntru. Așeză cu grijă globul, după care privi îngrozită cum sticla se sparge și se dizolva, eliberând otrava: niște grăunțe negre, de formă neregulată, ca zahărul ars. Dacă barca se va scufunda, compartimentul va ajunge în ocean, împreună cu conținutul fatal. Se gândi să folosească pistolul de semnalizare pentru a incendia rămășițele, dar exista pericolul de a le împrăștia. Poate că, în contact cu aerul, materialul toxic avea o durată limitată de viață, dar nu se putea baza pe asta.

Weir nu aruncase încă al treilea glob în apă. Nu încă. Ceva ce Naqi spusese îl făcu să ezite.

— Sora ta?

— Cunoşti povestea. Mina era compatibilă. Oceanul a asimilat-o în întregime, nu doar i-a înregistrat modelele neurale. A luat-o ca pe un premiu.

— Şi crezi că este încă prezentă, în sens conştient?

— Da, vreau să cred asta. Sunt destule poveşti ale altor înotători, potrivit cărora compatibilii se păstrează într-o formă mai coerentă decât alte modele stocate.

— Naqi, nu mă pot lăsa influenţat de nişte poveşti. Ceilalţi înotători au raportat că s-au întâlnit cu Mina?

— Nu... spuse Naqi cu prudenţă. Era sigură că Weir şi-ar fi dat seama dacă încerca să îl mintă. Dar există posibilitatea să nu o fi recunoscut, chiar dacă au întâlnit-o.

— Şi tu? Ai încercat să înoţi?

— Corpul înotătorilor nu mi-ar fi permis niciodată.

— Nu asta am întrebat. Ai înotat vreodată?

— O dată, răspunse Naqi.

— Şi?

— Nu a contat. A fost atunci când Mina a murit. Se opri şi apoi îi povesti tot ce se întâmplase. Văzusem o intensificare a activităţii spiritelor mai mare decât înregistrasem vreodată. Părea doar o coincidenţă...

— Nu cred că a fost o coincidenţă.

Naqi nu spuse nimic. Aşteptă ca Weir să îşi adune gândurile şi se concentra să conducă barca. În faţa lor nu se afla nimic altceva decât apă, dar ştia că, indiferent în ce direcţie ar fi mers, în câteva ore ar fi ajuns la un mănunchi de noduri.

— Totul a început cu *Pelicanul impietăţii,* spuse Weir. Cu un secol în urmă. Pe acea navă se afla un bărbat din Zion. În timpul vizitei, a coborât la suprafaţa lui Turcoaz şi a înotat în oceanul vostru. A luat contact cu jonglerii şi apoi a mai înotat o dată. A doua oară, experienţa a fost şi mai tulburătoare. A treia oară, marea l-a înghiţit. Era un compatibil, exact ca sora ta. Numele lui era Ormazd.

— Nu-mi spune nimic numele lui.

— Te asigur că pe planeta lui are o mare însemnătate. Ormazd este un fost tiran, scăpat cu fuga dintr-o contra-revoluţie politică de pe Zion. A ucis şi a trădat ca să ajungă la putere, şi-a incendiat rivalii în

casele lor în timp ce dormeau. Dar a existat și o reacție din partea adversarilor. A scăpat cu puțin înainte ca cercul să se strângă în jurul lui, al lui și al celor câțiva aliați și susținători. Au fugit cu ajutorul *Pelicanului impietății.*

— Și Ormazd a murit aici?

— Da, dar nu și susținătorii lui. Aceștia au reușit să ajungă pe Eden, lumea noastră. Odată ajunși acolo, au început să se înmulțească, să-și răspândească dogma, să recruteze noi discipoli. Nu a contat că Ormazd nu mai era. Dimpotrivă. S-a automartirizat: le-a dat un sfânt pe care să-l venereze. Dintr-o mișcare politică s-a transformat în cult religios. Fundația Vahishta este doar o fațadă pentru secta lui Ormazd.

Naqi îl ascultă cu atenție, apoi îl întrebă:

— Și ce rol are Amesha Crane?

— Amesha e fiica lui. Își vrea tatăl înapoi.

La orizont sclipi ceva, o lumină rozalie. O alta urmă după un minut, aproape în același loc.

— Vrea să comunice cu el?

— Mai mult, spuse Weir. Cu toții vor *să devină* el, să își însușească modelele lui neurale. Vor ca jonglerii să imprime personalitatea lui Ormazd tuturor discipolilor, să le dea imaginea lui. Jonglerii vor face asta dacă li se oferă darurile potrivite. Iar eu nu pot permite una ca asta.

Naqi își alese cuvintele cu atenție, simțind că detaliul cel mai neînsemnat l-ar putea face pe Weir să dea drumul globului. Îl oprise la încercarea precedentă, dar nu va mai primi o șansă. Nu trebuia decât să strivească globul în pumn, înainte de a-i vărsa conținutul în ocean. Atunci totul s-ar sfârși. Tot ce învățase vreodată, tot ce trăise vreodată.

— Dar vorbim doar despre nouăsprezece oameni, spuse ea.

Weir râse fals.

— Mă tem că sunt mai mulți decât atât. Dă drumul la stație și vei vedea la ce mă refer.

Naqi făcu întocmai, folosind consola pentru comunicații generale a bărcii. Pe micul ecran zgâriat putea vedea imagini primite prin rețeaua de comunicații prin satelit. Naqi schimbă canalele, dar peste tot erau doar paraziți. Serviciul oficial de știri al Consiliului Fulgilor nu emitea, și nici un mesaj personal nu era transmis. Era posibil ca rețeaua însăși să fie deteriorată. Cu toate acestea, Naqi găsi câteva semnale slabe de la

cele mai apropiate orașe-fulg. Transmisiunile erau oarecum disperate, de parcă s-ar fi așteptat să înceteze în orice moment.

Weir dădu din cap plictisit, de parcă se aștepta.

În ultimele șase ore, cel puțin douăsprezece navete se desprinseră de pe *Glasul serii,* pline de discipoli ai Vahishtei. Navetele atacară cele mai importante orașe-fulg și colonii din atoli ale planetei, distrugându-le ca să se predea. Trei orașe se prăbușiră în mare, baloanele lor fiind străpunse de lasere. Cu siguranță nu existau supraviețuitori. Alte orașe mai pluteau încă, dar fuseseră incendiate. Imaginile îi înfățișau pe orășeni sărind de pe brațele de legare la cheu, căzând ca niște scântei. Mai multe orașe fuseseră ocupate fără vărsare de sânge și se aflau acum sub controlul discipolilor.

Nici unul dintre acele orașe nu mai transmitea.

Era sfârșitul lumii. Naqi știu că s-ar fi cuvenit să plângă sau cel puțin să simtă că i se strânge stomacul. Dar nu simțea decât negare, refuzul de a accepta că evenimentele ar fi putut evolua atât de rapid. De dimineață, lipsa unui discipol reprezenta singurul indiciu că ceva nu era în regulă.

— Sunt zeci de mii acolo sus, spuse Weir. Ceea ce ai văzut până acum sunt gărzile de avans.

Naqi își scărpină brațul. Ceva o irita, de parcă ar fi stat prea mult în soare.

— Moreau a fost și el implicat?

— Căpitanul Moreau este o marionetă. La propriu. Corpul pe care l-ai văzut a fost tele-operat de discipolii de pe orbită. Aceștia i-au ucis pe ultranauți și au pus stăpânire pe navă...

— Rafael, de ce nu ne-ai spus mai devreme?

— Poziția mea era prea vulnerabilă. Am fost singurul agent anti-Ormazd pe care mișcarea din care fac parte a reușit să îl plaseze la bordul *Glasului serii.* Dacă aș fi încercat să avertizez autoritățile de pe Turcoaz... Ei bine, dă-ți seama singură. Aproape ca sigur nu aș fi fost crezut, iar discipolii ar fi găsit un mod de a mă reduce la tăcere înainte de a-i stânjeni. Și nu ar fi contat în planurile lor de ocupare. Singura mea speranță era să distrug oceanul, spre a-l face nefolositor pentru ei. Poate că tot v-ar fi distrus orașele, din răutate, dar cel puțin ar fi pierdut firul final care îi conecta cu martirul lor.

Weir se aplecă spre ea.

— Nu înţelegi? Nu i-ar fi oprit pe discipolii de la bordul *Glasului.* Ar fi chemat mai multe nave din Eden. Oceanul vostru ar fi devenit o linie de producţie pentru tirani.

— De ce au ezitat, dacă aveau un avantaj atât de zdrobitor asupra noastră?

— Nu au ştiut despre mine, astfel încât nu au pierdut nimic dedicând câteva săptămâni adunării de informaţii. Voiau să afle cât mai mult cu putinţă despre Turcoaz şi jongleri înainte de a-şi pune planul în aplicare. Poate că sunt brutali, dar nu sunt ineficienţi. Voiau ca preluarea să fie făcută cu cea mai mare precizie.

— Şi acum?

— Au acceptat că lucrurile nu pot fi atât de simple şi curate.

Trecu globul dintr-o mână în alta, cu o nepăsare care pe Naqi o îngrijoră.

— Nu se joacă, Naqi. Pe Crane nu o va mai opri nimic. Ai văzut sclipirile de explozie. Dispozitive minuscule anti-materie. Au sterilizat deja materia organică din interiorul Stăvilarului, pentru a opri efectul armei mele să se împrăştie şi mai mult. Dacă află unde suntem, ne vor bombarda şi pe noi.

— Răul făcut de oameni nu este un pretext pentru a distruge oceanul.

— Nu este un pretext. Este o urgenţă.

În acel moment, ceva licări la orizont, mişcându-se încet de la est la vest.

— Naveta, spuse Weir. Ne caută.

Naqi îşi scărpină iar braţul. Îşi pierduse culoarea şi îi producea mâncărime.

Cam pe la amiază, după ora locală, ajunseră la următorul nod. Naveta continuă să îi caute încoace şi încolo, de-a lungul benzii de ceaţă unde marea întâlnea cerul. Uneori părea mai apropiată, alteori mai îndepărtată, dar nu îi lăsa niciodată în pace, iar Naqi ştiu că în scurt timp va detecta o urmă, o notă chimică sau fizică în apă care îi va conduce la sursă. Naveta îi putea ajunge în câteva secunde, cel mult un minut, după care nu vor mai cunoaşte decât un moment de un alb

curat, un foc sacru pur. Chiar dacă Weir lansa toxina înainte de sosirea navetei, nu ar fi avut timp să se disipeze într-un volum de apă suficient de mare pentru a supraviețui mingii de foc.

Atunci de ce ezita? Din cauza Minei, desigur. Naqi dăduse un nume bibliotecii fără chip cu mii de minți, pe care el era gata să o distrugă. Pronunțând numele surorii sale, îndepărtase caracterul unilateral al ecuației morale, și acum el trebuia să accepte că propriile lui acțiuni nu puteau fi pe de-a întregul nevinovate. Nu mai era complet obiectiv.

— Ar trebui s-o fac pur și simplu, spuse el. Dacă ezit, fie și numai pentru o secundă, înșel încrederea celor care m-au trimis aici, a celor care probabil au fost deja nimiciți de discipolii lui Ormazd.

Naqi scutură din cap.

— Dacă nu ai avea îndoieli, ai fi la fel de rău ca discipolii.

— O spui de parcă ai vrea să o fac.

Bâjbâi după un răspuns cât mai aproape de adevăr, oricât de dureros ar fi fost.

— Poate că vreau.

— Chiar dacă asta ar însemna uciderea acelei părți din Mina care a supraviețuit?

— Am trăit în umbra ei toată viața. Chiar și după ce a murit... Am simțit mereu că mă urmărește, că vede fiecare greșeală de-a mea, și este ușor dezamăgită că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor ei.

— Ești prea dură cu tine însăți. Și cu Mina, de asemenea.

— Știu, spuse supărată Naqi. Îți spun doar ceea ce simt.

Barca viră într-un golfuleț din interiorul nodului. Naqi se simțea acum mai puțin vulnerabilă: exista suficientă materie organică pentru a apăra barca de senzorii laterali care ar fi putut fi lansați din navetă, deși se părea că senzorii navetei erau concentrați în principal dedesubtul acesteia. Dezavantajul era că nu mai puteau supraveghea mișcările navetei. Putea fi deja în drum spre ei.

Naqi opri barca și se ridică de pe scaun.

— Ce este? întrebă Weir.

— Am luat o decizie.

— Nu eu trebuia să fac asta?

Mânia ei, așa scurtă cum era, și îndreptată mai puțin asupra lui, cât asupra situației deznădăjduite, se evaporase.

— Mă refer la înot. Este singurul lucru la care nu ne-am gândit încă. Mai există o soluție: între a accepta discipolii și a lăsa oceanul să moară.

— Nu văd care ar fi.

— Nici eu. Dar oceanul ar putea găsi o cale. Trebuie doar să știe despre ce este vorba.

Se scarpină iarăși pe braț, mirându-se de erupția bruscă a modelelor de fungi. Probabil au existat acolo mai mulți ani, dar abia acum ceva i-a făcut să răbufnească.

Chiar și în lumina zilei, nuanțele de smarald și albastru îi luceau pe piele. Bănuia că schimbările biochimice se produseseră în momentul în care intrase în apă să prindă globul. Ținând cont de asta, nu putea decât să le interpreteze ca pe un mesaj. O invitație, poate. Sau era un avertisment, care să-i amintească de pericolele înotului?

Nu știa, dar ca să se simtă împăcată, și în lipsa altor alternative, alese să considere că este o invitație.

Nu îndrăznea să se întrebe cine făcea invitația.

— Crezi că oceanul poate înțelege evenimentele externe? întrebă Weir.

— Chiar tu ai afirmat, Rafael: în noaptea în care ne-au spus că nava se apropie, acea informație a ajuns cumva în mare, poate prin amintirile unui înotător. Și jonglerii au știut atunci că era ceva important. Poate era personalitatea lui Ormazd, ieșind în prim plan.

Sau poate era mintea vastă, pe mai multe voci, a oceanului, care afla doar că *ceva* urma să se întâmple.

— În orice caz, spuse Naqi. Eu tot cred că ar putea fi o șansă.

— Aș vrea să fiu și eu la fel de optimist.

— Rafael, dă-mi această șansă. Este tot ce îți cer.

Își scoase hainele, preocupată mai puțin de faptul că e văzută goală și mai mult pentru că ar fi trebuit să poarte ceva când înoată. Dar, deși el o studie cu nedisimulată fascinație, nu era nimic libidinos în purtarea lui. Naqi își dădu seama că atenția lui era atrasă de modelele complicate și încărcate reprezentate de fungi. Acestea se răsuceau și se uneau pe pieptul ei, pe abdomen și pe coapse, strălucind cu intensitate hipnotică.

— Te schimbi.

— Cu toții ne schimbăm.

Apoi păși în afara bărcii, intrând în apă.

Îmbrățișarea oceanului era aproape așa cum și-o amintea de prima dată, când înotase lângă Mina. Își sili corpul să se predea invaziei biochimice, stăpânindu-și teama și presimțirile rele, știind că mai trecuse prin asta o dată și că putea supraviețui. Se străduia să nu se gândească la ce ar însemna să trăiască dincolo de această zi, când totul în jur fusese distrus și tot ce știa cu siguranță se năruise.

Mina veni imediat spre ea.

Sunt aici. Ah, Mina, sunt aici. Era speriată și fericită în același timp. *A trecut atât de mult timp.*

Naqi simțea prezența surorii sale apropiindu-se și depărtându-se. Uneori parcă împărțeau același spațiu fizic. Alteori abia dacă simțea puțină atenție.

Cât timp?

Doi ani, Mina.

Răspunsul veni după o eternitate. În acea pauză îngrozitoare, Naqi simți alte minți înghesuindu-se lângă a ei, unele nefiind nici pe departe umane, și ciudățenia lor îi tăie respirația. Mina era doar una dintre mințile compatibile care remarcaseră sosirea ei și nu toate erau atât de curioase sau vesele.

Mie nu mi se pare că ar fi trecut doi ani.

Dar cât?

Câteva zile... ore... Niciodată la fel.

Ce îți mai amintești?

Mina dansă în jurul lui Naqi.

Îmi amintesc ce îmi amintesc. Că înotam, atunci când nu trebuia să facem asta. Că mi s-a întâmplat ceva și nu am mai părăsit niciodată oceanul.

Ai devenit o parte din el, Mina.

Răspunsul victorios o șocă până în măduva oaselor.

Da!

Ai vrut asta?

Și tu ai fi vrut, dacă ai fi știut cum este. Ai fi rămas, Naqi. Ți s-ar fi putut întâmpla, așa cum mi s-a întâmplat mie. Eram atât de asemănătoare.

Mi-a fost frică.

Da, îmi amintesc.

Naqi știu că trebuia să ajungă la miezul problemei. Timpul trecea în mod diferit aici, având în vedere confuzia Minei în ceea ce privește timpul scurs de când devenise parte din ocean, și nu putea ști câtă răbdare va mai avea Weir. Poate că nu va aștepta să iasă la suprafață, înainte de a declanșa ucigătorul de jongleri.

Exista o altă minte. Am întâlnit-o și m-a speriat. Suficient ca să părăsesc oceanul. Suficient ca să nu vreau să mă mai întorc vreodată.

Acum te-ai întors.

Din cauza acelei minți. A aparținut unei persoane pe nume Ormazd. Din cauza lui se va întâmpla ceva foarte rău. Într-un fel sau altul.

Urmă un moment care depăși orice altceva trăise vreodată. Simți că ea și Mina devin inseparabile. Nu numai că nu putea spune unde se termina una și începea cealaltă, dar era imposibil chiar să se gândească la așa ceva. Pentru scurt timp, Mina *devenise* ea. Împărțeau fiecare gând, fiecare amintire.

Naqi înțelese cum era pentru Mina. Amintirile surorii sale erau fermecătoare. Poate simțise că trecuseră doar câteva ore sau zile, dar experiențele sale, de când devenise una cu oceanul, erau atât de bogate. Făcuse schimb de experiențe cu nenumărate minți străine, însușindu-și povești întregi, mai presus de înțelegerea umană normală. Și în acel moment de comuniune, Naqi recunoscu o parte din motivul pentru care sora ei fusese răpită. Compatibilii reprezentau modul oceanului de a se conduce pe el însuși. Din când în când, pentru întreținerea vastei arhive de minți statice era nevoie de atragerea unor inteligențe independente. Mina fusese selectată și utilizată, dar și răsplătită peste măsură pentru eforturile sale. Oceanul îi extrăsese structura inteligenței la nivel subconștient. Arareori se simțea solicitată în mod direct pentru o problemă importantă.

Dar mintea lui Ormazd...?

Mina văzu acum amintirile lui Naqi. Știu exact care era miza și știu exact ce reprezenta acea minte.

Am fost întotdeauna conștientă de el. Nu era mereu prezent, îi plăcea să se ascundă, dar chiar și atunci lăsa o urmă din el însuși. Cred chiar că el este motivul pentru care oceanul m-a luat pe mine, dintre

conformi. Simțise că se apropie o criză. Știa că Ormazd avea legătură cu această criză. Făcuse o greșeală îngrozitoare atunci când l-a înghițit. A căutat noi aliați, minți în care să poată avea încredere.

Minți ca a Minei, gândi Naqi. În acel moment, nu știu dacă să-i admire pe jonglerii minții sau să îi urască pentru cruzimea lor.

Ormazd a contaminat oceanul?

Influența lui a fost puternică. Forța personalității lui a fost un fel de otravă. Jonglerii au știut asta, cred.

De ce nu i-au respins pur și simplu modelele?

Nu puteau. Nu așa se face. Marea este un mediu de stocare, dar nu are abilitatea de a se auto-cenzura. Dacă mințile individuale detectează o prezență răuvoitoare, îi pot rezista... Dar mintea lui Ormazd este umană. Nu suntem suficient de mulți aici pentru a schimba ceva, Naqi. Celelalte minți sunt prea străine pentru a-l recunoaște pe Ormazd drept ceea ce este. Ele văd doar o conștiință.

Mina, cine i-a creat pe jonglerii minții? Te rog, răspunde-mi.

Simți că Mina se amuza.

Nici măcar ei nu știu cine. Sau de ce.

Mina, trebuie să ne ajuți. Trebuie să le comunici celorlalți din ocean caracterul urgent al acestei probleme.

Eu sunt doar o minte dintre multe altele. O voce din cor.

Totuși, trebuie să găsești o cale. Te rog! Înțelege asta, măcar atât. Ai putea muri. Cu toții ați putea muri. Te-am pierdut o dată, dar acum știu că nu ai plecat niciodată cu adevărat. Nu vreau să te mai pierd o dată, definitiv.

Nu m-ai pierdut, Naqi. Eu te-am pierdut pe tine.

Ieși din apă. Weir o aștepta acolo unde îl lăsase, ținând în palmă globul intact. Umbrele se deplasaseră puțin, dar nu așa mult cum se temuse. Îl privi în ochi, punându-i întrebarea fără cuvinte.

— Naveta s-a apropiat. Cât timp ai stat sub apă, a zburat de două ori deasupra nodului. Cred că trebuie să fac asta.

Ținea globul între degetul mare și arătător, gata să-i dea drumul în apă.

Naqi tremura. Își trase pe ea pantalonii scurți și cămașa, dar îi era la fel de frig. Semnele lăsate de fungi se intensificaseră, aproape păreau că

plutesc deasupra pielii sale. Străluceau cu și mai multă furie decât înainte de a înota. Nu se îndoi că, dacă ar mai fi zăbovit, dacă ar fi rămas cu Mina, ar fi devenit și ea o compatibilă. Fusese dintotdeauna, dar de-abia acum venise vremea ei.

— Te rog, așteaptă, și vocea ei sună patetică și copilăroasă. Te rog, Rafael, așteaptă.

— Vine iar.

Naveta era o pată albă ce aluneca peste cel mai apropiat zid de biomasă a jonglerilor. Era la cinci sau șase kilometri depărtare, mult mai aproape decât ultima dată când Naqi o văzuse. Naveta se opri brusc și pluti la suprafața oceanului, de parcă ar fi găsit ceva interesant.

— Crezi că știe că suntem aici?

— Bănuiește ceva, răspunse Weir. Globul se învârti între degetele sale.

— Privește!

Naveta încă plutea. Naqi se ridică să vadă mai bine, nervoasă că se expunea, dar deosebit de curioasă. Se întâmpla ceva. *Cunoștea* că se întâmpla ceva.

La kilometri depărtare, marea se umfla sub navetă. Apa avea culoarea algelor și era suprasaturată de microorganisme. Privi cum o spirală de materie verde solidă se ridică răsucindu-se din ocean. Avea grosimea unei clădiri și împroșca apă în timp ce se forma. Se ridică uimitor de repede, ramificându-se și încovoindu-se ca un pumn ce ezită. Pentru scurt timp pluti în jurul navetei. După aceea, colosul se prăbuși înapoi în apă, un tunet prelung urmă energiei degajate. Naveta continuă să plutească deasupra aceluiași punct, de parcă nu ar fi înțeles ce se întâmplase. Cu toate acestea, corpul ei era acoperit de o spumă cu diferite nuanțe de verde. Naqi pricepu: naveta pățise exact același lucru ca Arviat, orașul înecat. Nu avea nici cea mai mică idee despre crima pe care Arviat o comisese împotriva mării, ca să merite distrugerea, dar era convinsă, cel puțin acum, că jonglerii fuseseră în stare să târască orașul în adâncuri, rupându-l de baloanele care îl susțineau în aer. Desigur că un asemenea lucru trebuia ținut în mare secret, cunoscut doar de câteva persoane. Altminteri, nici un oraș nu s-ar mai fi simțit vreodată în siguranță când marea tulburată gemea sub el.

Dar un oraș nu era același lucru cu o navetă. Chiar dacă jonglerii începuseră să devoreze materialul din care era construită naveta, tot le-ar fi luat ore întregi ca să producă pagube serioase... Asta presupunând că ultranauții nu aveau o altă protecție în afară de scutul ceramic folosit pe Turcoaz la bărci și instalații...

Dar naveta se înclinase deja pe o parte.

Naqi o privi încercând să-și recapete stabilitatea, apoi clătinându-se iar. Înțelese, în cele din urmă. Materia organică bloca sistemele de propulsie ale navetei, limitându-i capacitatea de a pluti. Naveta se înclina tot mai mult spre mare, îndepărtându-se de nod în spirală. Ajunse la suprafață și apoi, chiar înainte de impact, un alt pumn diform de materie organizată țâșni din apă, cuprinzând-o. Asta a fost tot ce a apucat Naqi să vadă.

O liniște ciudată se așternu. Cerul de deasupra lor nu mai era întinat de nici o mașinărie de căutare. Doar fumul ușor ce se ridica la orizont, în direcția Stăvilarului, lăsa să se bănuiască evenimentele zilei.

Trecură câteva minute, apoi zeci de minute. Apoi, o serie rapidă de raze strălucitoare se aprinseră la suprafața apei.

— Asta a fost naveta, spuse Weir cu uimire.

Naqi încuviință din cap.

— Jonglerii contraatacă. Mai mult sau mai puțin, asta am sperat să se întâmple.

— Tu ai vrut asta?

— Cred că Mina a înțeles ce trebuie făcut. Evident, a reușit să convingă restul oceanului sau măcar această parte din el.

— Să vedem.

Căutară iar pe undele radio. Rețeaua de comunicații prin satelit era moartă sau tăcută. Mult mai puține orașe transmiteau acum. Dar acelea care o făceau, cele care nu fuseseră luate în stăpânire de discipolii lui Ormazd, spuneau o poveste înfricoșătoare. Oceanul încerca să le târască spre el. Vremea se schimba și circulația orchestrată a vastelor curente oceanice producea numeroase furtuni. Totul se întâmpla în valuri concentrice, care se îndepărtau de punctul unde înotase Naqi. Unele orașe deja căzuseră în mare, deși nu se știa dacă era din cauza jonglerilor sau a spărturilor apărute în baloanele lor. În apă

se aflau oameni: sute, mii de oameni. Înotau, încercând să rămână la suprafață, să nu se înece.

Dar, mai precis, ce însemna să te îneci pe Turcoaz?

— Se întâmplă pe toată planeta.

Încă mai tremura, dar acum simțea mai mult groază decât frig.

— Oceanul ne reneagă, distrugându-ne orașele.

— Orașele voastre nu i-au făcut niciodată rău.

— Nu cred că-l interesează să facă diferența între un grup de oameni și altul, Rafael. Pur și simplu, scapă de noi toți, discipoli sau nu. Nu poți să-l învinuiești pentru asta, nu-i așa?

— Îmi pare rău.

Sparse globul și vărsă conținutul lui în mare.

Naqi știu că nu mai putea face nimic, nu exista nici o posibilitate să adune toate grăunțele negre. Era de ajuns să-i scape una, și ar fi fost de parcă le-ar fi scăpat pe toate. Grăunțele dispărură dincolo de suprafața oliv a apei.

Se întâmplase.

Weir o privi, cerșindu-i iertare din priviri.

— Înțelegi că am fost nevoit să fac asta, da? Nu mi-a fost ușor.

— Știu. Dar nu era necesar. Oceanul deja se întorsese împotriva noastră. Crane a pierdut. Ormazd a pierdut.

— Poate că ai dreptate. Dar nu puteam risca să ne înșelăm. Cel puțin, în felul ăsta știu cu siguranță.

— Ai ucis o lume.

Weir dădu din cap.

— Exact din acest motiv am venit aici. Te rog, nu da vina pe mine.

Naqi deschise compartimentul unde pusese flaconul spart ce conținea toxină pentru jongleri. Scoase pistolul de semnalizare, trase știftul de siguranță și îl îndreptă spre Weir.

— Nu dau vina pe tine, nu. Nici măcar nu te urăsc pentru ce ai făcut.

Vru să spună ceva, dar Naqi îl reduse la tăcere.

— Dar nu pot să iert una ca asta.

Stătea singură, în liniște, până când nodul deveni activ. Structurile organice din jurul ei începuseră să arate același tip de modificări

frenetice pe care le văzuse în interiorul Stăvilarului. Din inima nodului venea o briză rece, tăioasă.

Era timpul să plece.

Se îndepărtă de nod cu prudență, nefiind încă pe de-a întregul convinsă că era la adăpost de delegați, cu toate că prima navetă fusese distrusă. Fără îndoială, pierderea fusese comunicată celorlalte, și în curând vor veni altele, și mai agresive. Oceanul ar putea încerca să le distrugă pe cele nou sosite, dar de această dată delegații ar fi mult mai suspicioși.

Opri barca la un kilometru de marginea nodului. Acesta trecea deja prin aceleași transformări demente pe care le văzuse și mai înainte. Simți același îngrozitor vânt de schimbare. Sfârșitul era aproape. Toxina se infiltra în miez, ordonând întregii biomase să devină un morman de materie vegetală. Aceleași ordine de ucidere se îndreptau deja spre conexiunile internodale ale lujerilor, în întregul ocean. Ținând cont de topologia rețelei, în doar cincisprezece sau douăzeci de ore mesajul va ajunge la fiecare nod de pe planetă. Peste o zi, totul se va sfârși. Jonglerii vor dispărea, iar informația păstrată de ei se va pierde definitiv. Turcoaz însăși va începe să moară în acest timp, oxigenul din atmosfera sa nemaifiind produs de organismele oceanice.

Trecură alte cinci minute, apoi zece.

Transformările nodului se mai domoliseră. Naqi își amintea de acest moment de liniște aparentă, însemna doar că nodul renunțase să mai încerce să combată toxina, acceptându-și destinul inevitabil. Acest lucru se va repeta de peste o mie de ori pe Turcoaz. Spre sfârșit, bănui, rezistența va fi scăzută, pentru că va fi în mod evident zadarnică. Lumea își va accepta destinul.

Mai trecură cinci minute.

Nodul rămase neschimbat. Structurile se transformau, dar numai puțin. Nu exista nici un semn că ar fi apărut acel dâmb de materie dezorganizată, pe care îl văzuse mai înainte.

Ce se întâmpla?

Mai așteptă un sfert de oră, după care se îndreptă spre nod, întâlnind în drum cadavrul plutitor al lui Weir. O idee îi fulgeră în minte. Se părea că nodul absorbise toxina și nu murise. Era posibil ca

bărbatul să fi făcut o greșeală? Era posibil ca toxina să fie eficientă doar dacă este folosită o singură dată?

Poate.

În momentul în care primul val de transformări avusese loc, între Stăvilar și restul oceanului existaseră conexiuni între lujeri. Acestea fuseseră retezate mai târziu, fie atunci când s-au închis ușile, fie datorită unui proces involuntar al organismului însuși, dar până în acel moment, existaseră legături informaționale cu rețeaua de noduri. Ar fi putut nodurile muribunde să trimită o avertizare suficientă pentru ca celelalte noduri să fie în stare să găsească o strategie de apărare?

Din nou, poate.

În ceea ce îi privește pe jongleri, nimic nu era sigur.

Naqi opri barca la marginea nodului. Se ridică în picioare și își scoase hainele pentru ultima dată, convinsă că nu va mai avea nevoie de ele. Își privi corpul, uimită de urmele verzi intense care îi acopereau acum pielea. Pe de o parte, dovada invaziei celulare străine era înspăimântătoare.

Pe de altă parte, era emoționant de frumoasă.

Fumul acoperea orizontul. Instalațiile mușcau din cer, într-o vânătoare nervoasă. Naqi păși pe marginea bărcii, simțind încordarea momentului. Teama i se domolise și îi luă locul o liniște intensă, afectuoasă. Se afla în fața unui univers străin, dar nu simțea groază, simțea că se întoarce acasă. Mina o aștepta, acolo jos. Împreună, nimic nu le va putea opri.

Zâmbi, întinse brațele și se întoarse în mare.